

ဝါပြာအိမ်

သမုဒယဏေရီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

စိတြာဂ္ဂ

သမုဒယဇကောရီ

စိစဉ်သူ ဦးအောင်စိုး(ငယ်လမြိုင်)

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၆၇၀၉၀၈
- အမုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၇၄၁၂၀၈
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အမုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ မတ်လ။
- အုပ်စု/ တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ်/ ၁၅၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး-ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
အမှတ် ၁၇၅-ဘီ၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၃၈၉၄၄၀

စိတြာဂ္ဂ

သမုဒယ ဇကောရီ

ပါဝင်သောအခန်းစဉ်များ

အခန်း (၁)

- အံ့ဖွယ်တောင်ကြား - ၅
- ထူးဆန်းသောရှေးဟောင်းဒေသ - ၂၀
- ကျားနက်ရုပ်တုပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း - ၆၃
- မရဏခံတွင်းဝသို့ - ၇၉

အခန်း (၂)

- မဟာရန်သူတော်ဒေဝီနှစ်ပါး - ၉၀
- စည်းမောက်မုဆိုး - ၁၂၁
- ကျားရဲကလဲစား - ၁၄၅
- ငြိမ်းချမ်းရေးသူတော်စင် - ၁၅၁
- မာယာကျော့ကွင်း - ၁၇၀
- ဝက်နွှဲသွေးကြွေး - ၂၀၇
- လျှို့ဝှက်အကြံအစည် - ၂၁၇
- လွတ်မြောက်ခြင်း - ၂၃၅

အခန်း (၃)

- အရိပ်မာလိုက်လာခြင်း - ၂၄၁
- တောတွင်းဘုရင်မ၏ယုံကြည်မှု - ၂၄၇
- လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း - ၂၆၀
- နှုတ်ဆက်ည - ၂၆၆
- အချစ်ကိုဦးစားပေးသူ - ၂၇၂

အခန်း (၁)

အံ့ဖွယ်တောင်ကြား

တစ်နေ့သ၌ ...

ချင်းတွင်းမြစ်ဖျားပိုင်းဒေသရှိ နောက်အော်ကျေးရွာ၏ အနောက်စူးစူး ဥဓိတောနက်ကြီးထဲသို့ တောလည်ထွက်ခဲ့သော ထန်းဖော်နှင့်လုံးခေါင်တို့ လူငယ်မုဆိုးနှစ်ဦးမှာ ခါတိုင်းလို သူတို့ ထက် ဝါများစွာရင့်သော မုဆိုးကျော်ကြီးဖုန်သန်းထင် မပါ လာသဖြင့် တောနက်ထဲရောက်သည့်အခါ မျက်စိလည်သွား တော့၏။

“ဟာ ... လုံးခေါင်ဓရ ... ငါတို့တော့ မျက်စိလည်နေပြီကွ”

“အေးကွ ... မိုးကလည်း ညိုပြီးမိုင်းနေလေ့နဲ့ နေ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ရောင်တောင် မမြင်ရဘူး။ ဘယ်အရပ်ဟာ အရှေ့အနောက်ဆို တာတောင် ခွဲခြားလို့မရတော့ဘူး ထန်းဇော်”

“ကွာ ... ဦးကြီးဖုန်သန်းထင်မပါဘဲ ငါတို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တည်း အတတ်ဆန်းပြီး တောလည်ထွက်လာမိတာ မှားပြီထင်တယ်ကွ”

“ဒါကတော့ ဦးကြီးဖုန်သန်းထင်က နေမကောင်းဖြစ်နေ တာကိုးကွ ... ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... မိုးရွာ တော့မယ်ကွ၊ မိုးခိုဖို့ လိုက်ကောင်းကောင်းရှာကြစို့ ထန်းဇော်”

သို့ဖြင့် မုဆိုးငယ်နှစ်ဦးမှာ ဒူးလေးများကိုထမ်းလျက် သပွတ်ပင်ကြီး၏ ခြေရင်း၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နားနေရာမှ ထကာ ရှေ့မှ ရိုးအလွန်တွင်တွေ့ရသော ကျောက်တောင်တန်း ကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်လျက် မြောင်ထဲဆင်းခဲ့ကြတော့၏။

မိုးရိပ်ညိုသည်နှင့် ရေစီးသန်လာသော ရိုးလေးကို ဖြတ်ကာ ပျဉ်းမပင်အုပ်ကို ကျော်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ကျောက် တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့၏။

သူတို့သည် ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်မှ ချုံနွယ်တို့၏ အောက်ခြေကို ဓားမတိုဖြင့်ရှင်းကာ ကွေ့ပတ်ဝက်လာစဉ် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ တဖြောဖြော ရွာကျလာလေ၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“မိုးရွာပြီဟေ့၊ ဂူကလည်း အခုထိ မတွေ့သေးပါလား”

မိုးခြိမ်းသံများမြည်ဟည်းကာ လျှပ်တို့ တဖျပ်ဖျပ် လက် လာစဉ်မှာပင် ထမသိုင်းချုံတို့နောက်မှ ဂူပေါက်ဝတစ်ခုကို ထန်းဇော်တို့ တွေ့ရှိသွားကြတော့၏။

“ဟော ... ဒီမှာ ဂူပေါက်ဝတစ်ခု တွေ့ပြီဟေ့ လုံးခေါင် ရေ”

“နေဦးကွ ထန်းဇော် ... စွတ်မဝင်နဲ့၊ တော်ကြာ ဂူထဲ မှာ မြေတွေ့ ကင်းတွေ့ တောပင့်ကူကြီးတွေ ရှိနေဦးမယ်”

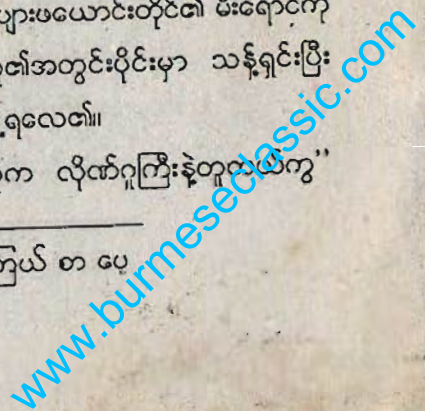
“ရှိရှိကွာ၊ ရှိတော့လည်း ရှင်းတာပေါ့၊ မိုးက သည်း လာပြီကွ”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဂူအဝမှဝင်လိုက်ပြီး ခါး၌ချိတ်ဆွဲ ထားသော ဝံသားရေအိတ်ထဲမှ မီးခြစ်နှင့် ပျားဖယောင်းတိုင် တို့အား ထုတ်ယူလိုက်ကာ ထန်းဇော်က မီးခြစ်ခြစ်လိုက်ပြီး ပျားဖယောင်းတိုင်ကြီးကို မီးထွန်းညှိလိုက်တော့၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ပျားဖယောင်းတိုင်၏ မီးရောင်ကို အားပြုကာ ဂူထဲသို့ဝင်ခဲ့ရာ ဂူ၏အတွင်းပိုင်းမှာ သန်ရှင်းပြီး အတန်ကျယ်ဝန်းကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“လုံးခေါင်ရေ ... ဒီဂူက လိုက်ကူကြီးနဲ့တူတယ်ကွ”

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“အေးကွ ... ရောက်တုန်းပေါက်တုန်း လိုဏ်ဂူထဲ ဝင်ကြည့်ရဲအောင်ကွာ၊ နေဦး ... ဂူအဝက သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ ယူခဲ့ဦးမယ်”

သို့ဖြင့် လုံးခေါင်တို့သည် ရှည်လျားလှသော လိုဏ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း သတိထားပြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြတော့၏။

“တော်တော်ရှည်တဲ့လိုဏ်လမ်းပါလားကွ၊ ဒီလိုဏ်လမ်းရဲ့အဆုံးဟာ ဘယ်ကိုရောက်သလဲမသိဘူး”

“ဟာ ... ရှေ့မှာ လိုဏ်အဝင်လမ်း နှစ်ခုပါလားကွ”

“အဲဒါမှ ခွဲပဲ၊ ငါတို့ ဘယ်လမ်းက လိုက်ကြမလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဂူအဝကို ပြန်ထွက်ကြမလား လုံးခေါင်”

“နေဦးကွ ထန်းဇော် ... ဒီလိုဂူလိုဏ်ကြီးမျိုးက ထူးခြားတယ်ကွ၊ ဒီလို လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ ဂူလိုဏ်ကြီးမျိုးထဲမှာ အဖိုးတန် တွင်းထွက်ကျောက်တွေ၊ ရွှေတွေ တွေ့ရတတ်တယ်လို့ လူကြီးသူမတွေပြောတာ ကြားဖူးတယ်ကွ၊ လာပါကွာ ... ဆက်ပြီးဝင်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဘယ်ဘက်လမ်းကို လိုက်ကြမလဲ”

“လက်ယာဘက်လမ်းပဲ လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ”

သို့ဖြင့် လုံးခေါင်တို့သည် လက်ယာဘက်ဂူလိုဏ်လမ်းထဲ

ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြတော့၏။ သူတို့သည် ဂူလိုဏ်၏နံရံဝယ် ဓားမြှောင်ဖြင့် အမှတ်အသားပြုကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သူတို့ ဂူဏ်လိုဏ်ထဲလျှောက်လာရင်း ဇရာမကင်းပြီး ကောက်ကြီးများကို တွေ့ရရာ တောခုတ်ဓားမ၏အနှောင့်ဖြင့် ယုသတ်ရလေ၏။

တစ်ချီဝယ် တောပင့်ကျူကြီးတစ်ကောင်က လုံးခေါင်၏ ကျောပေါ်ခုန်ချလာရာ ...

“ဟာ”

လုံးခေါင်က အတင်းခါချလိုက်စဉ် ထန်းဇော်က ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်သတ်လိုက်ရလေ၏။

သူတို့သည် ပျားဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် ထွန်းညှိကာ ခရီးနှင့်ခဲ့ရာမှ ဆာလောင်လာသည့်အခါ ခါး၌ ချိတ်ဆွဲလာသည့် ဝါးဆစ်ဘူးထဲမှ ခေါပျဉ်ကို ထုတ်ယူကြလေ၏။ ထို့နောက် ယူဆောင်လာသည့် ထင်းခြောက်များကို စုပုံကာ မီးဖိုဖိုလေ၏။

မီးဖိုမှ မီးတောက်အရှိန်ရသည့်အခါ ဝါးဆစ်ဘူးငယ်ထဲသို့ ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးထဲမှ ရေထည့်ပြီး ခေါပျဉ်ပါထည့်ကာ ပြုတ်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် အသားခြောက်တို့ကို မီးကင်လေ၏။

ပြီးလျှင် သူတို့သည် ခေါပျဉ်ပြုတ်နှင့် အသားခြောက် ကင်တို့ကို စားသောက်လေ၏။

ယင်းသို့ စားသောက်ပြီးသော် ဂူလိုဏ်အတွင်းမှ အတန် ငယ်မြင့်သောနေရာရှိ ကျောက်သားဖြူဖြူ အဆင့်လေးပေါ် တက် ကာ အပန်းဖြေ နားနေအိပ်စက်လိုက်ကြတော့၏။

သူတို့သည် နေ့မှန်းညမှန်းမသိကြတော့ဘဲ အိပ်စက် လိုက်ကြရာ အိပ်ရေးဝမှပင် နိုးကြတော့၏။

အိပ်ရာကနိုးပြန်တော့ ရှေ့ခရီးဆက်ကြရာ ဂူလိုဏ်လမ်း ခွဲများကို တွေ့ရသည်၌ စွတ်ရွတ်၍ဝင်ခဲ့ကြသဖြင့် နောက်ဆုံးဝယ် သူတို့သည် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်မှန်းပင် မသိတော့အောင် ဖြစ်ကြရတော့၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် အချိန်ကာများစွာကြာပြီးနောက် သူတို့၌ပါလာသည့် ရိက္ခာခြောက်များရော ပျားဖယောင်းတိုင်တို့ ပါ ကုန်လုလုဖြစ်သွားသည့်အခါမှပင် ...

“ဟာ ...ရှေ့မှာ အလင်းရောင်ပါလား။”

သဘာဝအလင်းရောင်ကိုတွေ့ရပြီးနောက် ဂူလိုဏ်၏ ထွက်ပေါက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

လုံးခေါင်တို့မှာ လိုဏ်ခေါင်းရှည်ကြီးထဲတွင် ရက်ပေါင်း မည်မျှကြာအောင် ဖြတ်သန်းလာရကြောင်း မှတ်မိခြင်းမရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် ဂူလိုဏ်လမ်းကြီးအတွင်း၌ နေ့နှင့်ညကို မသိရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

သူတို့သည် ဆာလျှင် ပါလာသည့်ရိက္ခာခြောက်တို့ကို ပြုတ်ကာ ဖုတ်ကင်ကာဖြင့် ချွေတာစားလိုက်၊ မောပန်းနွမ်းလျှော အိပ်လိုက်၊ အိပ်ရာက နိုးပါက ခရီးဆက်လိုက်ဖြင့် လိုဏ်လမ်းကြီး အတွင်း ခရီးနှင်လာကြခြင်းဖြစ်ချေ၏။

ရေအတွက်မူ အခက်အခဲမရှိချေ။ ဂူလိုဏ်လမ်းကြီး၏ အချို့သောနေရာတို့မှာ အေးစိမ့်နေပြီး ကျောက်စက်ရေများ ကျ ဆင်းနေကာ အေးမြသည့်ရေအိုင်ငယ်များ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသဖြင့် သူတို့သည် ကျောက်စက်ကျရေတို့ကို သောက်သုံးခြင်းပြုလေ၏။ ဂူအတွင်းရှိ ကျောက်ရေအိုင်တို့တွင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ခြင်း ပြုလေ၏။

ထင်းမှာမူ ပြတ်သွားသဖြင့် နောက်ပိုင်းဝယ် အသား ခြောက်တို့ကို သည်အတိုင်း စားရလေ၏။

ယခုတော့မူ ဂူလိုဏ်ထဲမှ သူတို့ လွတ်မြောက်သောပြီ ဖြစ်ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

ထူးခြားမှုရှိသည်က သူတို့ရောက်ရှိသွားသည့်နေရာမှာ တောင်ကြားတစ်ခုဖြစ်နေပြီး အတောင်တစ်ရာခန့် ကျယ်ဝန်းသည့် တောင်ကြားထဲ၌ ကျောက်ချောင်း တစ်ချောင်းသည် မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

လုံးခေါင်တို့မှာ ယခုအခါ နေကိုမြင်နေရပြီဖြစ်သဖြင့် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာကို ခွဲခြားသိမြင်ပြီဖြစ်ပါ၏။

“လုံးခေါင် .. ငါတို့ ဘယ်ဒေသကို ရောက်နေပြီလဲကွ”

“မသိနိုင်ဘူး ထန်းဇော်၊ ငါတို့ရဲ့ဇာတိဒေသနဲ့ အလွန်ဝေးရာကို ရောက်နေပြီထင်တာပဲကွ”

သူတို့သည် တောင်ကြားမှ အနောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ဟိုးအဝေး၌ ဆီးနှင်းဖုံးသည့် တောင်ထိပ်ဖြူဖြူတို့ကို တွေ့ရလေ၏။

တောင်ကြားလမ်း၏ဝဲယာမှ မတ်စောက်လှစွာသော ကျောက်တောင်ကြီးများကို မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တောင်ခါးပန်းများမှာ လွန်စွာမြင့်မားလျက် တောင်ခါးပန်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခုမှာ တောင်ခြေချင်းကွာဝေးသည့် အကွာအဝေးထက် ပိုမိုဝေးကွာလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

လုံးခေါင်တို့သည် ရောက်ရှိနေသည့် နေရာဒေသတို့ကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြပြီးနောက် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းသည် ဟု ယူဆရမှ ကျောက်ချောင်းထဲမှာ ရေဆင်းချိုးကြလေ၏။

အေးမြလှသည့်ရေကို ချိုးပြီးနောက် ထင်းခြောက်များ စုကာ မီးဖိုပြီး ...

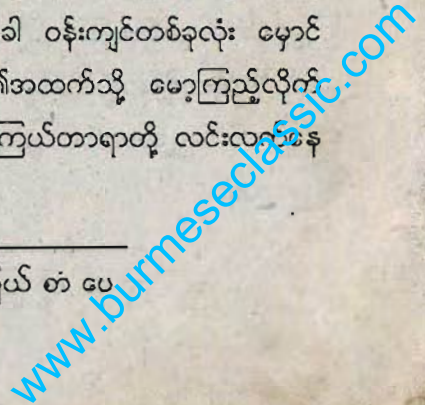
ကျောက်ချောင်းထဲမှာတွေ့ရသည့် ကျောက်ငါးကြင်းတို့ကို အမဲလိုက်စားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးကာ မီးဖိုဝယ် ကင်ကြလေ၏။

ရီကွာခြောက်ကိုသာ စားခဲ့ရသည်မို့ လုံးခေါင်တို့မှာ ငါးကင်မွှေးမွှေးကိုစားကာ သစ်ပင်ခြေရင်းအောက်၌ အိပ်စက်လိုက်ကြရာ ညသို့ရောက်မှ နိုးလေတော့၏။

‘တုံ .. တုံ .. တုံ .. တုံ .. တုံ .. တုံ’

“ဝေး .. ဝေး .. ဝေး .. ဝေး ..”

တတုံတုံ တဝေးဝေး အော်မြည်သံတို့ကြောင့် လုံးခေါင်တို့ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသောအခါ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းလျက်ရှိကာ တောင်ကြား၏အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကောင်းကင်ထက်၌ ကြယ်တာရာတို့ လင်းလက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျောက်ချောင်းနံဘေး၌ သူတို့ဖိုထားသည့် မီးဖိုမှာ မီးငြိမ်းလျက်ရှိသော်လည်း တောင်ကြား၏အပေါ် တောင်ခါးပန်း တို့အထက်၌ မီးရောင်လိုလိုမြင်ရရာ လုံးခေါင်တို့ အံ့ဩသွားကြ တော့သည်။

“ဟာ ... ဟိုတောင်ခါးပန်းပေါ်မှာ လူတွေရှိတယ်နဲ့ တူတယ်ကွ၊ မီးရောင် မြင်ရပါလား။”

“ဟုတ်တယ် ထန်းဇော်၊ တတုံတုံနဲ့မြည်ကဲ့အသံဟာ တောတွင်းလူရိုင်းတွေရဲ့ ဗုံတီးသံမျိုးပဲကွ၊ ဝေးခနဲ ဝေးခနဲ အော် သံတွေကလည်း လူရိုင်းအော်သံမျိုးတွေပဲ”

“ငါရိပ်မိပြီ လုံးခေါင် ... ငါတို့ဟာ အိဒွီယပြည်ဘက် က ဟိမဝန္တာတောနက်ကြီးထဲ ရောက်နေပြီထင်တယ်ကွ၊ အဲဒီ ဟိမဝန္တာတောနက်ကြီးထဲမှာ လူရိုင်းမျိုးနွယ်တွေရှိတယ်လို့ ကြား ဖူးတယ်”

သူတို့သည် တောတွင်းလူရိုင်းတို့နှင့် ဆုံစည်းပါက ကံ ကြမ္မာကောင်းဖွယ် မမြင်သဖြင့် သူတို့ ဤတောင်ကြားထဲ၌ ရှိ သည်ကို ထိုလူရိုင်းတို့ သိရှိသွားမည်စိုးသောကြောင့် အသာငြိမ် နေကြကာ ရှေ့ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုစဉ် ညသည် အတော်နက်လာဟန်ဖြင့် အေးစိမ့်သည် ထက် အေးစိမ့်လာပြီး လမြင့်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဝေး ဆီမှ ခွေးအ၊ အူသံတို့ကို ကြားရလေ၏။ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်မြည်သံ၊ ညဉ့်ငှက်တို့၏ တစ်ချက်တစ်ချက် အလန့်တကြား အော်မြည်သံ တို့ကို သဲ့သဲ့ကြားရပြီးနောက် တောတောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ် ဆိတ်သွားပြီး ...

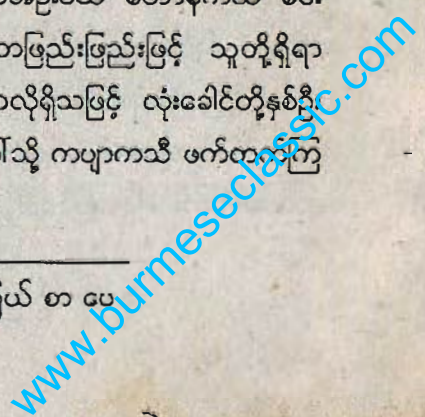
တောင်ခါးပန်းများထက်မှ လွင့်ပျံလာသည့် ဗုံသံ တတုံ တုံကိုသာ သဲ့သဲ့ကြားနေရလေ၏။

လပြည့်ညဗိုလားမသိ လမင်းကြီးကို တောင်ကြားထဲမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကောင်းကင်ယံထက်၌ လသည် ဝန်းကာ ဝိုင်းကာ ပြည့်ပြည့်ကြီးသာလျက်ရှိစဉ် ...

‘ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း’

“ဟာ ... ကျားဟိန်းသံတွေပါလားကွ”

ကျားဟိန်းသံတို့မှာ အစအဦးဝယ် တောနက်ထဲ ဝေး လံရာမှ ကြားရသလိုလိုရှိပြီး တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သူတို့ရှိရာ တောင်ကြားဘက်သို့ နီးနီးလာသလိုလိုသဖြင့် လုံးခေါင်တို့နှစ်ဦး သားမှာ အနီးရှိ စင်ပြွမ်းပင်ကြီးပေါ်သို့ ကပျာကသီ ဖက်တက်ကြ ရတော့၏။

သူတို့ မြင့်မားလှသည့် စင်ပိုင်ပင်ကြီး၏ အထက်ခွဆုံ သို့ ရောက်ရှိသွားချိန်၌ တောင်ကြား၏တစ်ဖက်ရှိ ကျောက် တောင်ကြီးပေါ်မှ တောကောင်ကြီးများ ဆင်းလာသည်ကို လရောင်ဖြင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစဖွယ် မြင်ရလေ၏။

“ဟာ ... ကျားဖြူကြီးတွေပါလား”

အဖြူရောင်အောက်ခံဝယ် အနက်အစင်းကြီးများဖြင့် လှပလှသော ရှားပါးသတ္တဝါဖြစ်သည့် တောကောင်ကြီးများကို လုံးခေါင်တို့ အံ့ဩမုန်တက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

တစ်ဖက်ကျောက်တောင်ပေါ်မှလည်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း တို့ကို ကျော်ဖြတ်တိုးဝေကာ တောကောင်ကြီးများ ဆင်းသက် လာလေ၏။

ယင်းတောကောင်ကြီးများမှာမူ တစ်ကိုယ်လုံး အနက် ရောင်ရှိပြီး အနက်ရောင်အောက်ခံပေါ်၌ အဝါဖျော့ဖျော့ အစင်း ကြားတို့ မထင်မရှား ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိရာ လုံးခေါင်တို့ တစ်သက် တာတွင် မမြင်တွေ့ဖူးသည့် ကျားနက်များဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩ ဖွယ် တွေ့မြင်နေရတော့၏။

ယင်းကျားနက်အုပ်စုနှင့် ကျားဖြူအုပ်စုကား ကျောက် ချောင်း၏နံဘေး မြေအပြင်ပေါ်၌ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံပြီဖြစ်ရာ ...

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကျယ်လောင်စွာမာန်ဖီလျက် ရှိကြတော့၏။

“ဝေါင်း .. ဝေါင်း .. ဝေါင်း .. ဝေါင်း”

ခဏအကြာတွင်မူ ကျားဖြူအုပ်စုနှင့် ကျားနက်အုပ်စု တို့သည် အချင်းချင်း ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

တောင်ကြားတစ်ခုလုံးမှာ တောကောင်ကြီးများ၏ ဒေါသတကြီး မာန်ဖီသံ၊ ကိုက်ခဲသံ၊ အော်ညည်းသံတို့ဖြင့် ဆူညံ ပွက်လောရိုက်သွားတော့၏။

လုံးခေါင်တို့မှာ သူတို့၏အောက်ခြေအပြင်၌ ငြင်းထန် စွာဖြစ်ပွားနေသည့် တောကောင်ကြီးတို့၏ရန်ပွဲကို တစ်သက် နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးမတွေ့ဖူးကြသဖြင့် အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း ကြီးစွာ ငုံ့ကြည့်နေမိကြလေတော့၏။

ထိုစဉ် တောင်ခါးပန်းများပေါ်မှ ကျားပွတ်ရိုက်သံလိုလို တရွှမ်းရွှမ်းအသံများ သဲ့သဲ့ကြားလာရပြီးနောက် တောကောင် ကြီးတို့မှာ သူတို့ ကုတ်ကတ်ဆင်းသက်လာရာ ကျောက်တောင် များပေါ်သို့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့အကြား တိုးဝေတက်ကာ ပျောက် ကွယ်သွားကြလေတော့၏။

“လုံးခေါင်ရေ ... ဒီနေရာမှာ ထူးခြားရှားပါးတဲ့ တော

www.burmeseclassic.com

ကောင်ကြီးတွေပေါ်ပြီး လူရိုင်းတွေလည်း ရှိပုံရတယ်ကွ၊
ဒီနေရာဟာ ငါတို့အတွက် အန္တရာယ်ကြီးလွန်းတယ်၊ မနက်
မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီနေရာကနေ အပြန်ဆုံးစွန့်ခွာမှဖြစ်မယ်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ထန်းဇော်၊ မနက်ကျရင် ရိက္ခာတွေ
စုဆောင်းပြီး ငါတို့ထွက်လာရာဂူလိုဏ်ကပဲ ပြန်ဝင်ကြရ
အောင်ကွာ”

သို့ဖြင့် နံနက်သို့ရောက်လေလျှင် လုံးခေါင်တို့သည်
ကျောက်ချောင်းထဲမှ ကျောက်ငါးကြင်းနှင့် ကျောက်ပုစွန်တို့ကို
ရရှိနိုင်သမျှဖမ်းဆီးကာ တစ်နေကုန် အခြောက်လှန်းကြလေ၏။
ထင်းခြောက်တို့ကိုလည်း ရှာဖွေစုစည်းလေ၏။

ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးတို့ထဲသို့ စမ်းချောင်းရေ ဖြည့်လေ
၏။

ကညင်ပင်ကြီးတို့ကိုရှာဖွေကာ ကညင်ဆီခဲများ စုဆောင်း
လေ၏။

သူတို့သည် ညနေစောင်းသို့ရောက်သောအခါ အစစ
ပြင်ဆင်စုဆောင်းပြီးပြီမို့ မူလထွက်လာရာ ဂူလိုဏ်ဝသို့ ပြန်
သွားကာ ...

ဂူလိုဏ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ကညင်ဆီမီးရောင်ကို အားပြုလျက်

ခု နှစ် ဝှံ့ ကြယ် စာ ပေ

အပြန်ခရီးနှင့်ခဲ့တော့၏။

ယင်းသို့ ခရီးနှင့်ရာတွင် အလာခရီးစဉ်၌ ကျောက်
လိုဏ်ဂူ၏နံရံတစ်ဖက်ဝယ် ဓားမြှောင်ဖြင့်ခြစ်ကာ အမှတ်အသား
ပြုခဲ့ရာ ယင်းအမှတ်အသားပြုရာလမ်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ကြ
ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဂူလိုဏ်လမ်းခွဲများ တွေ့သော်လည်း လမ်းမှား
ခြင်း မရှိချေ။

သူတို့ အချိန်ကာလများစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးနောက်မှာ
တော့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ဝယ် ဥဓိတောသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သွားပါတော့သတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

ထူးဆန်းသောရှေးဟောင်းဒေသ

“အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ ကျော်လောက်က ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။ အဲဒီဦးလုံးခေါင် တို့ဟာ သူတို့သွားခဲ့ရာလမ်းအတိုင်း နောင်လာနောင်သားတွေ စူးစမ်းလေ့လာသွားရောက်ရင် အန္တရာယ်ကြုံမှာစိုးလို့ သူတို့သွား ခဲ့တဲ့ ဂူလိုဏ်အဝဟာ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့မှ မပြော ခဲ့ကြဘူးတဲ့”

ဦးဥတ္တရသည် သူ၏စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး နောက် ဝါးဆေးတံကြီးကို မိန့်မိန့်ကြီး ဖွာလျက်ရှိတော့၏။

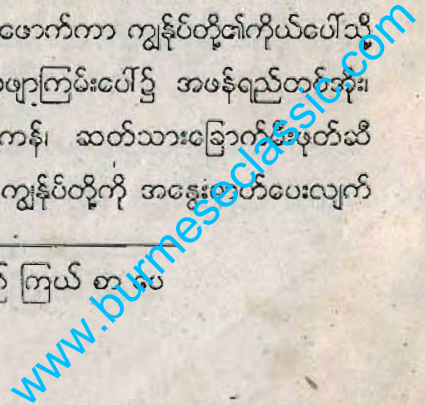
ကျွန်ုပ်နှင့်ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ ဦးဥတ္တရပြောပြသော လွန်စွာဆန်းပြားသည့် အကြောင်းအရာကို

အစအဆုံး နားထောင်ပြီးနောက် သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြ ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့စကားပြောနေကြသော နေရာဒေသသည်ကား မြန်မာပြည်အနောက်မြောက်ဘက်ပိုင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့်နယ်နိမိတ် ချင်း ဆက်စပ်နေသော နာဂတောင်တန်းကြီး၏ တစ်နေရာရှိ ‘နောက်အော်’ ဟူသည့် တိုင်းရင်းသားကျေးရွာလေး၏အစွန်မှ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးဥတ္တရ၏ ခြေတံရှည်အိမ်လေးပေါ်ရှိ ဝေရန်တာဝယ် ဖြစ်ပါ၏။

ဦးဥတ္တရ၏အိမ်သည်ကား တောင်စောင်းတစ်ခု၏ထိပ် ဝယ် ဆောက်လုပ်ထားသည့်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တောင်စောင်း၏ အနိမ့်ပိုင်း လျှို့မြောင်တို့ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနု အေးသည် နှင်းငွေ့တို့ကို သယ်ဆောင်လျက် အိမ်၏တောင်ဘက် ရှိ ဝေရန်တာပေါ်သို့ ဝေ့ခနဲ ဝေ့ခနဲ ရောက်ရှိလာလျက်ရှိတော့၏။

အချိန်မှာ နံနက်ဦးသာသာခန့်ဖြစ်သဖြင့် နေခြည်နွေး နွေးက နှင်းကဗ္ဗလာကို ထွင်းဖောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖြာကျလျက်ရှိရာ ဝေရန်တာမှဖျာကြမ်းပေါ်၌ အပန်ရည်တစ်အိုး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ပန်းကန်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုံးဖုတ်ဆီ ဆမ်းတို့နှင့် ဖိမ်ကျနေသော ကျွန်ုပ်တို့ကို အနွေးဇာတ်ပေးလျက်

ရှိလေ၏။

ဆရာကြီးဦးဥတ္တရသည်ကား လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှသော ဤချင်းတွင်းဖြစ်ဖျားပိုင်းဒေသ၊ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ရွာများဝယ် အစွမ်းထက်သော ဆေးသမားတော်ကြီးအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသူ ဖြစ်လေ၏။

ဦးဥတ္တရသည် လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဟုမ္မလင်းဇာတိ ဖြစ်၏။ ဆေးသမားတော်မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသည့် ဆရာကြီး ဦးဥတ္တရမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းများရှိရာ ဟုမ္မလင်းမှ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့်ကပင် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး တိုင်းရင်းသားတို့၏ တောင်တန်းဒေသတို့အပေါ် လှည့်လည်သွားလာကာ ဝါသနာ အရ ဆေးဝါးကုသနေသူဖြစ်၏။

ဦးဥတ္တရမှာ မြန်မာဘာသာစကားသာမက တိုင်းရင်း သားဘာသာစကား လေးငါးမျိုးခန့် ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းရာ တိုင်းရင်းသားတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိလှပြီး စိတ်ရင်းစေတနာ ဖြူစင်သူဖြစ်သဖြင့်လည်း တိုင်းရင်းသားတို့၏ချစ်ခင်မှုခံရသူ ဖြစ် လေ၏။

ဆရာကြီးဦးဥတ္တရမှာ ဆေးဝါးပညာသာမက ပေဒင် ဟူးရား၊ ယတြာမန္တန်၊ နက္ခတ္တပေဒ၊ အဂ္ဂိရတ်စသည့် လောကီ

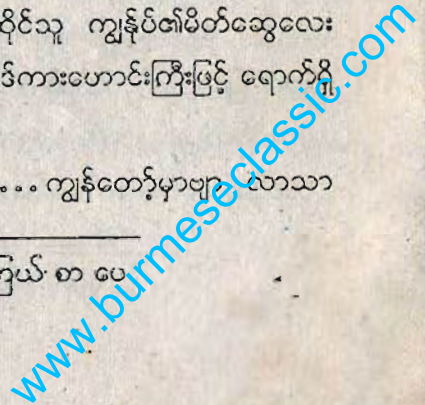
ပညာရပ်စုံ တတ်ကျွမ်းပြီး ပညာဗဟုသုတကြွယ်ဝသူဖြစ်သဖြင့် တိုင်းရင်းသား ကျေးရွာသူရွာသားတို့၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အခက်အခဲအတော်များများကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပြီး လမ်းညွှန်ဆုံးမ မှုလည်း ပြုနိုင်သူဖြစ်သဖြင့် တိုင်းရင်းသားတို့၏ ကြည်ညိုလေး စားခြင်းခံရသူ ဖြစ်၏။

ယင်းဆရာကြီးဦးဥတ္တရနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေနှစ်ဦး၏ ဆုံစည်းရပုံမှာလည်း ထူးခြားလှလေ၏။ စတင်ဆုံစည်းရပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့ဝယ် အခြေချနေထိုင်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ် သည် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အထူးသဖြင့် လူ့လောကကြီး အတွင်းမှ လွန်စွာထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ရှာဖွေလေ့လာရေးသားကာ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား တင်ပြလို သောဆန္ဒရှိသူ ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ဗားဂရာချောက်အနီးရှိ ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးသို့ လမ်းမတော်၌နေထိုင်သူ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေလေး ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် သူ၏ဖွဲ့ဒ်ကားဟောင်းကြီးဖြင့် ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် ...

“ဗျို့ ... ဆရာအဂ္ဂ ... ကျွန်တော့်မှာဗျာ ... လာသာ

လာရတယ် ...ခင်ဗျားရှိမှ ရှိပါမလားလို့၊ ခရီးထွက်နေတယ် ထင်တာ၊ တော်ပါသေးရဲ့ ... အရံသင့်တွေ့လို့”

ဟု ရင်းနှီးစွာပြောပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာတော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ လှပုံချောချောရှိကာ အမြဲလိုလို အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြစ်သော ဖရေဇာကုတ်၊ သွက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်လျက် သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလေ့ရှိလေ၏။

သူသည် မနုဿဗေဒဘာသာရပ်ဖြင့် အင်္ဂလန်မှ ဒေါက်တာဘွဲ့ယူခဲ့သူဖြစ်ပြီး ချမ်းသာသောမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူပီပီ မြန်မာနိုင်ငံသို့ပြန်ရောက်သည့်တိုင် တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တို့တွင်လည်း ဆရာ၊မလုပ်၊ အစိုးရ၊ ပုဂ္ဂလိကအလုပ်ဌာန တစ်ခုခုတွင်လည်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိဘဲ သူဝါသနာပါရာ သုတေသနလုပ်ငန်းကိုသာ ကွယ်လွန်သူမိဘများထံမှ အမွေရရှိထားသောတိုက်ခန်းဝယ် နေ့စဉ် တကုပ်ကုပ်ပြုလုပ်နေသူ ဖြစ်၏။

သူသည် ရံဖန်ရံခါဝယ် ကျွန်ုပ် အယ်ဒီတာလုပ်ကာ တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေသည့် ‘ကဝိကြေးမုံ’ မဂ္ဂဇင်း၌ လူသားမျိုးရိုး ဗီဇဆိုင်ရာ အယူအဆ လေ့လာတွေ့ရှိချက် သုတေသနဆောင်းပါးတို့ကို ဝင်ရောက်ရေးသားရင်းမှ ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်မင်ခဲ့ခြင်း

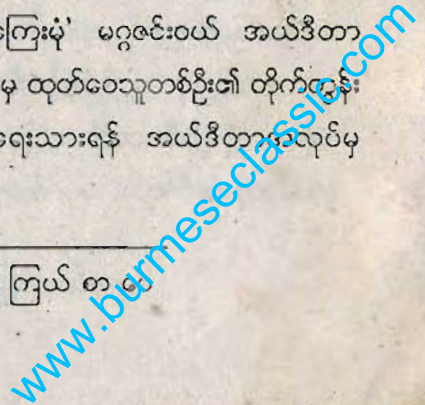
ဖြစ်လေ၏။

သူသည် သူ၏စာမူ ‘ကဝိကြေးမုံ’ မဂ္ဂဇင်း၌ပါသည့်အခါ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှိရာ ဒါလဟိုဇီလမ်း (ယခုမဟာဗန္ဓုလလမ်း) သို့ သူ၏ဖွဲ့ဒ်ကားဟောင်းဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံမှ စာမူခဲကို ထုတ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် သူသည် မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိတ်ချိန်အထိစောင့်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို သူ၏ဖွဲ့ဒ်ကားဖြင့် ပန်းဆိုးတန်းနှင့် ဒါလဟိုဇီလမ်း ထောင့်ရှိ ဘုံဘေရက်စတောရင့်သို့ခေါ်သွားကာ ယမကာအစုံအလင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာညစာတို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ့ရှိလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ထိုသို့ သူ၏ဧည့်ခံကျွေးမွေးမှုမှာ သူရရှိသော စာမူခဲထက် ပိုလွန်ကုန်ကျသော်လည်း ဘိုးဘွားမိဘတို့ထံမှ အမွေအနှစ်များစွာရရှိထားကာ ရရှိထားသောအမွေအနှစ်ငွေကြေးတို့ကို မက္ကဆင့်ဘဏ်သို့အပ်ထားခြင်းဖြင့် ဘဏ်တိုး လစဉ်များစွာ ရရှိနေသူဖြစ်သဖြင့် ကုန်ကျသမျှငွေအတွက် မမူချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ‘ကဝိကြေးမုံ’ မဂ္ဂဇင်းဝယ် အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာမှ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦး၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုများရေးသားရန် အယ်ဒီတာ့အလုပ်မှ နှုတ်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် 'ကဝိကြေးမုံ' မဂ္ဂဇင်းဝယ် အယ်ဒီတာ မလုပ်တော့သော်လည်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကျွန်ုပ်အပေါ် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသည်နှင့်အညီ ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ မကြာခဏ လာ လည်လေ့ရှိလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ချမ်းသာသော လူပျိုချောမြစ် သော်လည်း မိန်းမကိစ္စ၊ လောင်းကစားတို့၌ စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ ရံဖန်ရံခါမှသာ နိုင်ငံခြားဖြစ် ယမကာတို့ကို အပန်းဖြေ သည့်အနေဖြင့် သောက်သုံးလေ့ရှိကာ သူ၏အာရုံအားလုံးကို သူ၏သုတေသနလုပ်ငန်းထဲ၌သာ ထာဝရနှစ်မြုပ်ထားသူဖြစ်လေ ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း လူပျိုလူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဒေါက်တာ ရန်နိုင်စိုးရောက်ရှိလာသည့်အခါ သူနှင့်အတူ ပြင်ပသို့ လိုက်ပါသွားပြီး ဘုံဘေရက်စတော့ရင်း၊ ဂင်စာဟိုတယ်၊ စထရင်း ဟိုတယ်တို့၌ ဘီယာစုပ်ရင်း၊ ယမကာမော့ရင်း၊ ညစာစားကာ အပန်းဖြေရသည်ကို သဘောကျလျက်ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ တစ်နေ့ တခြား ပိုမိုရင်းနှီးလာရာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ညီအစ်ကိုတမျှဖြစ် လာတော့၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ကျွန်ုပ်နှင့်သူသည် စာအကြောင်းပေအကြောင်း၊ ကြာ သ လောကကြီးအကြောင်း၊ အနန္တစကြဝဠာအကြောင်း၊ လူသား နှင့်သက်ရှိတို့ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် စတင်ပေါက်ဖွားရှင်သန် လာခဲ့ခြင်းအကြောင်းတို့ကိုသာ နေ့စဉ် ဆွေးနွေးပြောဆိုလေ့ရှိရာ ...

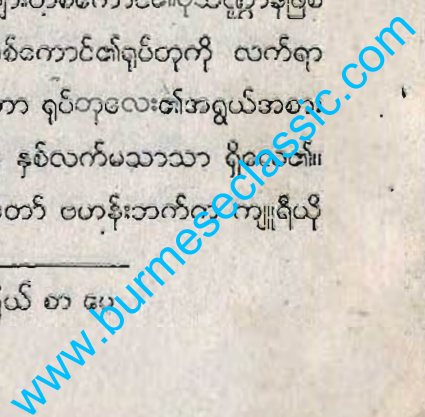
တစ်နေ့တွင်မူ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒေါက် တာရန်နိုင်စိုးသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ သူ၏ဖွဲ့ဒီကားဟောင်းကြီးဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး ဧည့်ခန်းမှ ဆိုဗာဆက်တီဟောင်းပေါ်ဝယ် ထိုင် လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် သူသည် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲမှ မဲပြောင်နေသော ရုပ်တုတစ်ခုကိုထုတ်ယူကာ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ရှိ ကျွန်းစားပွဲပုလေးပေါ်သို့ အသာတင်လိုက်လေ၏။

ရုပ်တုလေးမှာ အနက်ရောင်ကျောက်သားတစ်မျိုးနှင့် ထွင်းထုထားပြီး ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျားတစ်ကောင်၏ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ် ချေ၏။ မာန်မိနေသော ကျားတစ်ကောင်၏ရုပ်တုကို လက်ရာ မြောက်စွာ ထွင်းထုထားခြင်းဖြစ်ကာ ရုပ်တုလေး၏အရွယ်အစား မှာ အလျား လေးလက်မ၊ အမြင့် နှစ်လက်မသာ ရှိလေ၏။

“ဒီရုပ်တုလေးကို ကျွန်တော် ဗဟုနိုးဘက်က ကျူးရီယို

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဆိုင်မှာ ဝယ်လာခဲ့တာမျှ ဆရာအဂ္ဂရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက် ... အဲ
... ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေဘက်က ဆိုပါတော့”

“ဪ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးနေ့ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားသွား
ပြီး ပန်းဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးနံ့သာ ကပ်လှူတယ်ဗျာ၊ စေတီ
တော်ရဲ့ရင်ပြင်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဟူး
နံ့ထောင့်က ဇရပ်မှာ တစ်နေ့လုံး ပုတီးစိပ်တယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါလေဗျာ ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်ပြီး စေတီ
တော်ကြီးပေါ်ကနေ ဗဟန်းမုခ်ဘက် အုတ်လမ်းက ဆင်းလာခဲ့ရာ
က ဗဟန်း (၃) လမ်းဘက် ကျွန်တော့်ရဲ့ကားနဲ့ လှည့်အပြန်
ကျူရီယိုဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ဒီဆိုင်ထဲ ဝင်မပွေတာကြာပြီဆိုပြီး
ကားကို ဆိုင်ရှေ့ရပ်လိုက်တယ် ဆရာအဂ္ဂရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဒီကျား
နက်ရုပ်တုကို ဝယ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

“နေဦး .. နေဦး ... အဲဒီလို မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်
တော်ဟာ အဲဒီဆိုင်ရှေ့ရောက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ချိန်မှာ
ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးဟာ သူ့ရဲ့မည်းမှောင်နေတဲ့ ဆိုင်ထဲကနေ အူ

လျားဖားလျားပြေးထွက်လာပြီး ‘ကယ်ပါဦးဗျို့ ... ကယ်ကြပါ
ဦး’ လို့ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနဲ့ အော်နေတယ်ဗျာ’

“ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး ဆိုင်ရှေ့ကို
ပြေးသွားခဲ့တယ် ဆရာအဂ္ဂရဲ့”

ဤနေရာအရောက်ဝယ် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် သူ၏
ကုတ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲမှ ဂျွန်ပလေးယားစီးကရက်ဘူးကို
ထုတ်ယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူပြီး သူ၏ပိရီသေသပ်
သော နှုတ်ခမ်းစွန်းဝယ် စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါခဲလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲနှင့် ဘောင်းဘီ
အိတ်တို့ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ ဟိုစမ်း၊ သည်စမ်းလုပ်နေရာ ကျွန်ုပ်
မှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ စားပွဲပုလေးပေါ်ရှိ ကြေးမီးခြစ်ကြီးကို
ရုတ်ခနဲ ခြစ်ပေးလိုက်ရလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် မီးခြစ်မှ မီးညွန့်ဝယ် စီးကရက်
ကို မီးညှိကာ အားပါးတရဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော်က ဆိုင်ရှေ့လည်းရောက်ရော ‘ထောင်ကဲ
ကြီး ... ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ’ လို့ မေးလိုက်တော့ ဆိုင်ရှင် တရုတ်
လူဝကြီး အရှောင်က သူ့ရဲ့မှောင်ရိပ်လွှမ်းနေတဲ့ဆိုင်ထဲ လက်ညှိုး
ထိုးပြပြီး ‘ဝ၊ ... ဝ၊ ရဲ့ဆိုင်ထဲမှာ ကျား ... ကျားဝင်နေတယ်’

www.burmeseclassic.com

လို့ မျက်ကလူးဆန်ယှာနဲ့ ပြောရော့ဗျို့။

ဟုပြောကာ စီးကရက်ကို ဖိမ်ခံဖွာနေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ့်နှယ် ... ကျားက ဆိုင်ယံရောက်ရတာလဲဗျ”

ဟု ဘဝင်မကျသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ဆရာသမားရေ ... ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆိုင်ထဲ ကျားဝင်နေတယ်ဆိုတော့ ရုတ်တရက်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ကြောင်သွားတာပေါ့။ ဒီတရုတ် ရူးများသွားပြီလား လို့လည်း ထင်လိုက်မိပါရဲ့ ...။

ဒါနဲ့ ... ‘ဘာကျားလဲဗျ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်နဲ့နီးလို့ အဲဒီက ကျားတစ်ကောင်ကောင်များ လွတ်လာပြီး ခင်ဗျားရဲ့ဆိုင်ထဲဝင်နေတာလား’ လို့ မေးရတော့တာပေါ့ ...။

ဒီတင် သူက ... ‘မသိဘူး၊ ဝ၊မသိဘူး ... ဝ ... ဆိုင်အဝက ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဝယ်သူကိုစောင့်ရင်း ငိုက်နေတုန်း ဝ၊ရဲ့ဆိုင်ထဲက ကျားဟိန်းသံကြားရတာပါပဲ’ လို့ပြောတယ် ဆရာသမားရဲ့ ...။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ... ‘ကဲဗျာ ... ဒီလောက်လည်း

ကြောက်မနေပါနဲ့၊ လာ ... ကျုပ်တို့ ဆိုင်ထဲ ဝင်ကြည့်ရအောင်’ ဆိုပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်လို့ သတိနဲ့ဝင်သွားလိုက်တယ်ဗျ”

ဤနေရာတွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ...

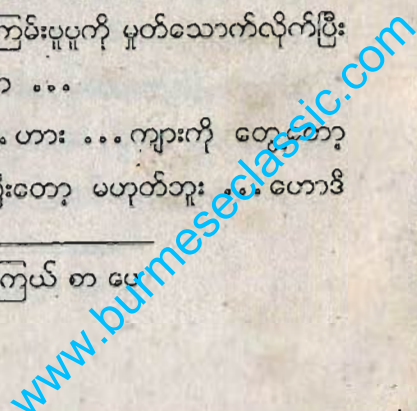
“ပြောရတာ အာတောင်ခြောက်သွားပြီဗျာ”

ဟု ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က စားပွဲပေါ်ရှိ ကြိမ်ရေခွေးခြင်း၏အဖုံးကိုဖွင့်ကာ ခြင်းထဲမှကြွေရေခွေးအိုးနှင့် ကြွေပန်းကန်လုံးငယ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရေခွေးတစ်ခွက်ငဲ့ပေးလိုက်ရလေ၏။

“ခင်ဗျားစကား နားထောင်ရတာလည်း ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်နဲ့ဗျာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ရေခွေးသောက်ပြီးရင် စကားဆက်ပါဦး၊ အဲဒီ ကျူရိုယိုဆိုင်ထဲဝင်သွားတော့ ကျားကို တွေ့ရောလားဗျ”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် မျောက်ဖြူလက်ဖက်ခြောက်ခပ်ကာ နပ်ထားသည့် ရေခွေးကြမ်းပူကို မှုတ်သောက်လိုက်ပြီး နောက် သဘောကျစွာရယ်ကာ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျားကို တွေ့တော့ တွေ့တယ်ဗျို့၊ သက်ရှိကျားကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ... ဟောဒီ

ကျားပဲ တွေ့တယ်”

ဟုဆိုကာ စားပွဲခုံပေါ်မှ ကျားနက်ရုပ်လေးကို လက်ညှိုး
ညွှန်ပြလေ၏။

“ဘယ် ... ဘယ်လိုဗျ”

“ဒီလိုလေ ဆရာသမားရဲ့ ... ကျွန်တော်နဲ့တရုတ်
အရှောင်တို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ
တဲ့ဆိုင်ထဲ မရဲတရဲနဲ့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး ဟိုသည် ချောင်ကြိုချောင်ကြား
မှာ ရှာပေမယ့် ဘာကျားမှမတွေ့ရဘူးဗျ။ ကျားမပြောနဲ့ ကြောင်
တောင်မတွေ့ရဘူး ...။

ကျွန်တော်က ... 'ဘယ်လိုလဲထောင်ကဲရဲ့ ... ဘာ
ကျားမှလည်း မတွေ့ပါလား၊ ခင်ဗျား အိပ်ငိုက်ပြီး အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့
ကြားချင်ရာ ကြားခဲ့တာမဟုတ်လား' လို့ မေးလိုက်တော့ အရှောင်
က ... သူ ...

'အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ကြားချင်ရာကြားတာမဟုတ်ဘူး၊
ကျားဟိန်းသံကို သေသေချာချာ ကြားရတာ၊ ဒီ ... ဒီဆိုင်ထဲက
ကြားရတာ၊ ကြားရတာမှ နှစ်ခါတောင် ကြားရတာ' ... လို့
အခိုင်အမာပြောတယ် ဆရာသမားရဲ့ ...။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ... 'ထောင်

ကဲကြီး ... ခင်ဗျား ယုတ္တိမရှိတာ မပြောနဲ့၊ ကျားဟိန်းသံ
ကြားရရင် ကျားရှိရမှာပေါ့၊ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားရဲ့ကျား' ဆိုတော့
တရုတ်အရှောင်လည်း မျက်လုံးလေး ပေကလပ်၊ ပေကလပ်နဲ့
သူ့ဆိုင်ထဲကို ဟိုသည် ဝေပတ်ကြည့်ရာက သူနဲ့ အနီးဆုံးက
မှန်စီရွှေချ ရှေးဟောင်းသလွန်ငယ်တစ်ခုပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဟောဒီ
ကျားရုပ်တုလေးကို တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ...

'ဒီ ... ဒီမှာ ... ကျားလေ ... ဒီကျား ... သူ ... သူ
ဟိန်းတာ ဖြစ်ရမယ်' လို့ ပြောတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်
တော်တော် ပျက်သွားပြီး ...

'ထောင်ကဲကြီး ... ခင်ဗျား ယုတ္တိမရှိတာကို ပြောပြန်
ပြီဗျာ၊ ဒီကျားရုပ်တုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟိန်းနိုင်မှာလဲ'
လို့ ပြောတော့ သူက ...

'ဝ၊ ရဲ့ဆိုင်ထဲမှာ ကျားနဲ့တူတာဆိုလို့ သူပဲရှိတယ်၊ ဒီ
တော့ ဟိန်းချင်းဟိန်းရင် သူဟိန်းတာပဲ ဖြစ်ရမယ်' လို့ ဇွတ်ပြော
တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ...

'ဒီကျားရုပ်တုက အရုပ်ပဲ ... ဟိန်းမလားဗျ။ ဘာလဲ
... ခင်ဗျား သူ့ကို ကြောက်နေလို့လား၊ ကြောက်ပြီး သူ့ကို
ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုင်မှာ မထားချင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို ရောင်းလိုက်ဗျာ။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ် ဝယ်သွားမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ဆရာအဂ္ဂရဲ့ ...။
အဲဒီအခါ တရုတ် အရှောင်က ...။

'ဟာ ... ဆရာကီးဝယ်မယ်ဆို ဝ,ရောင်းမယ်၊ ရောင်း
မယ်၊ ပေးချင်သလောက်ပေးသွား' လို့ ပြောတယ်ဗျာ ...။

'ဝယ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီပစ္စည်းကို ခင်ဗျား
ဘယ်လိုရခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး' လို့ ကျွန်တော်က ပြော
တော့ ...။

'အဲဒီကျားရုပ်တုကို ရွှေတိဂုံဘုရားတပေါင်းပွဲတော်တုန်း
က ရခဲ့တာ' လို့ ပြောတယ်၊ ရွှေတိဂုံစေတီတည်ရှိတဲ့ သိဂုံတ္တရ
ကုန်းတော်ရဲ့ခြေရင်းမှာ ဈေးဆိုင်ကနားတွေထိုးပြီး ဘုရားပွဲတော်
ကြီးကို ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံကျင်းပချိန်မှာ မြို့တကာ၊ ရွာတကာက
ဘုရားပွဲတော်အနွဲ့ ဈေးလျှောက်ရောင်းတဲ့ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်
အုပ်စုထဲက ရှားပါးပရဆေးပစ္စည်း၊ ဆေးမြစ်ဆေးဥ၊ တိရစ္ဆာန်
အဆီ၊ စပါးကြီးသည်းခြေ၊ ကျောက်သွေး စတာတွေရောင်းတဲ့
ဈေးသည်ဆီမှာ အဲဒီကျားရုပ်တုကို တွေ့ခဲ့တာတဲ့၊ မြွေအသေ
ကောင်၊ မျောက်သေ၊ သင်းခွေချပ်အသေကောင်တွေကို ရုပ်လုံး
ဖော်ထားတဲ့အထဲက တွေ့ရတာတဲ့ ...။

ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်ဆီကနေ အရှောင်က ကျားရုပ်တု

ကို ယူပြီး သေချာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ ဟောဒီကျားရုပ်ရဲ့
အောက်မှာ ရှေးဟောင်းစာအက္ခရာတွေ တွေ့ရလို့ ... ဒါဟာ
ရှေးဟောင်းရုပ်တုဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ဈေးညှိဝယ်ခဲ့တယ်တဲ့။

အဲဒီဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်ကလည်း မြန်မာပြည်အနှောက်
မြောက်ဘက် ဟုမ္မလင်းမြို့နားက မလင်းကျေးရွာမှာတည်ရှိတဲ့
မလင်းမဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးရဲ့ဘုရားပွဲတော်မှာ တောလည်
မှဆိုးတစ်ဦးဆီက ဝယ်ခဲ့တာလို့ဆိုတယ်၊ အဲဒီမှဆိုးက ထမံသီ
ဘက်ကလို့ ပြောတယ် ...။

အရှောင်လည်း ထမံသီဘက်က ရခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်း
ကျားရုပ်တုဆိုတော့ ဈေးမဆစ်တော့ဘဲ သုံးဆယ်ကျပ်နဲ့ ဝယ်ခဲ့
တယ်တဲ့ ...။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျားရုပ်တု သူ့ဆိုင်ကိုရောက်ကတည်းက
သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျားနဲ့ရသလိုလို၊ ကျားရုပ်တုရှိရာ ချောင်ထဲက
ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့သလိုလို ခံစားလာရတယ်လို့
ဆိုတယ် ...။

သူဟာ ပထမတော့ သိပ်ဂရုမထားမိပေမယ့် အဲဒီနေ့က
ကျားဟိန်းသံကို ပီပီသသကြီး နှစ်ခါကြားလိုက်ရမှ ချောက်ချား
ခဲ့ရတာတဲ့၊ ဆိုင်ထဲမှာ သက်ရှိကျား မတွေ့ရလေတော့ ဒီကျား

www.burmeseclassic.com

ရုပ်တုက ကျားဟိန်းသံထွက်ပေါ်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ အရှောင်က ထင်နေတယ် ...။

ဒါနဲ့ပဲ အရှောင်က ... 'ဆရာကီး လိုချင်ရင် ဈေးရင်း အတိုင်း ယူသွားပါဆိုပြီး အတင်းထိုးရောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့တယ် ဆရာသမားရဲ့။'

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏စကားအဆုံးဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ကျားရုပ်တုကို သေချာစွာကိုင်တွယ်ယူငင်ကြည့်ရာ ကျားရုပ်တု လေးမှာ အတော်အတန်လေးပြီး လွန်စွာသိပ်သည်းမာကျော သည့် ကျောက်သားဖြင့် လက်ရာမြောက်ထုဆစ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျားရုပ်တု၏အောက်ခြေ၌ မြေစိုင်းခဲသဏ္ဍာန်ထုထားရာ ယင်း၏အောက်ခြေမှ ပြင်ညီဘက်ကိုကြည့်လိုက်သည်တွင် ရှေးဟောင်းသက္ကတအက္ခရာလိုလို၊ ပျူအက္ခရာလိုလိုမျိုးဖြင့် စာများ ရေးထွင်းထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကျားရုပ်တုရဲ့အောက်ခြေမှာ ရှေးဟောင်းအက္ခရာတွေ ရေးထွင်းထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တော့ ဒီအက္ခရာမျိုး အရင်က မတွေ့ဖူးဘူး”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာအဂ္ဂ၊ ကျွန်တော်လည်း အရင်က အဲဒီလိုရှေးဟောင်းအက္ခရာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း မဖတ်တတ်တာနဲ့ ရန်ကုန်ယူနီဗာစီတီက ဘာသာဗေဒပါမောက္ခဆရာကြီးတစ်ဦးဆီ ချဉ်းကပ်ပြီး ပြကြည့်တော့ ဒါဟာ ပျူ၊ကမ်းယံတို့နဲ့ ခေတ်ပြိုင် မြန်မာပြည်နဲ့အိန္ဒိယပြည်နယ်စပ် တောတောင်ထဲမှာရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လူမျိုးစုတစ်စုရဲ့အက္ခရာတွေဖြစ်တယ်လို့ဆိုတယ်၊ စာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ...

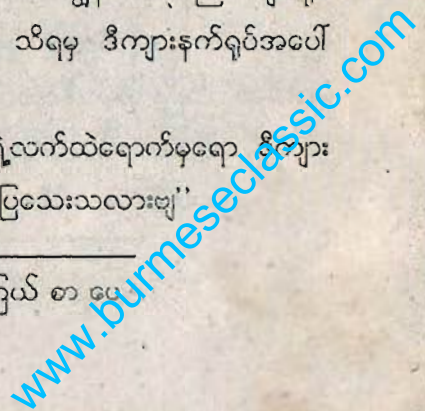
ငါ၏မျိုးနွယ်တို့ ... ငါ့အားသတ်ဖြတ်သည့် သမန်းဖြူတို့ကို လက်စားချေလော့၊ ငါ၏ပိညာဉ်သည် သင့်တို့အား ကူပုံအံ့ ပဉ္စမသမန်းနက်

လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လို့ဆိုတယ် ဆရာအဂ္ဂရေ”

“အင်း ... အတော်ထူးခြားတဲ့စာပဲ၊ သူက သမန်းနက်ဖြစ်ပြီး ရန်သူ သမန်းဖြူဆိုတာ ရှိသေးတဲ့သဘောပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာအဂ္ဂ ... ကျွန်တော်လည်း ကျားရုပ်အောက်က စာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သိရမှ ဒီကျားနက်ရုပ်အပေါ် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသွားတယ်”

“ဒါထက် ... ခင်ဗျားရဲ့လက်ထဲရောက်မှရော ဒီကျားနက်ရုပ်တုဟာ ထူးခြားမှုတွေ ပြသေးသလားဗျ”

“ပြတယ် ဆရာအဂ္ဂရေ... ဆရာအဂ္ဂက ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေဆို ဝါသနာပါမှန်းသိလို့ ဒီကျားနက်ရုပ်တုရဲ့ထူးဆန်းမှုတွေကို ပြောပြချင်လို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာဗျ”

ဟုပြောပြီး ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြန်၏။

“ဆိုပါဦးဗျ... ဘာတွေထူးခြားတာလဲ”

ဟု ကျွန်တော်က စကားထောက်ပေးလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက စားပွဲပုလေးပေါ်မှ ကျားနက်ရုပ်တုကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

ဒဲဒီနေ့ညက လပြည့်ညဗျ ဆရာအဂ္ဂရဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ ပုဒ္ဒဟူးနေ့ညပေါ့။ ကျူရိုယိုဆိုင်က ဝယ်လာတဲ့ အဲဒီကျားနက်ရုပ်တုကို ကျွန်တော်ရဲ့အိပ်ရာခေါင်းရင်းက ဗီဂျီပုလေးအပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ် ...။

အမှန်တော့ အိပ်ခါနီးအထိ အဲဒီကျားနက်ရုပ်တုကို ကျွန်တော်ဟာ မှန်ဘီလူးနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုလေ့လာရာက မျက်စိညောင်းပြီး အိပ်ချင်လာတာနဲ့ မှန်ဘီလူးဝိုင်းနဲ့အတူ ကျားရုပ်တုကို ဗီဂျီပုလေးပေါ် အလွယ်တကူတင်ထားလိုက်တာပါပဲ...။

လရောင်ဟာ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာရှိတဲ့ မှန်ပြတင်းက

နေ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ပေါ် ထိုးကျနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လပြည့်ဝန်းကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ် ...။

အမှန်တော့ အိပ်ပျော်ခါနီးမှာ ကျားနက်ရုပ်တုလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားခန်းဝင်ခဲ့သေးတာဗျ။

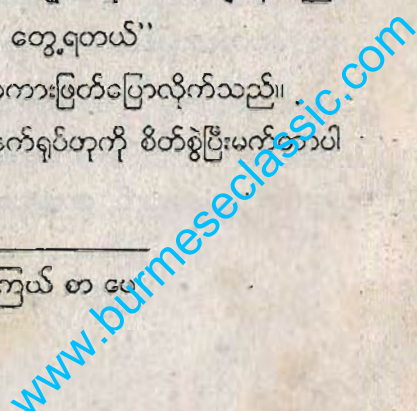
ရှေးဟောင်းရုပ်တုပစ္စည်းတွေဟာ များသောအားဖြင့် ထူးခြားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဂန္တီရပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ တွေးတောမိတယ် ...။

ခက်တာက ဂန္တီရပညာကို ကျွန်တော် သိပ်နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးဟောင်းအနုလက်ရာပစ္စည်းကို မြတ်နိုးနှစ်သက်လို့သာ ဝယ်ခဲ့တာကိုးဗျ ...။

အဲဒီညက ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတုန်းမှာပဲ အိပ်မက်တစ်ခု မက်ခဲ့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲကိုရောက်နေခဲ့တယ်။ တောထဲမှာ ကျွန်တော် ယောင်ချာချာနဲ့လျှောက်သွားရင်း ချုံတစ်ခုထဲက ကျားနက်ကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာတာကို တွေ့ရတယ်”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က စကားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါက ခင်ဗျား ကျားနက်ရုပ်တုကို စိတ်စွဲပြီးမက်တာပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာအဂ္ဂ ... အဲဒီလို အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဇရာမကျားနက်ကြီးနဲ့ ဆုံတွေ့ရလို့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားတုန်းမှာပဲ ကျားနက်ကြီးရဲ့ဟိန်းသံမာန်ဖိသံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာတယ် ...။

အဲဒီလို ကျားနက်ကြီးက မာန်ဖိပြီး ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ် ...။

ကျွန်တော်က ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်ရင်း အော်ဟစ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အသံက ကြောင်သံဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ရင်း လန့်နိုးသွားတယ် ...။

ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ချွေးတွေပြန်နေတယ်။ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သတ္တိနည်းသူမဟုတ်ပေမယ့် လူတွေဟာ အိပ်မက်တွေထဲမှာ အားငယ်တတ်တဲ့သဘာဝအတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ အားငယ်စိုးထိတ်ရင်ခုန်စွာ နိုးလာတာဖြစ်တယ် ...။

ကျွန်တော်ဟာ နိုးနိုးချင်း ဗီရိပုလေးပေါ်က ကျားနက်ရုပ်တုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျားနက်ရုပ်တုဟာ မူလက အတိုင်း ရှိနေတာကို တွေ့ရတယ် ...။

“ကျားနက်ရုပ်တုလေးရဲ့အပေါ်ကို လရောင်က ထိုးကျနေတယ်။ တပေါင်းလမို့ ညဉ့်နက်တော့ အေးလာတယ် ...။

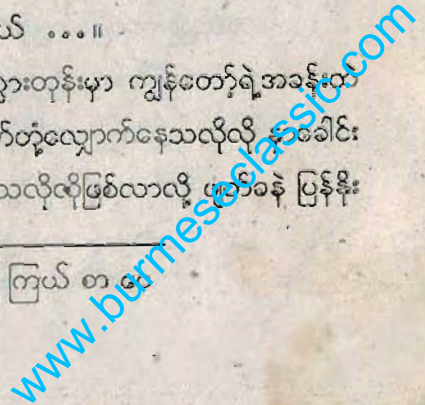
အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာကလူးလဲထပြီး ပြတင်းတံခါးကို သွားပိတ်လိုက်တယ်။ ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောဘက်က ကျားဟိန်းသံ သဲ့သဲ့လေးကြားရသလိုလို ဖြစ်သွားလို့ ကျောရိုးထဲ စိန်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားပြီး နောက်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ် ...။

ကျွန်တော့်ရဲ့နောက်ကျောဘက်မှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ထဲကပဲ ထင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်ကို စွဲလမ်းပြီး နားထဲက ကြားချင်ရာ ကြားတစ်လား မသိပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ဗီရိပုလ်က ကျားနက်ရုပ်တုလေးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဝေးကြည့်နေရာက သက်ပြင်းချပြီး အိပ်ရာထက်မှာ ပြန်လှဲလိုက်တယ် ...။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်စွဲတွေ လေးလံလာပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြန်တယ် ...။

အဲဒီလို မှေးခနဲဖြစ်သွားတုန်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ဦး လူးလာခေါက်တုံ့လျှောက်နေသလိုလို နှာခေါင်းက တောကောင်ရဲ့ အနံ့ဆိုးရသာလိုလိုဖြစ်လာလို့ ဖျတ်ခနဲ ပြန်နိုး

သွားပြန်တယ် ...။

ဒီတင် ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်လုံးအကြည့်ဟာ ကျားနက် ရုပ်တုဆီ ရောက်သွားပြန်တယ်။ ကျူရိုယိုဆိုင်ထဲက ကျားဟိန်း သံ ကြားရတ ဝ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်အိပ်မက်မက်တဲ့ထဲက ကျားနက်ကြီးကို မြင်ယောင်လာပြီး ရင်ထဲမှာ သံသယဝင်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီသံသယဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်စွဲသမ်းမှုကို အခြေခံတာပဲ ဖြစ်မှာပါလို့ ဖြေတွေးတွေးပြီး ဇွတ်မှိတ်အိပ်မို့ ကြိုးစားရတယ် ...။

နားထဲမှာ သဲ့သဲ့ကြားနေရတဲ့အသံတွေ၊ နှာခေါင်းက နေ ရှူရှိုက်မိတဲ့ အနံ့တွေဟာ စိတ်ရဲ့လှည့်စားမှုလို့ပဲ ထင်မိပါတယ် ဆရာအဂ္ဂ ...။

နောက်တစ်နေ့ညကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျားနက် ရုပ်တုကို စာကြည့်ခန်းထဲက စာအုပ်ဗီရိုထဲထည့်ပြီး သိမ်းထားလိုက်တယ် ...။

ညလည်းကျရော ကျွန်တော် အိပ်မောကျနေတုန်း အိပ်မက်ထဲမှာ ကျားနက်တွေ သုံးလေးကောင်လောက် ကျွန်တော့်ကို မာန်ဖီပြီးဝိုင်းလာလို့ ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ခဲ့ရတယ် ...။

ကျွန်တော် လန့်ပြီးနိုးသွားချိန်မှာ ကျားဟိန်းသံကို နား

ထဲကြားနေရဆဲဖြစ်တယ်။ စိတ်စွဲပြီးကြားတာလားတော့ မသိဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထူးခြားတာတော့အမှန်ပဲ ဆရာအဂ္ဂ၊ ဒါကြောင့် ဆရာအဂ္ဂလေ့လာနိုင်အောင် ဒီကျားရုပ်တု လာပြတာပါ။

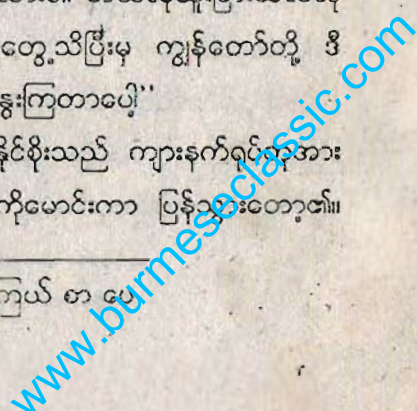
ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏စကားအဆုံးဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ကျားနက်ရုပ်တုကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရင်းမှ ...

“အင်း ... အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ရုပ်တုလေးပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီရုပ်တုလေးကို ကျုပ် သုံးလေးရက် ယူထားချင်တယ်။ ဒါမှ ဘယ်လိုထူးခြားသလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သိရတာပေါ့။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော် ဆရာအဂ္ဂဆီမှာ ဒီကျားရုပ်တုကို အပ်ထားခဲ့မှာပါ။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ယူထားပါ။ ဘယ်လိုထူးခြားသလဲဆိုတာ ဆရာသမားကိုယ်တိုင် တွေ့သိပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ဒီအကြောင်းကို ဆက်ပြီးဆွေးနွေးကြတာပေါ့။”

သို့ဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ကျားနက်ရုပ်တုအား ကျွန်ုပ်အိမ်၌ထားခဲ့ပြီး ဖိန့်ကားကိုမောင်းကာ ပြန်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျားနက်ရှုပ်တုကို ဧည့်ခန်းမှစီရိုကြီး အပေါ် တင်ထားလိုက်ပြီးနောက် မိမိလုပ်စရာရှိသော အလုပ်တို့ကို လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် ကျားနက်ရှုပ်တုကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မေ့ထားလိုက်မိလေ၏။

ယင်းအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် 'ကိုးပြိုကိုးစံခါးကိုးဖလား' ဟူသော လုံးချင်းဝတ္ထု၏ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရေးနေသဖြင့် စိတ်အာရုံအားလုံးကို ဝတ္ထုထဲနှစ်ထားသည်ဖြစ်ရကား ညအိပ်ခါနီး အထိ စာကို ဖိရေးနေရာ နေ့လယ်ခင်းက လက်ခံရရှိထားသော ကျားနက်ရှုပ်တု၏အကြောင်းကို လုံးဝမေ့လျော့လျက် ရှိပါတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းကို အောင်မြင်စွာ ရေးပြီးနောက် ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့ဖြင့် ညသန်းခေါင်ယံဝယ် အိပ်ပျော်သွားပါတော့၏။

ထိုသို့အိပ်ပျော်သွားရာမှ ထူးခြားသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်တော့၏။

အိပ်မက်ထဲဝယ် အသားမည်းမည်းနှင့် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ဟန်ရှိသော ခပ်ထွားထွားလူရွယ်တစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ...

“ကျုပ်ရဲ့ဇာတ်နေရာဆီ ပြန်ပို့ပေးပါ။ ကျုပ် လူတွေကို သွယ်ဝိုက်ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဘယ်သူမှ သဘောမပေါက်ကြဘူး။”

“ကျုပ်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပေးပါ။ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ် ... ပြန်ပို့ပေးပါ။”

ဟု ခက်ထန်မာကျောစွာ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... သွား ... သွား။”

ဟု မောင်းထုတ်ရာ အသည်းမည်းမည်းနှင့်လူမှာ ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်ပြီး တောက်ခတ်လိုက်လျက် ...

“ကျုပ်ကို ပြန်ပို့ပေးလို့ကတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေပြီသာမှတ်”

ဟု ကြုံးဝါးကာ နောက်ကျွမ်းပစ်ထည့်လိုက်ရာ သူ၏ရှုပ်သွင်မှာ လူစင်စစ်မှ ကျားနက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သွားတော့၏။

ထို့နောက် ကျားနက်ကြီးသည် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ဟိန်းလိုက်ပြီးလျှင် မီးခိုးငွေ့များထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ယင်းအိပ်မက်ကို သုံးညတိတိ ဆက်တိုက်မက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အဖို့ လွန်စွာထူးဆန်းလှသဖြင့် နောက်ဆုံး ဝှစ်နံနက်၌

www.burmeseclassic.com

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရတော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး ရောက်လာလေလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်မက်မက်ပုံကို ပြောပြပြီးနောက် ...

“ကျုပ်ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အိပ်မက်တစ်ခုတည်းကို သုံးညဆက်တိုက် တစ်ပုံစံတည်းမက်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးသေးတယ် ...။”

ဒီတော့ ... ဒီကျားနက်ရုပ်တုဟာ နယ်နယ်ရရရုပ်တု မဟုတ်တာတော့ သေချာပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီရုပ်တုရဲ့ မူလဇာတိ ဒေသဆီသွားဖို့မို့ ခင်ဗျားသဘောတူရင် ကျုပ်တို့ အဲဒီအရပ်ဒေသဆီ ခရီးထွက်ရအောင်ဗျာ”

ဟု ပြောပြရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ စိတ်အားထက်သန်စွာ အားပါးတရပြုံးလိုက်လျက်မှ ...

“ဟာ ... သဘောတူပြီလား ဆရာသမားရယ်၊ ဆရာသမားဆိုလိုတာက ဒီရုပ်တုရဲ့ မူလဇာတိဒေသ ထမံသီကို သွားဖို့မဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ် ... အဲဒီလို ဒေသရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေကို ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားရောက်လေ့လာစူးစမ်းချင်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ခရီးထွက်

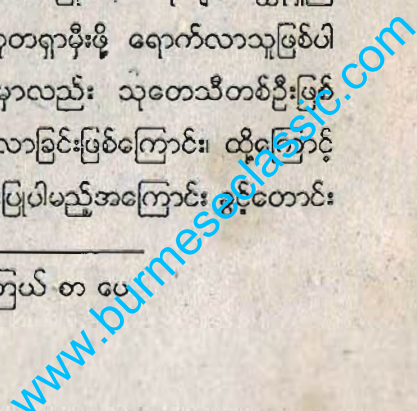
ရန် ဆက်လက်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးမှာ ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ ရထားဖြင့်လာခဲ့ကြပြီး မန္တလေးသို့ရောက်သည်တွင် အထက်ချင်းတွင်းဒေသသို့ ရွက်လွှင့်ထွက်ခွာမည့် ကုန်တင်လှေကြီးတစ်စင်းနှင့် လိုက်ပါခဲ့ရာ ရက်အတန်ကြာပြီးနောက် ...

ကျွန်ုပ်တို့သည် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းစပ်ဝယ် မေးတင်လျက်ရှိသည့် အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လှသော ထမံသီရွာကြီးသို့ နေဝင်ဖျိုးဖျအချိန်အခါ၌ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေကြီးပေါ်မှဆင်းသက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ပေရှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်သည့် ကမ်းပါးယံကြီးပေါ်သို့ ထက်ခဲ့ကြပြီး နာမည်ကျော် ထမံသီရွာကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပါ၏။

ရွာသူကြီး၏အိမ်ဆီသို့ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး သွားရောက်ခဲ့ကြကာ ရွာသူကြီးကိုတွေ့ရသည်၌ ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဤဒေသကိုနောက်ခံပြုကာ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ရေးရန် ဒေသန္တရမဟာသုတရားမိုးဖို့ ရောက်လာသူဖြစ်ပါကြောင်း၊ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာလည်း သုတေသီတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သုတေသနပြုရန် လိုက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤရွာကြီးတွင် ခေတ္တတည်းခိုခွင့်ပြုပါမည်အကြောင်း ခွင့်တောင်း

ကာ ဝယ်လာသည့်မှန်ထုပ်အချို့ကို ရွာသူကြီးအား လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးအပ်လိုက်ပါ၏။

သဘောကောင်းသော ရွာသူကြီးလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား ရှောရှူစွာ တည်းခိုခွင့်ပြုကာ လူသူမနေဘဲ လွတ်နေသည့် ရွာ တောင်ဘက်စွန်းရှိ သစ်သားအိမ်ငယ်လေးဆီ သူကိုယ်တိုင် လိုက် ပို့ပေးပြီး တည်းခိုဖို့ စီစဉ်ပေးလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအိမ်လေး၌ နှစ်ရက်ခန့်နေထိုင် ကာ ထမံသီရွာကြီးကို လေ့လာခြင်းပြုကြလေ၏။

ထမံသီရွာကြီးတွင် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ နေထိုင်ပြီး လျှင် ရွာသူရွာသားတို့သည် လွန်စွာရိုးသားကာ အများစုမှာ လက်ဖက်၊ တောင်ယာနှင့် သီးနှံစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတို့ကို ရိုးရိုး အေးအေး လုပ်ကိုင်ကြသူများဖြစ်လေ၏။

ထမံသီရွာမှ လက်ဖက်စိုက်ခင်းတို့သည် လွန်စွာအောင် မြင့်ပြီး စပါးနှင့် တောင်ယာခင်းတို့ကိုလည်း ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းနံ ဘေး နံးတင်မြေနှင့် လယ်ကွင်းများထဲတွင် စိုက်ပျိုးကြလေ၏။

ကွမ်းသီးနှင့် လိမ္မော်သီးတို့ လှိုင်လှိုင်ထွက်ရှိပြီး တစ်ရွာ လုံး ရိုးသားကြိုးစားကာ အလုပ်လုပ်ကြသဖြင့် အိမ်ခြေနှစ်ရာ ကျော်ခန့်ရှိသောရွာကြီးမှာ သာယာစိုပြည်လျက်ရှိပါ၏။

ထမံသီရွာနှင့် လယ်ကွင်းတို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးလျှင် သား ကောင်မျိုးစုံ ပေါများလှသော ထမံသီတောကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ယင်းထမံသီတောကြီးထဲ၌ ကြုံ၊ ဆင်၊ ပြောင်တို့ကဲ့သို့ သားကောင်ကြီးများ ရှိတတ်သည့်အပြင် ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ တို့လည်းရှိသဖြင့် လွန်စွာအန္တရာယ်ကြီးမားသည့် သဘာဝသစ် တောကြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

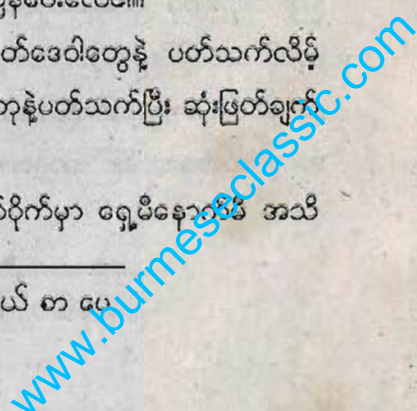
ကျွန်ုပ်တို့သည် သုံးရက်ခန့်နေပြီးနောက် ထမံသီရွာ သူကြီးအား ကျွန်ုပ်တို့ယူဆောင်လာသည့် ကျားနက်ရုပ်တုကို ထုတ်ပြခဲ့ပါ၏။

“ဒီကျားနက်ရုပ်တုကို သူ့ရဲ့မူလဇာတိ ဒီဒေသမှာထားခဲ့ ချင်ပါတယ်။ ဘယ်မှာထားသင့်သလဲဆိုတာ အကြံပေးပါခင်ဗျ”

ရွာလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏တောင်းပန်စကားအဆုံးတွင် ကျားနက်ရုပ်တုကို အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် လှည့်ပတ်ကိုင်တွယ် ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်ပေးလေ၏။

“ဒီ . . . ဒီရုပ်တုဟာ နတ်ဒေဝါတွေနဲ့ ပတ်သက်လိမ့် မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်တော့ ဒီရုပ်တုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုတစ်ရာ မပေးလိုဘူး”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒီဒေသတစ်ဝိုက်မှာ ရှေ့မိနော့စ်စ် အသိ

ပညာ ဗဟုသုတ အင်မတန်ကြွယ်ဝတဲ့ ဆရာကြီးဦးဥတ္တရဆိုတာ တောင်ပေါ်ဒေသ 'နောက်အော်'ကျေးရွာမှာ နေထိုင်တယ်ဗျ"

"ဆရာကြီးဦးဥတ္တရဆီ ခင်ဗျားတို့လိုက်သွားပြီး မေးမြန်းကြည့်စေချင်တယ်"

ဟု ရွာလူကြီးကပြောပြကာ တောင်ပေါ်ဒေသသို့သွားရာ လမ်းကိုလည်း ညွှန်ပြခဲ့လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်ဝယ် ရွာသူကြီးအားနှုတ်ဆက်ပြီး ထမံသီရွာ၏ အနောက်ဘက်တောင်ခြေရောက်သည်အထိ နွားလှည်းဖြင့် လာခဲ့ကြကာ တောင်ခြေမှနေ၍ နာဂတောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ ခြေလျင်ချီတက်ခဲ့ကြပါ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ရက်လုံးလုံး တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး တတိယနေ့၏နံနက်၌ သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ ထူပြောလှသော လျှိုကြီးတစ်ခုကိုဖြတ်ရာတွင် မန္တလေးရှိ မိတ်ဆွေမုဆိုးကြီးတစ်ဦးထံမှ ငှားရမ်းယူဆောင်လာခဲ့သည့် အမဲပစ်သေနတ်တို့ကို သတိကြီးစွာကိုင်စွဲကာ တောတိုးလာခဲ့ကြရာ ရှေ့ဆီတွင် ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သော လူတစ်ဦး၏ အော်ဟစ်သံနှင့် အတူ တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ မာန်ဖီသံကိုပါ ကြားလိုက်ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း အမဲပစ်ရိုင်းဖယ်တို့ကို မောင်းတင်ကာ ကူညီရန်အလို့ငှာ ပြေးလွှားသွားရာ မြောင်အတွင်းရှိ စမ်းချောင်း၏နံဘေး၌ အသက်ဘေးနှင့်ကြုံတွေ့နေရသည့် လူသားနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူသားနှစ်ဦးမှာ တံစ်ဦးက အသက်ကြီးကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ဦးမှာ လူငယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ သူတို့သည် ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် ဂျပ်ခတ်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး လွတ်အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးများကို လွယ်ထားကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် စမ်းချောင်းနံဘေးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ် ရောက်ရှိနေကြရာ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်က လက်သည်းကြီးများနှင့် ကုတ်ဖဲ့ဆွဲချရန် ကျောက်တုံးကို ပတ်ချာလည်လှည့်ပြီး ပတပ်ရပ်ကြိုးစားလျက်ရှိသဖြင့် လူ့ရင်စိုခန့်သာဖြင့် သည့် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ လူသားနှစ်ဦးမှာ အသက်အန္တရာယ်လွန်စွာနီးကပ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုလူနှစ်ဦးအနက် လူငယ်၏လက်ထဲ၌ အမဲလိုက်စားမြောင်ကိုတွေ့ရသော်လည်း ထိုလူငယ်သည် ခားမြောင်ကိုကောင်စွာ အသုံးမချတတ်ဘဲ အကြောက်လွန်လျက်ရှိကလပ်ကယ် ပါယူပါနှင့် ငယ်သံပါအောင်သာ အော်ဟစ်လျက်ရှိတော့၏။

၅၂ ○ စိတြာဇာဏ

သင်တန်းစားတမျှ မြည့်နေသော လက်သည်းရှည် ကောက်ကောက်ကြီးများနှင့် ကုတ်ဖဲ့ဆွဲချရန်ကြိုးစားနေသည့် ဝက်ဝံကြီး၏ရန်မှ လွတ်ရန် ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ကျောက်တုံးထိပ်၌ ကွေ့ပတ်ရှောင်လျက်ရှိရာ ဝက်ဝံကြီး၏လက်နှင့် မိလုမိခင်ရှိနေပြီး နောက်ထပ်ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ကလည်း တစ်ဖက် ဆင်ခြေ လျောပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာလျက်ရှိရာ ဝက်ဝံနှစ်ကောင် နှစ်ဖက် ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်ဆွဲချပါက ရှောင်၍လွတ်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

'ဂရား .. ဂရား'

ဟူသော ဝက်ဝံကြီးတို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ် မာန်ဖိဟိန်း ဟောက်သံကြီးများနှင့်အတူ ...

“ကယ်ကြပါ ... ကယ်ကြပါ”

ဟု လူငယ်၏ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံတို့ ဆူညံ ပွက်လော့ရှိုက်လျက်ရှိစဉ် ...

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း'

ကော်ခိုက်ယမ်းအား၏ ပေါက်ကွဲသံများ ဆူညံသွားပြီး ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင်မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ တိုက်ခိုက် မှုကို ရပ်တန့်လိုက်ကြတော့၏။

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း'

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

နောက်ထပ် သေနတ်ပစ်သံများ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ သည်တွင် ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင်မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး တောနက်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြတော့၏။

ထိုအခါမှ ဘန်ဘွေးပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကိုကွယ်ကာ ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်နေကြသည့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယမ်းငွေ့ဝေ လျက်ရှိသော သေနတ်တို့ကိုဆွဲကိုင်ကာ စမ်းချောင်းနံဘေးသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြတော့၏။

ကျောက်တုံးပေါ်မှ လူကြီးနှင့်လူငယ်တို့လည်း မြေပြင်ဆီ ခုန်ဆင်းလာကြပြီး သူတို့၏အသက်အား ကယ်တင်လိုက်ကြ သည့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို ကျေးဇူးတင်စကား အခါခါဆိုတော့၏။

“ကျုပ်ရဲ့နာမည်က ဦးဥတ္တရပါ။ ဒီတောထဲမှာ ဒီက တပည့် မောင်ကျောက်မီးခွဲအတူ ဆေးမြစ်ဆေးဥတူးဖို့လာတုန်း ခုလို ဝံ့ရဲ့ရန်နဲ့ ကြုံရတာပါပဲ”

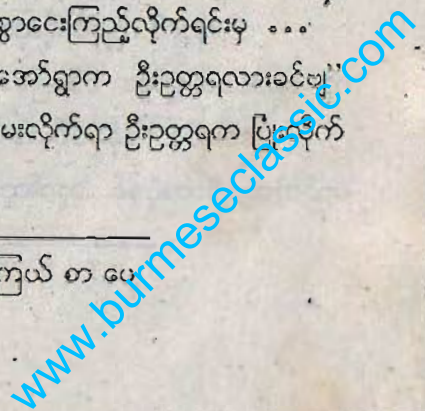
ဆံပင် မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည့် ထိုလူကြီး ကို ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်စွာငေးကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဪ ... နောက်အော်ရွာက ဦးဥတ္တရလားခင်ဗျ”

ဟု အံ့ဩဝမ်းသာစွာမေးလိုက်ရာ ဦးဥတ္တရက ပြုံးလိုက်

ပြီး ...

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဦးဥတ္တရဆိုတာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

“ဟာ ... အခန့်သင့်လိုက်လေ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးဆီ လာတာပါ”

ကျွန်ုပ်လည်း ထမံသိရွာသူကြီးညွန့်သဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အတိုချုံးရှင်းပြလိုက်ရာ ဆရာကြီးဦးဥတ္တရက ကျွန်ုပ်တို့အား လိုက်လံစွာကြိုဆိုစကားဆိုပြီး ‘နောက်အော်’ကျေးရွာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်အော်ကျေးရွာ၏အစွန်မှ တောင်စောင်းတစ်ခု၌ တည်ရှိသော ဦးဥတ္တရ၏ နေအိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် အနားယူလိုက်ကြလေ၏။

ဆရာကြီးဦးဥတ္တရက ခေါ်ပျဉ်ကြော်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်း၊ ရေနွေးကြမ်းတို့ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ထုတ်ပြသော ကျားနက်ရုပ်တုလေးကို စေ့စပ်သေချာစွာ စိမ်ပြေနေပြေ ကြည့်ရှုလေ့လာလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ယင်းကျားနက်ရုပ်တုလေးကို မည်ကဲ့သို့ရရှိလာပုံနှင့် သူ၏ထူးခြားသောအတွေ့အကြုံတို့ကို

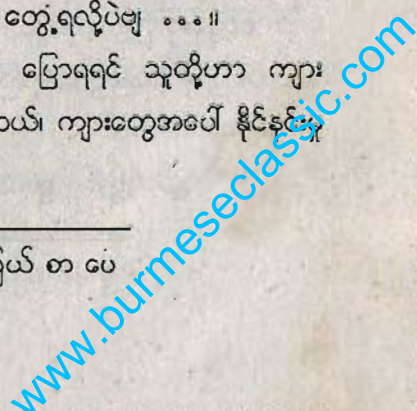
ပြောပြလေ၏။

ယင်းနောက် ဆရာကြီးဦးဥတ္တရက ဤစာအုပ်၏အစဉ်ဖော်ပြခဲ့သည့် နောက်အော်ရွာသားနှစ်ဦး၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သောအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဒီရုပ်တုလေးရဲ့အောက်မှာ တွေ့ရတဲ့ ရှေးဟောင်းစာသားတွေအရဆိုရင် ကျုပ်အထင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းကိုးရာလောက်က ဒီဒေသအနီး ဥဓိတောကြီးရှိရာအရပ်မှာ နေထိုင်ကျက်စားခဲ့ဖူးတဲ့ ဆွေမျိုးအုပ်စုတစ်စုရှိခဲ့ပြီး ရေကြည်ရာ မြက်နုရာရှာရင်း ဟိုးအနောက်စူးစူး ဟိမဝန္တာဒေသဘက် ပြောင်းရွှေ့သွားရာက သူတို့ဟာ တစ်နေရာရာမှာ အခြေချပြီး နေထိုင်ပုံရတယ်ဗျာ ...။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျုပ်တို့ရွာရဲ့အနောက်ဘက် ဥဓိတောကြီးထဲမှာ အခုအထိကျန်ရစ်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံအကြွင်းအကျန်အချို့မှာ ဟောဒီရုပ်တုအောက်ခြေက စာသားအက္ခရာမျိုးနဲ့ဆင်ဆင်တွေ တွေ့ရလို့ပဲဗျာ ...။

ကျုပ်ကြားဖူးသလောက် ပြောရရင် သူတို့ဟာ ကျားသတ္တဝါတွေနဲ့ အတော်ရင်းနှီးမှုရှိတယ်၊ ကျားတွေအပေါ် နိုင်နိုင်မှုရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ”

“ဟုတ်လား ဆရာကြီး... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဥပဒ်
တောကြီးထဲသွားပြီး ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံအကြွင်းအကျန်
တွေကို လေ့လာပါရစေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဥပဒ်တောဟာ ရွာနဲ့ သိပ်မဝေးလှပါဘူး၊
ရွာကရွာသားတွေ ထင်းခုတ်၊ ယုန်ဆောင်သွားနေကျ နေရာပါပဲ၊
ဒီနေ့တော့ နားလိုက်ပါဦး၊ ဒီအိမ်မှာပဲ တည်းပါ မနက်ဖြန်တော့
ကျုပ်လိုက်ပို့ပါမယ်”

သို့ဖြင့် ထိုညအဖို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာကြီးဦးဥတ္တရ၏
အိမ်မှာပင် အိပ်စက်လိုက်ကြပြီး ...

နောက်တစ်နေ့နံနက်ဝယ် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ဆတ်
သားခြောက်ဖုတ်နှင့် ရေခွေးကြမ်းတို့ကို သောက်ပြီးနောက် ဦးဥတ္တ
ရက ဦးဆောင်ကာ နောက်အော်ရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာ၏အနောက်ဘက်ရှိ ဖုန်းဆိုးမြေကို
နှစ်ဖာလုံခန့် ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် တောစပ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်
ခဲ့ရာ နေမုန်းတည့်လှလှတွင် တော၏ နက်ရှိုင်းသောအပိုင်းသို့
ရောက်စပြုလာသည်၌ ဆရာကြီးဦးဥတ္တရသည် သစ်ရွက်အချို့ကို
ခူးဆွတ်လာလေ၏။

“ကျုပ်တို့ရွာက ရွာသားတွေဟာ ဒီတောထဲ ထင်းခုတ်၊

ယုန်လိုက်လုပ်တဲ့အခါ ဒီတောရဲ့အတွင်းပိုင်းအထိတော့ လာလေ့
မရှိဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“ဒီတောရဲ့အတွင်းပိုင်းကိုရောက်သွားတဲ့ လူအတော်များ
များဟာ တောမကျွမ်းရင် မျက်စိလည်တတ်တယ်ဗျ၊ သူတို့က
တော်ကြာ ကျုပ်ပြောပြခဲ့သလို ဦးလုံးခေါင်တို့၊ ဦးထန်းဖော်တို့
ကြုံရတဲ့အဖြစ်ဆိုးမျိုး ဖြစ်မှာစိုးပြီး မလာရဲကြတာဗျ”

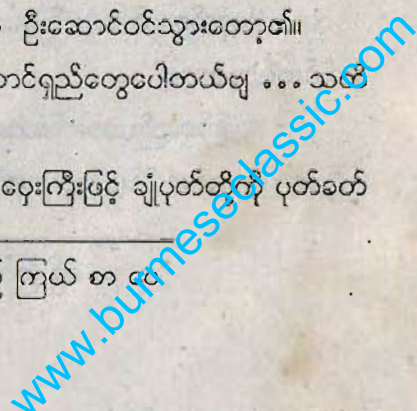
ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် လာခဲ့ရာမှ ချုံ
နွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေသည့်နေရာသို့
ရောက်ရှိသွားတော့၏။

“အဲဒီချုံကြီးတွေရဲ့အောက်မှာ ရှေးခေတ်အုတ်ကျောက်
တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံဟောင်းတွေ ရှိလေ
ရဲ့ဗျာ”

ဟု ဆရာကြီးဦးဥတ္တရကပြောပြီး လက်ထဲမှတောင်ဝှေး
ကြီးကို ဆက်လှုပ်လှုပ် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်သွားတော့၏။

“ဒီနေရာမှာ အကောင်ရှည်တွေပေါ်တယ်ဗျ ... သူတို့
တော့ထား”

ဟုပြောကာ တောင်ဝှေးကြီးဖြင့် ချုံပုတ်တို့ကို ပုတ်ခတ်

ခြောက်လွန်ရင်း အဆောက်အအုံဟောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သတိကြီးစွာထားရင်း နောက်မှလိုက်ပါသွားရတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးခေတ်ကျောက်အုတ်တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံတို့ကို လေ့လာကြည့်ရှုရာ ပြိုကျပျက်စီးလျက်ရှိသော အဆောက်အအုံဟောင်းတို့မှာ လေးငါးဆယ်ခုခန့်ရှိပြီး အားလုံးမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ဖုံးလွှမ်းခြင်းခံထားရသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေရာဝယ် ဆူးနွယ်တို့ရစ်ပတ်နေသည့် အုတ်ပုံတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် လက်ထဲမှ တောခုတ်ခားဖြင့် ဆူးနွယ်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်ပယ်ရှင်းလိုက်ရာ အတွင်းမှ အုတ်ပုံ၏ ထူးခြားသောသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်လာရတော့၏။

“ကိုရန်နိုင်စိုးရေ ဒီမှာကြည့်စမ်းဗျို့... ဒါဟာ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ရုပ်တုပုံပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ် အာစရိ၊ ဟောဟိုကန်ရံပေါ်မှာလည်း ကျားခေါင်းရုပ်တုတွေဗျ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးညွှန်ပြသည့် အုတ်နံရံကြီးထက်မှ ကျားခေါင်းရုပ်တုများကို မော့ကြည့်လိုက်စဉ် အုတ်နံရံ

အကျိုးအပွဲကြားမှ မြွေနှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်ခန့် လူးလွန်ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့သည် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ကာ သစ်ကိုင်းခြောက်၊ အုတ်ခဲကျိုးတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ခြောက်လွန်ရလေတော့၏။

သို့တိုင် မြွေများမှာ နောက်တွန့်သွားခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့ တစ်ချိန် အော်မြည်မာန်ဖီရင်း တလွန်လွန်ဖြင့် တိုးလာကြလေတော့၏။

သူတို့သည် အုတ်နံရံကြီးကို တွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်နေသော နွယ်ပင်တို့ကိုရစ်ပတ်ကာ အောက်သို့ဆင်းလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား ဒေါသတကြီး ရန်ပြုရန် ကြိုးစားတော့၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးဥတ္တရသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲတိုးဝင်လာပြီးလျှင် စလွယ်သိုင်းလွယ်လာသော လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ သစ်ရွက်အချို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအရွက်များမှာ တောလမ်းခရီးအတိုင်း လာကြစဉ် သူ့ခူးဆွတ်လာသော အရွက်များပင်ဖြစ်ပါ၏။

မြွေသုံးကောင်မှာ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံ၏ ကြမ်းစင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်ရာ တလုံးလူးတလွန်လွန်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

အသည်းယားစဖွယ် ကျွန်ုပ်တို့ထံ လာနေကြပြီး တစ်လံသာသာ အကွာခန့်အရောက်တွင် ပါးပျဉ်းကြီးများထောင်လိုက်ကြတော့၏။

‘ဖြီး .. ဖြီး’

“တောကြီးမြေဟောက်တွေပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့က မြေကြီးများကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေကြစဉ် ဆရာကြီးဦးဥတ္တရသည် လက်ထဲမှသစ်ရွက်များကို မြေဟောက်ကြီးတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကြပ်ပတ်လိုက်တော့၏။

ထောင့်ငါးထောင့်ပါသော သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းတို့ဖြင့် ကြအုပ်ခြင်းခံလိုက်ရသည့် မြေကြီးတို့မှာ ရှေ့သို့ဆက်မတိုးတော့ဘဲ ပါးပျဉ်းများကျသွားကာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့သည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။

“အဲဒါ ဘာအရွက်တွေလဲဗျ ဆရာကြီး”

“အဲဒါ မြေနိုင်ရွက်လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ ဒီနေရာမှာ မြေဆိုးတွေပေါ်မှန်းသိလို့ ကျုပ် ဂရုတစိုက်ရှာဖွေပြီးခူးလာတာ”

“မြေနိုင်ရွက် ... ဟုတ်လား ဆရာကြီး”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက စိတ်ဝင်စားခြင်းကြီးစွာ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရဲ့ ... သူ့ကို အဂ္ဂရိတ်ဆရာ

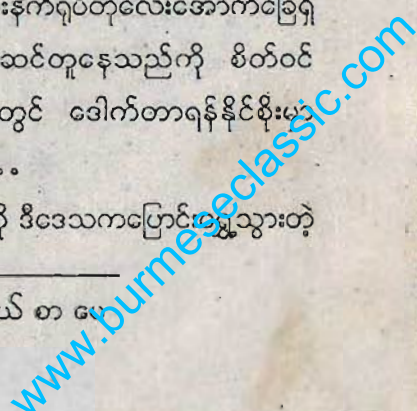
တွေကတော့ ‘ပဥပတြ’ ပင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့အရွက်မှာ ထောင့်ငါးထောင့်ရှိပြီး အပင်က ကြောင်ပန်းပင်နဲ့တူတယ် ...။

သူ့ရဲ့အပွင့်ကလည်း ထူးခြားတယ်။ စပြီးပွင့်စမှာ အနီရောင်ပွင့်တယ်။ နောက် အပွင့်ရင့်လာတဲ့အခါ မရမ်းစေ့ရောင်ပြောင်းသွားတယ်။ အဲ ... နောက်ဆုံးမှာတော့ သပြေရင့်ရောင်ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ ...။

အဲဒီအပင်ကို ရွာစည်းရိုးတွေ အိမ်ဝိုင်းခြံစည်းရိုးတွေမှာ ပတ်ချာလည်စိုက်ထားရင် မြေမလာနိုင်ဘူး။ သူ့အရွက်နဲ့အုပ်လိုက်ရင်လည်း မြေတွေဟာ မာန်ကျသွားပြီး တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်တော့ဘူး။ အရွက်ခြောက်သွားမှ သူတို့လမ်းသူတို့သွားတော့တယ်”

ဆရာကြီးဦးဥတ္တရ၏ မြေနိုင်ရွက်အစွမ်းကြောင့် မြေဆိုးတို့၏အန္တရာယ်ကို မူစရာမလိုတော့ဘဲ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံတို့၏ နံရံအချို့အပေါ်မှ စာသားအက္ခရာတို့ကို လေ့လာကြည့်ရှုကြရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျားနက်ရုပ်တုလေးအောက်ခြေရှိ စာသားအက္ခရာတို့နှင့် အတော်ဆင်တူနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေ့ရှိရပါတော့၏။ ဤတွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ပိုမိုစိတ်ဝင်တက်ကြွပြီးလျှင် ...

“ဟုတ်ပြီ ... ဒီအတိုင်းဆို ဒီဒေသကပြောင်းလဲသွားတဲ့

၆၂ ○ စိတြဒာဂ္ဂ

ဥမ်ဆွေမျိုးအုပ်စုရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေဆီကနေ ဒီကျားရုပ်တု
လေး ရောက်ရှိလာတာ သေချာသွားပြီ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့
သူတို့ပြောင်းရွှေ့သွားရာ ရေဆုံးရေဖျားလိုက်ကြည့်ချင်တယ်၊
လမ်းညွှန်ပြပါခင်ဗျာ”

ဟု ထပ်ခါတလဲလဲပြောရာ ဆရာကြီးဦးဥတ္တရမှာ သက်
ပြင်းကြီးချပြီးနောက် ...

“ထူးခြားဆန်းပြားမှုတွေကို ဆရာလေးတို့က စိတ်ဝင်
စားတယ်ဆိုပေမယ့် အန္တရာယ်များလွန်းတဲ့ခရီးမို့ ကျုပ်ကတော့
မသွားစေချင်ဘူး”

ဟု လေးလေးပင်ပင်ကြီးပြောရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက
ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့ခရီးကို ကျွန်တော်တို့လာခဲ့တာဟာ
အဲဒီထူးဆန်းမှုတွေနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာပါပဲ ဆရာကြီး၊ ကျွန်
တော်တို့ကို အဲဒီဒေသဆီသွားဖို့ လမ်းသာညွှန်ပြပါခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

* * *

ကျားနက်ရုပ်တုပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့၏ အတင်းအဓမ္မပူဆာ
မှုကြောင့် ဆရာကြီးဦးဥတ္တရသည် သူ၏တပည့် ကျောက်မီးနှင့်
တိုင်းရင်းသားမုဆိုးတစ်ဦးကို လမ်းပြအဖြစ် ထည့်လိုက်ကာ
တောင်ကြားလမ်းများမှ ဖြတ်ကျော်သွားရမည့်ခရီးကို ငသချာစွာ
ညွှန်ပြလိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း လွန်စွာနက်ရှိုင်းလှသည့် သစ်တောကြီး
များအတွင်း ဖြတ်သန်းချီတက်ခဲ့ရာ သုံးရက်ခန့် ခရီးနှင်ပြီးနောက်
တွင် နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်ကြားလမ်း
တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

“ကဲ .. ဆရာကြီးတို့ ... ဒီနေရာကနေ ကျွန်တော်တို့

၆၄ ○ မိကြားအဂ္ဂ

ကို လှည့်ပြန်ခွင့်ပြုပါ။ ဆရာကြီးဦးဥတ္တရကလည်း ဒီတောင်ကြားလမ်းအထိပဲ လိုက်ပို့ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဟု မုဆိုးမာရူးကပြောရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရလေ၏။

“အင်း... ဆရာကြီးဦးဥတ္တရရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်အရဆိုရင် ဒီတောင်ကြားလမ်းကဖြတ်ပြီး ခုနစ်ရက်လောက် ခရီးနှင်ရဦးမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့၌ ‘နောက်အော်’ကျေးရွာမှ ဆရာကြီး ဦးဥတ္တရ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ရိက္ခာခြောက်များ အလုံအလောက်ပါသည့်အပြင် အမဲပစ်ရိုင်းဖယ်နှစ်လက်နှင့် ကျည်အလုံအလောက်လည်း ပါလေသည်။ မကြာမီသောကာလဝယ် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ဖူးချင်နေသည့် ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်တို့ကို တွေ့ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ရသဖြင့် စိတ်အားလွန်စွာတက်ကြွလျက်ရှိကြတော့၏။

တောနက်ကြီးထဲတွင် ရာသီဥတု လွန်စွာဆိုးဝါးပြီး မိုးကြီးလေကြီးတို့ အဆက်မပြတ်ရွာသွန်းခြင်း၊ ဆီးနှင်းတို့ ပိန်းပိန်းပိတ် ကျရောက်လျက်ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေ့ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီသို့ပင် ရော်ရမ်းမမြင်နိုင်အောင်ရှိတော့၏။

သို့ကြောင့် ပြင်စည်မင်းသားကြီးရေးဖွဲ့သော တောဘွဲ့

ခု နှစ် ခဉ် ကြယ် စာ ပေ

ယိုးဒယားထဲမှ ‘ရော်ရမ်းမမြင်ပါ... မြောင်ဖီလာခြား... ကွမ်းရန်သွယ်သွယ်... ထွေတယ်မှန်ဝေ... မြူခြေတိမ်စွယ်ကာ... ရှစ်ခွင်မင်းလွင်မှန်ပြာ... ပတ်ဝန်းဘယ်ညာ လေပြည်လေညင်းလာ...’ ဆိုသည့်စာသားထဲကကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှည်လျားလှသော တောင်ကြားလမ်းကို ကျော်ပြီးသည်နှင့် လွန်စွာမြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးတို့ကို စတင်တက်ရတော့၏။ ဆရာကြီးဦးဥတ္တရက တောင်ကြားလမ်းမှ နေ၍ အနောက်စူးစူးသို့သာသွားရန် လမ်းညွှန်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုသုံးကာ အနောက်အစူးစူးအရပ်သို့ ဦးတည်ချီတက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့တက်ရောက်ရသော တောင်တန်းကြီးတို့မှာ မြင့်မားသလောက် ချောက်ကမ်းပါးကြီးတို့ကလည်း လွန်စွာ နက်ရှိုင်းလှကာ ချောက်ကြီးများအောက်ဝယ် လွန်စွာရေစီးသန်သော စမ်းချောင်း၊ ရေတံခွန်တို့ ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်အခက်အခဲကို တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ နောက်တွန်စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့သာတိုး၍ ချီတက်ခဲ့ရာ တောင်ကြားလမ်းကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် သုံးရက်ကြာသောအခါ အိန္ဒိယလူမျိုးဆာဒူးကြီးတစ်ဦးနှင့် တောထဲဝယ် ဆုံတော့၏။

ခု နှစ် ခဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ဆာဒူးကြီးသည်ကား လွန်စွာကြီးမားသည့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အောက်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး ဆိတ်ငြိမ်စွာ တရားရှုမှတ်လျက်ရှိလေ၏။

သူသည် ကြေးနီရောင်ပိတ်ပိုင်းကိုသာ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် ပတ်လျက်ဝတ်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို ဗလာကျင်းထားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းထက်ဝယ် ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်တို့ကို ဖြစ်သလိုထုံးထားလေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လွန်စွာပိန်လှီလှရာ နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်းကိုပင် မြင်ရလေ၏။ အသားမှာ မည်းနက်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာတွင် ရှည်လျားသော နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ ရှိကြလေ၏။

သူသည် မလှုပ်မယှက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ မျက်လွှာကိုပိတ်ပြီး တရားရှုမှတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သူ၏ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းဝယ် အပန်းဖြေသည့်အနေဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆာဒူးကြီး၏ရှေ့တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ပြီး အပန်းဖြေလျက်ရှိစဉ် အတန်ကြာသည်၌ ညောင်ပင်ကြီး၏အထက် ခွဆုံဆီမှ ကြီးမားလှသည့်မြွေကြီးတစ်ကောင် တရွေ့ရွေ့ လျှောဆင်း လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမြွေကြီးသည် ဆာဒူးကြီးထိုင်နေရာ အပေါ်တည့်တည့်

မှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကြီးအတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားပြီး အမဲပစ်ရိုင်းဖယ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လျက် မောင်းတင်ကာ မြွေကြီးကိုချိန်လိုက်လေ၏။

မှဆိုးဒူးထောက်အနေအထားမှ ကျွန်ုပ်သည် မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ထားစဉ် ဆာဒူးကြီးသည် မိတ်ထားသောမျက်လုံးတို့ကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား လက်ဖဝါးကာတားမြစ်လိုက်ကာ ...

“မိတ်ဆွေ ... သူ့ကို ရန်မမူပါနဲ့”

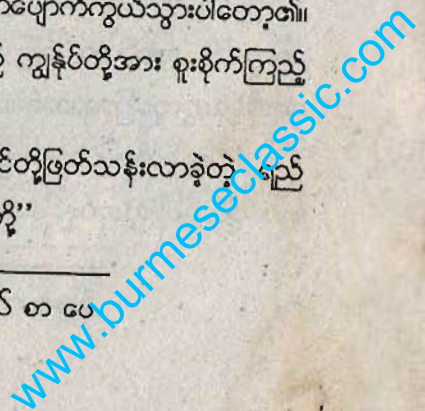
ဟု မြန်မာလို ဝိသစွာပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတန်ငယ် အံ့အားသင့်သွားရလေ၏။

ထိုစဉ် မြွေကြီးသည် ဆက်လက်လျှောဆင်းလာပြီး ဆာဒူးကြီး၏ကိုယ်ကို တရွေ့ရွေ့ရစ်ပတ်လျက်ရှိရာမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ညောင်ပင်ကြီးနောက်မှချီကြီးထဲသို့ လျှောတိုက်ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့၏။

ထိုအခါမှ ဆာဒူးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဝေးလံလှတဲ့ခရီးကို သင်တို့ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ နည်း

ပူယ့်ချက်က ဘာပါလဲ မိတ်ဆွေတို့”

ဟု အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားအသံဝဲသော မြန်မာစကားဖြင့် စကားတစ်လုံးချင်း မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အနောက်ဥစိဆွေမျိုးစုတွေကို တွေ့ဆုံချင်လို့ လာခဲ့ကြတာပါ ဖက်ီး၊ သူတို့ရှိရာကိုသိရင် လမ်းညွှန်ပေးပါခင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ချိုသာစွာပြောလိုက်ရာ ဆာဒူးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးတော့၏။

“ဘာလဲ ... တောရိုင်းကောင်လို အစွမ်းထက်တယ်လို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ယူဆနေကြသူတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖက်ီး၊ အရှေ့ဘက်ဒေသက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ပြောင်းရွှေ့အခြေချလာကြသူတွေပါ”

ဆာဒူးကြီးသည် အတန်ကြာဆိတ်ငြိမ်နေပြီးနောက် စကားတစ်လုံးချင်း ပြောလာပြန်၏။

“သူတို့ကို ဒီဒေသမှာတော့ မနဿဗျူနွယ်တွေလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ မြောက်ဘက်ပိုင်းက ကျောက်တောင်နဲ့ ရေအိုင်တွေထူပြောရာအရပ်ဒေသမှာ နေကြတယ် ...။”

သင်တို့ပြောတဲ့စကားမျိုးကိုပဲ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ညီညွတ်တဲ့အုပ်စုတော့မဟုတ်ဘူး၊ အုပ်စုနှစ်ခု ကွဲနေကြ

တယ်၊ သူတို့ အုပ်စုချင်း မကြာခဏတိုက်ခိုက်ကြတယ်၊ တစ်အုပ်စုနဲ့ တစ်အုပ်စုဟာ ကမ္ဘာ့ရန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြီးတိုင် မချေမှုန်းနိုင်ကြဘူး ...။”

သမန်းနက်အုပ်စုနဲ့ သမန်းဖြူအုပ်စုဆိုပြီး ဆွေမျိုးအုပ်စုကြီး နှစ်ခုကွဲနေတယ်၊ သင်တို့က ဘယ်ဆွေမျိုးအုပ်စုဆီ သွားလိုတာလဲ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

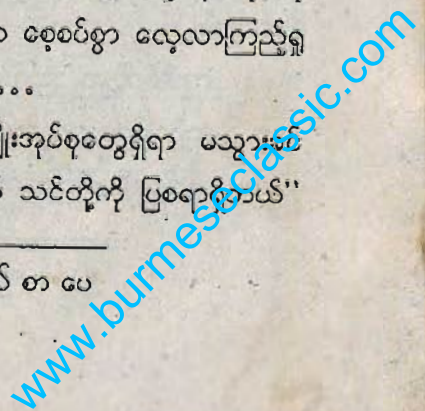
ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ကျားနက်ရုပ်တုလေးကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟောဒီကျားနက်ရုပ်တုလေးကို သူ့ရဲ့မူလဗီဇ ဇာတိနေရပ်မှာ ပြန်ထားချင်လို့ လာခဲ့ကြတာပါ၊ ဒါကြောင့် ဒီကျားရုပ်တုလေးကို ပိုင်ဆိုင်သင့်တဲ့ သမန်းနက်တွေကို တွေ့ဆုံသင့်တယ်လို့ ထင်တာပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရတော့၏။

ဆာဒူးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲမှ ကျားနက်ရုပ်တုလေးကိုတောင်းယူကာ အတန်ကြာ စေ့စပ်စွာ လေ့လာကြည့်ရှုပြီးနောက် ရုပ်တုကိုပြန်ပေးကာ ...

“သင်တို့ ... အဲဒီဆွေမျိုးအုပ်စုတွေရှိရာ မသွားဘဲ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဝေတ္တလိုက်ခဲ့ပါဦး၊ ကျွန်ုပ် သင်တို့ကို ပြစရာရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှထပြီး လျှိုတစ်ခုထဲသို့ ဆင်းသက် သွားရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့် အံ့အားသင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရာမှ ကဗျာကသီထပြီး ဆာ ဇူးကြီး၏နေ့ကသို့ လိုက်ပါသွားရတော့၏။

ဆာဇူးကြီးသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကို လှည့်လည်းမကြည့်၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှမဆိုတော့ဘဲ ရှေ့မှသာ လျှောက်သွား လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဘာများပြစ်ရာရှိလို့ပါလိမ့်ဟု သိချင် ဖောဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါသွားရတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လျှို၏အောက်ခြေသို့ရောက်ရှိလာ ရာမှ ဆင်ခြေလျှောတစ်ခုကို တက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

‘ဇူး .. ဇူး’

ဟူသော ကမ္ဘာတုန်ဟည်းမတတ် အော်မြည်ဟစ်ကြွေး သံကြီးတို့နှင့်အတူ အစွယ်ဖွေးဖွေးတို့နှင့် တောဆင်ရိုင်းကြီးဆယ် ကောင်ခန့်သည် လျှိုအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆီသို့ ပြေးလာလျက် ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆင်အုပ် ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာခြင်း ကြောင့် ဆင်ခြေလျှောကုန်းမြင့်ပေါ်တက်ပြေး၍လည်း လွတ်ဖွယ် မမြင်။ အနီးရှိသစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့ တက်ပြေးရန်လည်း အချိန်

မရတော့သဖြင့် လက်ထဲရှိ အမဲပစ်သေနတ်တို့ဖြင့်ပစ်ကာသာ ဆင်ရိုင်းတို့၏အန္တရာယ်ကို ခုခံကာကွယ်ရတော့မည်ဖြစ်ပေ၏။ သို့တိုင် ဆင်ရိုင်းအုပ်တစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်နှစ်လက်က လုံလောက်စွာ ကာကွယ်နိုင်မည်မဟုတ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆင်နင်း ခံရပြီး သေဖွယ်ရာသာရှိပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့သည်လည်း ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု မထူးအံ့တတ်ခင်းကာ အမဲပစ်သေနတ်တို့နှင့် ဆင် အုပ်ကြီးကို ထိုးချိန်လိုက်ရတော့၏။

သို့သော် ဆာဇူးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့မှ ရုတ်တရက် ကာဆီးလိုက်ပြီး ဆင်အုပ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်လိုက်ကာ လက်ပြတားလိုက်လျက်မှ ကျွန်ုပ်တို့နားမလည်သည့် မန္တာန်တစ်ခု ကို ရွတ်ဆိုလိုက်တော့၏။

ထိုရောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ကိုထိုက်ခိုက်ရန်မူရန် မြေးလာ သော ဆင်အုပ်ကြီးမှာ ရပ်တန့်သွားကြပြီး နံဘေးဘက်သို့ ဖဲ့ဆင်း လျက် လျှို၏တစ်ဖက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြတော့၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ သက် ပြင်းမောချလိုက်ပြီး ဆာဇူးကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားဆို၍ နှိပ်နှိပ်လိုက်ကြရာ ဆာဇူးကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို လှည့်ကြည့်ခြင်း

www.burmeseclassic.com

မရှိဘဲ ဆင်ခြေလျော့ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျေးဇူးတင်စကား မဆိုသာဘဲ နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်တက်ရလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင်၏ တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဆားဒူးကြီးသည် ကျောက်တောင်ကြီးကို ပတ်သွားရာမှ ဂူဝတ်စ်ခုကိုတွေ့ရာ ယင်းဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်လိုက်ကြပြီး ပခုံးလွန်လိုက်ကြကာ ကျောက်ဂူထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျောက်တောင်ကြီးမှာ ကျောက်သလင်းတောင်ကြီးဖြစ်ပြီး ဂူ၏အထက်နံရံတို့ဝယ် အပေါက်များဖြစ်ပေါ်လျက် သဘာဝအလင်းရောင်တို့ ဝင်ရောက်လျက်ရှိရာ ဂူကြီး၏အတွင်းပိုင်းမှာ ဆီမီးထွန်းညှိစရာမလိုဘဲ လင်းကျင်းလျက်ရှိတော့၏။

ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း၌ သလင်းကျောက်ဖြင့် ထုဆစ်ထားသည့် မဟာသီဝရုပ်တုကြီးရှိနေပြီး ယင်းရုပ်တုကြီး၏ရှေ့ဝယ် ဟိန္ဒူယောဂီကြီးအချို့ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်ဆောင်လာသည့် ဆားဒူးကြီးမှာ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး၏ အတွင်းဘက်သို့ဝင်ရောက်ရသော လိုဏ်လမ်းအတိုင်း ခေါ်သွားရာ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ရှည်လျားသည့် လိုဏ်လမ်းအဆုံးဝယ် အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသည့် ကျောက်လိုဏ်ဂူတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

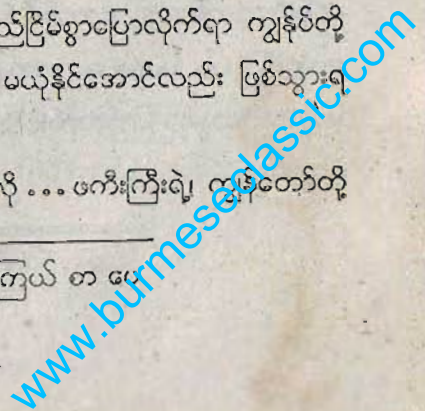
ယင်းကျောက်လိုဏ်ဂူ၏အလယ်တွင် ကျောက်ဖျာတစ်ချပ် ရှိပြီး ကျောက်ဖျာပေါ်၌ လူ့အရိုးစုတစ်ခုကို ပက်လက်အနေအထားဖြင့် တွေ့ရရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အံ့ဩသွားရတော့၏။

ယင်းအရိုးစုတည်ရှိရာ ကျောက်ဖျာ၏နံဘေးမှ ကျောက်သားပြင်ပေါ်တွင် အက္ခရာအချို့ ငေးထွင်းထားရာ ယင်းအက္ခရာတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ဝယ်ရှိသော ကျားနက်ရုပ်တုလေး၏အောက်ခြေမှ ရှေးဟောင်းအက္ခရာတို့နှင့် တစ်ထပ်တည်းတူလေ၏။

“သူဟာ သင်တို့ရဲ့လက်ထဲက ကျားနက်ရုပ်တုလေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ပဲ”

ဟု ဆားဒူးကြီးက တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လွန်စွာအံ့ဩသွားကြရာမှ မယုံနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... ဖက်ီးကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့

နားမရှင်းလို့ သေချာရှင်းပြပါဦး။

ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်လိုက်ရာ ဆာဒူးကြီးက ကျွန်ုပ်
၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး လေဒေးအေးဖြင့် ရှင်းပြ
လေ၏။

“တစ်ခါတုန်းက လူသားတစ်ဦးဟာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်
များစွာနဲ့ ဒီလိုဏ်ဂူကြီးဆီပြေးလွှားရင်း ရောက်လာခဲ့တယ်။
သူဟာ လိုဏ်ရဲ့အဝမှာ လဲကျသွားခဲ့တယ် ...။

ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သူ့ကိုပွေ့မပြီး လိုဏ်ဂူထဲသွင်းခဲ့ရာ
က ဆေးဝါးကုသမှုပြုလုပ်ပေးခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာတွေ ပြင်း
ထန်လွန်းလို့ သက်သာခြင်းသိပ်မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ဇာတာကို တွက်စစ်
ကြည့်တော့လည်း မကြာခင် အသက်သေဆုံးရတော့မှာ သေချာ
နေခဲ့တယ် ...။

သူဟာ ကောင်းစွာသတိရလာပြီးနောက် သူ့ရဲ့အခြေအ
နေကို သူသိသွားပြီး ယောဂီကြီးတစ်ဦးကို ကျားနက်ရုပ်တုလေး
တစ်ခု ထုဆစ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ထဲက
ယောဂီကြီးက မဟူရာကျောက်နက်တစ်မျိုးကိုရှာပြီး သေတော့
မယ့် သူ့ရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ကျားရုပ်တုတစ်ခု ထုဆစ်ပေး
ခဲ့တယ် ...။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ကျားရုပ်တု ထုပြီးတဲ့နောက် ကျားရုပ်တုရဲ့အောက်ခြေ
မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် အကွရာတချို့ကို ရေးထွင်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
သူ နောက်ဆုံးအသက်ထွက်ခါနီး လဲလျောင်းရမယ့် ဟောဒီ
ကျောက်ဖျာရဲ့နံဘေးမှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် အကွရာတွေ ရေး
ထွင်းခဲ့တယ်။ သူဟာ ဇွဲအတော်ကြီးသူပါပဲ ...။

သူလုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီးတဲ့နောက် သူဟာ စိတ်
လျော့လိုက်လို့ ဘုံးဘုံးလဲသွားရတယ် ...။

ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကို ဒီကျောက်ဖျာပေါ်တင်ပြီး အသက်
ထွက်တာကို စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ် ...။

သူက မသေဆုံးမီ သူ့ရဲ့ ကျားနက်ရုပ်တုကို သူ့ရဲ့မျိုး
နွယ်တွေရှိရာဆီ ပို့ပေးဖို့ အတန်တန်မှာခဲ့တယ် ...။

ပြီးတော့ သူသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူက မသေဆုံးမီမှာ
သူသေဆုံးခဲ့ရင် သူ့ရဲ့အလောင်းကို အုတ်ဂူသွင်းခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်း
မပြုလုပ်ဘဲ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းထားပါလို့ တောင်းပန်
သွားရှာလို့ သေသူ့ရဲ့ဆန္ဒကို မငြင်းပယ်လိုတာနဲ့ သူ့ရဲ့ရုပ်
အလောင်းကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ကြတာပါပဲ ...။

နောက်တော့ သူ့ရဲ့ကျားနက်ရုပ်တုလေးကို သူ့ရဲ့ဆွေမျိုး
တို့ရှိရာ ပို့ပေးဖို့စဉ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟိမဝန္တာတောင်

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

နက်ထဲက 'နဝတတ္တကုဏ္ဍလ' ရေအိုင်အနီးက 'ဝေဇာယန်' ကျောက်ဂူကြီးမှာ ဆရာသခင်တို့ရဲ့ အစည်းအဝေးရှိလို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဂူလိုဏ်ကြီးက ယောဂီအားလုံးဟာ ဟိမဝန္တာဆရာသခင်တို့ ဖိတ်ခေါ်ရာဆီ ခရီးထွက်ကြရတယ် ...။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ကျားနက်ရုပ်တုကို သူ့ရဲ့ ဆွေမျိုးတို့ရှိရာ မနုဿဗျူတောင်ဆီ မပို့နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ယောဂီငယ်တစ်ဦးကို ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်...။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီယောဂီငယ်ဟာ သီလသမာဓိ မပြည့်စုံသေးတာမို့ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ သဲချောင်းတစ်ခုကိုဖြတ်တုန်း တောင်ကျရေတွေ ဝါးလုံးထိုးကျလာပြီး ရေစီးနဲ့ပျော်ပါလို့ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။

ဒါတွေဟာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဟိမဝန္တာဆရာသခင်တွေ ဆီက ပြန်လာမှ ယောဂီငယ်ရဲ့အဖော်ကပြောပြလို့ သိခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့တပည့် ယောဂီငယ်ရော၊ အဲဒီကျားနက်ရုပ်တုလေးပါ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ ခုမှ ကျားနက်ရုပ်တုလေးကို ပြန်တွေ့ရတာပါပဲ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကြီး၏စကားကို နားထောင်ရင်းမှ စိတ်ဝယ် ဘဝင်မကျဖြစ်လာကာ ...

"နေပါဦး ဖက်ကြီးရဲ့ ... ဖက်ကြီးပြောတဲ့ ဒီအရိုးစု ပိုင်ရှင်လူသား ဒီလိုဏ်ဂူကြီးဆီရောက်လာတာဟာ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ နှစ် ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆာဒူးကြီးက ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အေးဆေးစွာပြောလိုက်လေ၏။

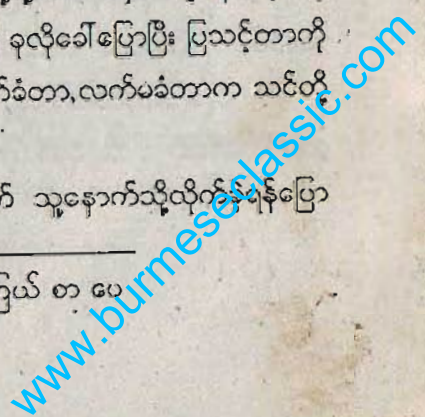
"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာလောက်ကပါ"

"ဗျာ ... နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာက ... ဟုတ်လား၊ ဒါ ... ဒါဆို ဖက်ကြီးရဲ့အသက်က အနှစ်ခုနစ်ရာကျော်နေပြီပေါ့။ ဒီလိုပြောချင်တာလား"

ကျွန်ုပ်၏ မယုံသင်္ကာသလို မေးလိုက်သောမေးခွန်းကို ဆာဒူးကြီးသည် ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းမှ ...

"လူတွေဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ သင်တို့ရဲ့လက်ထဲမှာ ကျားနက်ရုပ်တုလေး တွေ့ရှိလို့ ပြောသင့်တာကို ခုလိုခေါ်ပြောပြီး ပြသင့်တာကို မြဲတာပါပဲ။ ယုံတာ၊ မယုံတာ လက်ခံတာ၊ လက်မခံတာက သင်တို့ရဲ့အလုပ်ပါပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ့နောက်သို့လိုက်နံ့ချန်ပြော

ကာ လိုဏ်ဂူငယ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လိုက်ပါ သွားရတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မူလလိုဏ်ဂူကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး နေ့ဏှန် ကျောက်တောင်ကြီး၏အပြင်ဘက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားတော့၏။ ဆားဒူးကြီးသည် မြောက်ဘက်စူးစူးအရပ်ဆီ လက် ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဒီမြောက်စူးစူးအရပ်ကို သင်တို့သွားရင် သမန်းဖြူ၊ သမန်းနက်တို့ရှိရာ မနုဿဗျူကျောက်တောင်တွေဆီ ရောက်ရှိ ပါလိမ့်မယ်၊ သင်တို့ ကံကောင်းပါစေ”

ဟု ဆားဒူးကြီးသည် လမ်းညွှန်ပြောကြားကာ ဆုတောင်း စကားဆိုပြီးလျှင် ကျောက်ဂူထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျောက်ဂူဝယ် ငူငူကြီးရပ်နေရင်း ကြောင်စိစိဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ ...

“ကဲ ကိုရန်နိုင်စိုးရေ ... ကျုပ်တို့တော့ ဖက်ကြီးပြော သလိုပဲ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ဆက်လုပ်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ကာ မြောက်ဘက်အရပ်သို့ ဦးတည်လျက် ဆက်လက်ခရီးထွက်ခဲ့ရပါတော့သတည်း။

* * *

မရဏခံတွင်းဝသို့

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားဒူးကြီးတို့၏ကျောက်ဂူမှ မြောက် ဘက်အရပ်သို့ တောတောင်လျှိုမြောင်တို့ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ နက်ရှိုင်းလှသောတောကြီးကို ဖြတ်လာပြီးနောက် ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

အချိန်မှာလည်း ညနေဆည်းဆာသို့ ရောက်လျှင်ဖြစ်သ ဖြင့် ယင်းရေအိုင်ကြီးအနီးမှာပင် စခန်းချညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ရွက်ဖျင်တဲငယ်ကိုထိုးလျက် မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုလိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးဖိုဝယ် ရေခွေးအိုးကျိုခြင်း၊ ထမင်း ချက်ခြင်း၊ အသားခြောက်တို့ကိုကင်ခြင်း ပြုလုပ်ကြပြီးနောက် အမှောင်ရိပ်သန်းစပြုချိန်ဝယ် ညဗာကို စားသောက်ကြလေ၏။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာစားပြီးနောက် ရွက်ဖျင်တဲထဲ ဝင်
ရောက်အိပ်စက်ခြင်း မပြုသေးဘဲ မီးဖိုခုံဘေးမှာပင် မီးလှုံနေခဲ့ကြ
လေ၏။ တောကြီးရိပ်မြိုင်အတွင်းမှ ညသို့ရောက်သောအခါ ရာသီ
ဥတုက အေးစိမ့်လာပြီးလျှင် တောတောင်အတွင်းမှ ပုရစ်အော်
သံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့၏ အော်မြည်သံတစ်စီကို နေရာအနှံ့မှ ကြား
နေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ပြောင်းတို့ကိုဖြုတ်ကာ တိုက်ခွတ်
ခြင်းပြုနေပြီး ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကမူ ဂျွန်ပလေးယား မုတ်ဆိတ်
စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ကာ ဖိပ်ယူလျက်ရှိတော့၏။

သို့ဖြင့် ညဉ့်အတော်နက်စပြုလာချိန်ဝယ် အဝေးဆီမှ
တောခွေးအူသံရှည်များ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်တွင် ကျားဟိန်း
သံတို့ပါ ဆက်တိုက်ကြားလာရတော့၏။

ဝေါင်းခနဲ ဝေါင်းခနဲ ဟိန်းလိုက်သော ကျားဟိန်းသံတို့မှာ
တစ်တောတစ်တောင်လုံးသို့ လွှမ်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ
ရေအိုင်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာရာ ကျွန်ုပ်ရော၊ ဒေါက်
တာရန်နိုင်စိုးပါ စိုးထိတ်စွာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ကြကာ
လက်ထဲမှ သေနတ်တို့ကို မောင်းတင်လိုက်ကြလေတော့၏။

“ဆရာအဂ္ဂ ... ကျားဟိန်းသံတွေ ဆူညံလှချည်လား

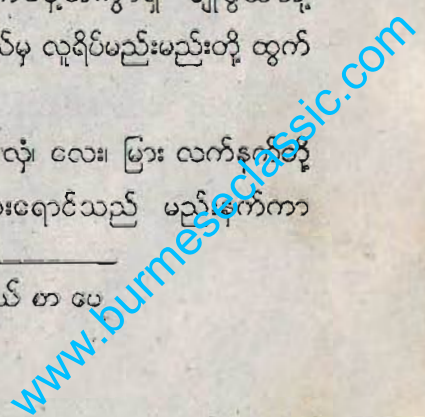
ဈ။ ဒါ ကျားတစ်ကောင်တည်းရဲ့ အသံမဟုတ်ဘူး။ ကျား
အကောင်အတော်များများ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းလာပြီထင်တယ်။
သတိအတော်ထားမှ ဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက စိုးရိမ်တကြီးသတိပေးရင်း မီးဖို
ကိုကျောပေးရပ်လိုက်ကာ နေရာအနှံ့သို့ သတိကြီးစွာထားလျက်
သေနတ်ကို ဟိုချိန်သည်ချိန်လုပ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း မီးဖိုကိုကျောပေးလိုက်ပြီး သေနတ်
ဖြင့် အမောင်ထုအတွင်းသို့ ချိန်လျက်ရှိစဉ် ကျားဟိန်းသံများ
ရှုတ်တရက်ပျောက်သွားပြီး မြေဝပ်ငှက်တို့ ဝေါခနဲဝေါခနဲ ထပျံ
သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ယင်းနောက် တောတောင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ခြည်းငြိမ်ကျ
သွားရာ ပုရစ်အော်သံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံတို့ကိုပင် မကြားရ
ချေ။ ထို့နောက် မကြာမီမှာပင် တောတိုးသံတို့ကို ကြား လိုက်ရပြီး
ဖိုင်ကြီး၏နံ့ဘေးမှ ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာရှိ ချုံနွယ်တို့
လှုပ်ရှားသွားကာ ချုံတို့နောက်ကွယ်မှ လူရိပ်မည်းမည်းတို့ ထွက်
လာကြတော့၏။

လူရိပ်တို့သည်ကား ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား လက်နက်တို့
ပွဲကိုင်ထားကြပြီး သူတို့၏အသားရောင်သည် မည်သို့နက်ကာ

ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားတို့မှာ ရှေးယူဆေတ်မှ စစ်သည်တို့၏ အဝတ်အစားတို့ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိလေ၏။

သူတို့သည် လူဦးရေအားဖြင့် နှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့်ဖြစ်ကာ ရန်လိုသောမျက်နှာများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝိုင်းလာကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ထဲတွင် သေနတ်တို့ရှိသော်လည်း သူတို့က လေးမြားတို့နှင့်ချိန်ရွယ်ထားသဖြင့် သူတို့ကို ခုခံပစ်ခတ်ပါက အင်အားချင်းမမျှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ပင် ရှုံးနိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိပါ၏။ သို့ကြောင့် ဤသူတို့၏ရန်မှလွတ်ရန် နည်းလမ်းကို ကျွန်ုပ် လျင်မြန်စွာစဉ်းစားရတော့၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ပထမ ကျားဟိန်းသံများ ကြားရပြီးမှ ထိုလူမည်းစစ်သည်များရောက်ရှိလာခြင်းကို သတိပြုမိပြီး

“သူတို့ဟာ သမန်းနက်မျိုးနွယ်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆို ကျားနက်ရုပ်လေးကို ထုတ်ပြလိုက်ရင်တော့ သူတို့အကျိုးဆောင်ဖို့ လာသူတွေဖြစ်ကြောင်း သိသွားပြီး ငါတို့ကို သတ်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဟု ကျွန်ုပ်သည် တွေးမိလိုက်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး ဘက်သို့ ခပ်တိုးတိုးလှည့်ပြောလိုက်ရလေ၏။

“ကိုရန်နိုင်စိုးရေ ... သူတို့ကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်မယ့်အတူတူ လက်နက်ချလိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျားနက်

ရုပ်တုလေး ပြုလို့ စည်းရုံးလိုက်ရအောင်”

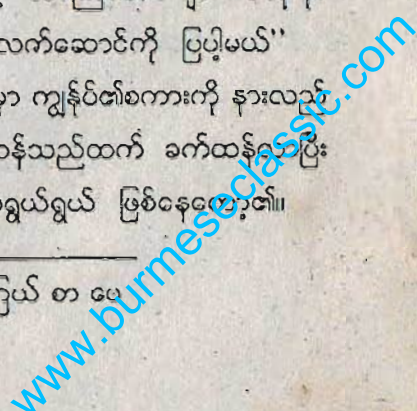
ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သဘောတူကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ထဲမှသေနတ်ကို ဦးစွာ အောက်သို့ချလိုက်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း သေနတ်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ရာ လူမည်းမည်းတို့မှာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာတော့၏။

မီးဖိုမှမီးရောင်သည် ထိုသူတို့မျက်နှာကို ဟပ်လျက်ရှိရာ သူတို့၏မျက်လုံးများမှာ ဒေါသဖြင့် ရဲရဲနီစွေးလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ သူတို့၏အသားသည် မည်းနက်လျက်ရှိပြီး မီးရောင်အောက်တွင် မျက်နှာတို့မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်အဆီပြန်လျက် ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ကာပြလိုက်ပြီးနောက် ...

“ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ စင်ဗျားတို့ရဲ့အကျိုးကိုဆောင်ဖို့ လာကြတာပါဗျာ၊ မယုံရင် ခင်ဗျားတို့အတွက် ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်ကို ပြပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ သူတို့မှာ ကျွန်ုပ်၏စကားကို နားလည်ပုံ မရဘဲ မျက်နှာတို့မှာ ခက်ထန်သည်ထက် ခက်ထန်လာပြီး လေးမြားတရွယ်ရွယ်၊ ဓားလှံတရွယ်ရွယ် ဖြစ်နေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ကို အတန်တန်လက်ကာပြပြီးနောက် အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ကျားနက်ရုပ်တုကိုနှိုက်ကာ လက်ဖဝါးပေါ် တင်ပြလိုက်တော့၏။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏လက်အတွင်းမှ ကျားနက်ရုပ်တုကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် သူတို့ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူ အထွားကျိုင်းဆုံး စစ်သည်ကြီးက ရှေ့သို့တိုးလာပြီးလျှင် ကျားနက်ရုပ်တုကို ဆွဲယူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ကျားနက်ရုပ်တုကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေရာမှ ကျားနက်ရုပ်တု၏ အောက်ခြေရှိစာကို ဖတ်မိသွားတော့၏။

ထို့နောက် ထိုစစ်သူကြီးသည် စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နားမလည်သည့် ဘာသာစကားဖြင့် သူ၏လူတို့ကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်ရာ ...

ကျန်စစ်သည်တို့မှာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်ကြလျက် ယခုပင် ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်တော့မည့်အလား ဓားလှံတို့ကို စွယ်ကာ ချဉ်းကပ်လာကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြမ်းတမ်းစွာဆွဲယမ်းကာ လက်ပြန်ကြီးတုပ်လိုက်ကြတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့၏သေမှတ်လို့ကို သိမ်းဆည်းပြီး

ကျွန်ုပ်တို့အား တောနက်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားတော့၏။

ကညင်ဆီမီးတိုင်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ နာရီဝက်ခန့် တောတိုးလာခဲ့ရာ ရေအိုင်ကြီးနှစ်အိုင်၏နံဘေးမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် ကျောက်တောင်တစ်တောင်၏ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

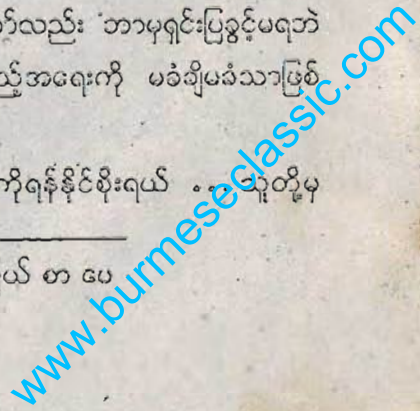
သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျောက်တောင်အနီးမှ သစ်သားတိုင်နှစ်တိုင်တွင် အသီးသီး ချည်တုပ်လိုက်ကြတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်ဂူဝယ် မီးဖိုကြီးတစ်ဖို ဖိုလိုက်ကြပြီးနောက် သားရေဖြင့်ကျက်ထားသည့်ခုံတို့ကို တံတံတံတီးကာ ဓားလှံတို့ကိုမြှောက်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ကို ပိုင်းပတ်ကခုန်ကြတော့၏။

“ဆရာသမားရေ ကြည့်ရတာတော့ ကျွန်တော်တို့ကို သတ်တော့မယ်ထင်တယ်ဗျ”

ဟု ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လည်း သတ္တိမနည်းလှသူဖြစ်သော်လည်း ဘာမှရင်းပြွင့်မရဘဲ အသားလွတ်ကြီး အသတ်ခံရမည့်အရေးကို မခံချီမခံသာဖြစ်လျက် ရှိတော့၏။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုရန်နိုင်စိုးရယ် ... သူတို့မှ

ကျုပ်တို့ရဲ့စကားကို နားမလည်ဘဲ ကျားရှပ်တုပြလိုက်မှ ပိုတောင် ဆိုးသွားသေးတယ်”

“သူတို့က ကျားရှပ်တုပိုင်ရှင် သူတို့ရဲ့ဘိုးဘေးကို သတ် လိုက်တဲ့အုပ်စုကလို့ ထင်သွားပြီး ပိုဒေါကန်သွားတာဖြစ်မယ် ဆရာသမားရဲ့”

ခဏအကြာဝယ် ကျောက်ဂူအတွင်းမှ အသားညိုညိုနှင့် ယောက်ျားမိန်းမ ကလေးငယ်တို့ ထပ်မံထွက်လာကြပြီး အခြားနေ ရာတို့မှပါ တဖွဲဖွဲလာကြရာ အနီးအနားရှိ သူတို့၏မျိုးနွယ်တူများ နေထိုင်သည့် ကျောက်တောင်တို့မှ လာခဲ့ကြဟန်တူလေ၏။

ထပ်မံရောက်ရှိလာသူတို့သည် မီးဖိုကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ပိုင်းပတ်ထိုင်ကြည့်နေကြပြီး ...

လွန်စွာမည်းနက်သည့် အသားရောင်ရှိသူ ယောက်ျားမျို နှစ်ဦးသည် လူအုပ်ထဲမှ ခုန်ထွက်လာလျက် ဗုံသံစည်းချက်နှင့် အညီ ရှေ့ကျွမ်းပစ်လိုက်၊ နောက်ကျွမ်းပစ်လိုက် လုပ်နေတော့၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် ရှေ့ကျွမ်းပစ်၊ နောက်ကျွမ်းပစ် ကစား နေရာမှ တစ်ခါတရံဝယ် ဝေါင်းခနဲဝေါင်းခနဲ ဟိန်းဟောက်လိုက် သည်မှာ ကျားတို့နှင့်တူလာလေတော့၏။

ဗုံ၏စည်းချက်သည်လည်း မြန်သည်ထက်မြန်လာပြီး

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ကျားများနယ် ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းပစ်သူတို့မှာလည်း မြန်သည် ထက် မြန်လာတော့၏။

သူတို့၏ ကျားဟိန်းသံတို့သည်လည်း ကျယ်လောင်သည် ထက် ကျယ်လောင်လာကာ ကျားဟိန်းသံတို့နှင့် ပိုတူသည်ထက် တူလာတော့၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့သို့ လွှားခနဲ ရောက်ရှိလာကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်နှာကို မျက်လုံးနီနီကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ဝေါင်းခနဲဝေါင်းခနဲ ဟိန်းဟောက်လျက်ရှိတော့ရာ မကြာမီ ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲတော့မည်မှာ သေချာနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ သမန်းနက်နှစ်ဦးကို စိုးထိတ်စွာကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှ ဘုရားတလျက်ရှိတော့၏။

ထိုစဉ် သူတို့သည် ဝေါင်းခနဲဝေါင်းခနဲ ပိုမိုကျယ်လောင် စွာဟိန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အားခုန်အုပ်ရန် နောက်ဆုံးဟိန်းဟောက် ခြင်းဟု ယူဆလိုက်မိပြီး မျက်လုံးတို့ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားတော့၏။

သို့သော် ထိုခဏမှာပင် ကျားပွတ်သံတရွှမ်းရွှမ်းကို ကြား လိုက်ရပြီး ဗုံသံတို့ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သမန်းနက်နှစ်ဦးမှာလည်း မာန်ဖိနေရာမှ ငြိမ်ကျသွားကာ နောက်သို့ ကိုယ်ကို ကုန်းကုန်းကွကွ ရှိသွားကြပုံ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

မှာ တကယ့်ကျားများ အမြီးကုပ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားသည့်နယ်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျာပွတ်သံကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ညိုဝင်းသော အသားအရေရှိပြီး ဖိသနိုးဘုရင်မ၏ အဝတ်အစား တို့နယ် ကျောက်မျက်ရတနာတို့ လှပစွာစီခြယ်ထားသည့် ပျူ အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် ကျာပွတ်ကိုယမ်းကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အားရန်မူရန် လာနေသည်ဟုထင်လိုက်ကာ “ငါတို့တော့ ကျားကိုက်မခံရခင် ကျာပွတ်နဲ့ အဆော်ခံရဦးမယ်နဲ့တူပါရဲ့” ဟူ၍ပင် တွေးလိုက်မိ၏။

သို့သော် အနီးသို့ရောက်လာမှ ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာ တွင် ရန်လိုဟန်မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်နှာအား စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်ကာ အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာရာမှ လက်ထဲ မှ ကျာပွတ်ကိုပါ သိမ်းလိုက်တော့၏။

သူမသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်လိုက်ပြီး ...

သူတို့၏ဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က နားမလည်ကြောင်း ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး စိတ် ပျက်စွာဖြင့် ...

ခု နှစ် ဝဉ် ကြယ် စာ ပေ

“ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူတွေမဟုတ်ပါဘူးဗျာ မိတ်ဆွေတွေပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သူမ၏မျက်နှာသည် လက်ခနဲ ဝင်းပ စွာ ပြုံးသွားပြီး ...

“ဪ ... ရှင်က မြန်မာစကားတတ်တာကိုး၊ မြန်မာ တွေ ထင်ပါရဲ့”

ဟု သူမက မြန်မာလိုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြ လိုက်ပါတော့၏။

သူမသည် သေချာစွာ နားစိုက်ထောင်နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံးဝယ် စစ်သည်လူမည်းကြီးထံမှ ကျားနက် ရှစ်တုလေးကို တောင်းယူကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေ၏။

ထို့နောက်မှ သူမသည် ကျေနပ်စွာပြုံးကာ ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီးနောက် သူမ၏လူများကို တစ်စုံတစ်ရာအော်ဟစ် အမိန့် ပေးလိုက်တော့ရာ လူမည်းစစ်သည်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဣယားဖားယားပြေးလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား ချုပ်နှောင်ထားသည့် ကြိုးတို့ကို လျှင်မြန်စွာ ဖြည့်ပေးလိုက်ကြပါတော့သတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

အမိန့် (၂)

မဟာရန်သူတော်ဒေဝီနှစ်ပါး

အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားကြပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်
နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားရန်
ကယ်တင်ရှင်မလေးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ သူမ၏နံဘေးနှင့်
နောက်တော်ပါးတို့တွင် လက်နက်ကိုင်စစ်သည်များနှင့် ရံရွှေတော်
မိန်းကလေးအချို့ လိုက်ပါလျက် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားကြသည်
ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုစဉ် အခြားအသားညှို့ချော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည်
ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာပေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နေရာသို့ လှမ်းလျှောက်
လာပြီးလျှင် ...

“ကဲ... ဒီကအစ်ကိုတို့ မာအိုနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ။ အရှင်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မက အစ်ကိုတို့ကို တည်းခိုနေထိုင်ရမယ့် ဂူစခန်းဆီ ခေါ်သွားဖို့
မှာခဲ့ပါတယ်”

ဟု ချိုသာအေးမြသောအသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ
ကျွန်ုပ်တို့မှာ လွန်စွာအံ့သြဝမ်းသာသွားပြီးလျှင် ...

“ဪ... မိန်းကလေး... မင်းလည်း မြန်မာစကား
ပြောတတ်သကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ မာအိုဆိုသောမိန်းမချောလေး
က သွားတက်လေးများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုအဂ္ဂ၊ ဒီမှာတော့ အရှင်မရယ်၊
ဘိုးဘိုးသက်ရှည်ရယ်၊ မာအိုရယ် သုံးဦးပဲ မြန်မာစကားပြော
တတ်ပါတယ်၊ ကျန်သူတွေကတော့ သမန်းဆွေမျိုးနွယ်တွေကနေ
ဆင်းသက်လာတဲ့ ဆွေမျိုးစုစကားကိုပဲ ပြောတတ်ကြပါတယ်”

ဟု ရှင်းပြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျောက်တောင်ငယ်
တစ်ခုဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာ လက်နက်ကိုင်စစ်သည်နှစ်ဦး
က ကညင်ဆီမီးတုတ်များမြှောက်ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို လမ်းပြ
ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြတော့၏။

ဤဒေသငယ် ကျောက်တောင် ကြီးငယ်ရွယ်လတ်တို့
ပေါများလှသလို ကျောက်တောင်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကြားမှာပင် ရေ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

အိုင်ငယ်တို့ရှိနေခြင်းကလည်း ထူးခြားမှုတစ်ရပ်ပင်။

မာအိုသည် ကျောက်တောင်ငယ်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေလျှင် တောင်ခြေရှိ ဂူလှိုက်အတွင်းသို့ ဦးဆောင်ဝင်သွားကာ ကျောက်ဖျာတစ်ခု၏ အနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ပြုံးရွှင်စွာလှည့်ကြည့်လျက် ...

“ဒီဂူစခန်းမှာ ဘယ်သူမှ မနေပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ပါ။ အရှင်မက မနက်ကျမှ သူ့ရဲ့ဂူနန်းဆီ ခေါ်လာခဲ့ဖို့ မိန့်မှာသွားပါတယ်။ အဲဒီကျရင် ဘိုးဘိုးသက်ရှည်နဲ့ လည်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီညအဖို့တော့ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေထိုင်ပါ။ ညဉ့်လည်း အတော်နက်ပြီပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် စစ်သည်နှစ်ဦးဘက်သို့လှည့်ကာ သူမတို့၏ မူရင်းဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်ရာ စစ်သည်တစ်ဦးက သူ၏ကညင်ဆီမီးတုတ်မှမီးနှင့် ဂူနံရံရှိ ကျောက်ဆီမီးခွက်သို့ တို့လိုက်သည်တွင် ကျောက်ခွက်ထဲမှ ကညင်ဆီခဲကြီးကို မီးစွဲလောင်ပြီး ဂူမှာ ပိုမိုလင်းထိန်သွားတော့၏။

ထို့နောက် စစ်သည်နှစ်ဦးသည် ကျောက်ဖျာနှစ်ခု၏ ခေါင်းရင်းပိုင်းငယ် လိပ်ထားသည့် အိပ်ရာလိပ်နှစ်ခုကိုဖြည့်ချကာ

ကျောက်ဖျာပေါ်ခင်းလိုက်ရာ အောက်မှ သားကောင်သားရေပြား ခံထားပြီး အပေါ်မှ ကတ္တီပါစအိပ်ရာခင်း ခင်းပြီးသားဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကတ္တီပါစစွပ်စွပ်ထားသည့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးစီပါကာ အိန္ဒိယတိုင်းထုတ် ဘာဘူစောင်တစ်ထည်စီပါ ခေါက်လျက်သား တွေ့ရသဖြင့် အတော်အတန်ဟန်ကျသည့် အိပ်ရာဖြစ်ကြောင်း ကျေနပ်ဖွယ်တွေ့ရလေ၏။

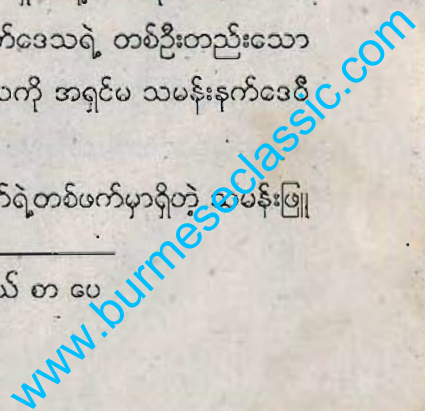
ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာခင်းထားပြီးဖြစ်သည့် ကျောက်ဖျာပေါ်ငယ် တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်ရင်း မာအိုကိုမော့ကြည့်လိုက်ကာ

“မာအို ... မင်းတို့ရဲ့အရှင်မဟာ ဒီဒေသရဲ့ ဩဇာ အကြီးဆုံးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘိုးဘိုးသက်ရှည်ဆိုတာ ဒီဒေသရဲ့ ဘုရင်လား”

ဟု သိလိုသည်ကိုမေးလိုက်ရာ မာအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဘိုးဘိုးသက်ရှည်က အရှင်မရဲ့ အတိုင်ပင်ခံအမတ်ကြီးပါ။ အရှင်မကသာ ဒီသမန်းနက်ဒေသရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အရှင်သခင်မပါ။ ဒီသမန်းနက်ဒေသကို အရှင်မ သမန်းနက်ဒေသီက အုပ်စိုးပါတယ် ...

ဟိုး မရဏာအသူရာချောက်ရဲ့တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ သမန်းဖြူ

ဒေသမှာတော့ သမန်းဖြူဘုရင်ဒီမိ သေဆုံးသွားပြီမို့ သူ့ရဲ့သမီး တော် သမန်းဖြူဒေဝီက အံ့ပဲစိုးလျက်ရှိပါတယ်။"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဘုရင်မ နှစ်ပါး အုပ်စိုးလျက်ရှိသော တောတွင်းဒေသသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် လွန်ခဲ့သော ရှေးအတိအတေမှစ၍ မဟာရန်သူဖြစ်နေကြသည့် သမန်းဖြူ... သမန်းနက်ဆွေမျိုးစုတို့ကို အနီးကပ်လေ့လာခွင့်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိကာ ရင်ခုန်စိုးထိတ်ခြင်းနှင့်အတူ ဝမ်းလည်းသာမိရတော့၏။

ရင်ခုန်စိုးထိတ်ခြင်းမှာ သမန်းဖြူနှင့် သမန်းနက်တို့သည် မကြာခဏ စစ်ပွဲများ၊ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိကြောင်း သိထားရာ သူတို့၏ပဋိပက္ခအကြား ညပ်ကာ ကိုယ်ပါခေါင်းပြတ်ရမည့်အရေးကို တွေးမိပြီး စိုးထိတ်ရခြင်းဖြစ်ချေ၏။

ဝမ်းသာရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ ဒေသန္တရ ဘာသန္တရ ဗဟုသုတတို့ ရှာမှီးလိုကြသည့် သုတေသီများဖြစ်ရာ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးမှ လူသားတို့မသိရှိရသေးသော ဟိမဝန္တာတောနက်ကြီးထဲမှ ဆွေမျိုးစုတို့၏အကြောင်းကို သေချာစွာ လေ့လာခွင့်ရတော့မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထို့နောက် မာအိုသည် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး

နောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ညှိမှောင်သောမျက်ဝန်းတို့နှင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

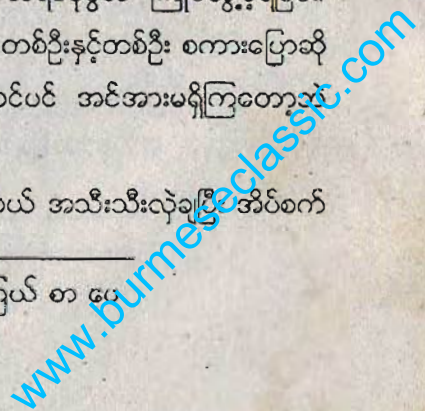
စစ်သည်နှစ်ဦးသည်လည်း သူမ၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားရာ သူတို့သည် မကြာမီ ဂူဝသို့ရောက်ရှိသွားပြီး မာအိုတစ်ဦးတည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောက်တောဖိလေကို ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားတော့၏။

လက်နက်ကိုင်စစ်သည်နှစ်ဦးမှာမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ဂူဝဝယ် ထင်းခြောက်များစုကာ မီးဖိုကြီးတစ်ဖို ဖိုလိုက်လျက် မီးဖို၏နံ့သေးတွင် ငဲ့ရှည်များကိုင်ကာ ထိုင်နေကြတော့ရာ ...

ထိုအခါမှ ထိုစစ်သည်နှစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိပ်ဖန်စောင့်တာဝန်ကျသူများဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိရတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော သမန်းနက်တို့၏လက်အတွင်းဝယ် သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဆိုသကဲ့သို့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်း၊ ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောဆို ဟိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်လောက်အောင်ပင် အင်အားမရှိကြတော့သည့် နှမ်းလျလွန်းလှသဖြင့် ...

ကျောက်ဖျာအိပ်ရာပေါ်ဝယ် အသီးသီးလှဲချပြီး အိပ်စက်

၉၆ ○ မိကြာဒဂ

လိုက်ကြရာ ချက်ချင်းဆိုသလို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်ပျော် သွားကြပါတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်မျှအိပ်ပျော်သွားကြသနည်းဟူမူ . . .
နောက်တစ်နေ့နံနက် နေအတော်မြင့်မှ ခိုးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှခိုးခိုးချင်း ယမန်နေ့ညကကြုံခဲ့ရ သည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားပြီးနောက် ယနေ့နံ နက်ဝယ် သမန်းနက်ဒေဝီနှင့်ရော သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးနှင့်ပါ တွေ့ဆုံရန် အစီအစဉ်ရှိသည်ကို သတိရသဖြင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောက်ဆောင်ရှေ့ဘက် လျှိုအနိမ့်ထဲဝယ် ရေအိုင်ငယ်တစ်အိုင်ရှိရာ ယင်းရေအိုင်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာ ရန်နိုင်စိုးတို့မှာ မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ ခြေလက်ဆေးကြောခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြရလေ၏။

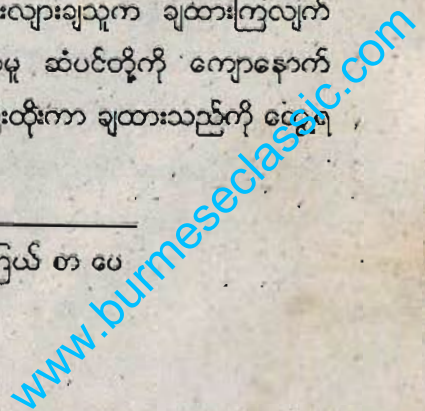
ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ညက ကျွန်ုပ်တို့အိပ်စက်ရာဂူ၏အဝ၌ စောင့်ကြပ်ခဲ့ကြ သည့် အစောင့်စစ်သည်တို့ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ အခြားကျောက် တောင်ခြေတိုဝယ် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးတို့ကို လှမ်းမြင်နေရလေ၏။ သူတို့သည်လည်း လှုပ်ရှားသွားလာလှုပ်ကိုင်နေကြရင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို အထူး အဆန်းသဖွယ် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေကြလေ၏။

ဤတောတွင်းဒေသတွင် ကျောက်တောင်တို့ ပေါများလှ ပြီး ယင်းကျောက်တောင်တို့ရှိ ဂူလှိုက်တို့ဝယ် ထူးဆန်းသော ဆွေမျိုးစုတို့ နေထိုင်ကြကာ သူတို့၏ဂူများရှေ့၌ မီးဖိုများဖိုလျက် ချက်ပြုတ်သူက ချက်ပြုတ်၊ မောင်းဆုံများထဲ စပါးတို့ ခြွေထည့် ကာ မောင်းထောင်းသူက ထောင်း၊ ကျောက်တောင်တို့၏နံဘေး ရှိ ရေအိုင်တို့မှ ရေခပ်သူက ခပ်ဖြင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြလေ၏။

အချို့အမျိုးသမီးတို့မှာ ဂျပ်စုတ်ထည်များကို ရင်ခေါင်းမှ သည် ဒူးဆစ်အထိ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ဆံပင်ရှည်များကို ဖြစ် သလို ထုံးဖွဲ့သူက ထုံးဖွဲ့၊ ဖားလျားချသူက ချထားကြလျက် နုပျိုသောမိန်းကလေးအများစုမှာမူ ဆံပင်တို့ကို ကျောနောက် ဘက်၌ တစ်ချောင်းတည်း ဖွတ်ပြီးထိုးကာ ချထားသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

သူမတို့အားလုံး ပျိုပျိုအိုအို ဦးခေါင်းထက်၌ ပန်းရောင်စုံ
တို့ကို ခွေရစ်ကာ ပန်ထားကြကာ မည်သူမျှ ဖိနပ်မစီးကြချေ။

အမျိုးသမီးအားလုံးလိုလိုမှာ အသားညိုကြပြီး ဤနေရာ
ဒေသသည် အိန္ဒိယနှင့် ကသည်းတို့စပ်ကြားဝယ် တည်ရှိသော
ကြောင့်လား မသိ ... သူမတို့၏ ရုပ်အဆင်းမှာ ကုလားဆင်
လေးများလိုလိုဖြစ်ကာ ကြည့်ပျော်ပျော် ရုပ်ရည်ရှိသူများချည်း
ဖြစ်ကြလေ၏။

အမျိုးသမီးငယ်၊ အမျိုးသမီးလတ်တို့မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်
ထည် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းကြပြီး သွားလာလှုပ်ရှားပုံက ဖျတ်
လတ်လှ၏။

အမျိုးသားတို့မှာမူ အသားရောင်မည်းနက်လှကာ မေးရိုး
ကားကား၊ နှာယောင်ပွပွ၊ မျက်ခုံးထူထူကြမ်းကြမ်းများရှိပြီး ရုပ်
ဆိုးလှသူများဖြစ်ကြရာ သူတို့သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်
လျစ်သန်မာထွားကျိုင်းကြပြီး သူတို့၏မျက်လုံးတို့က အမြဲလိုလို
ရန်လိုဟန်ဖြင့် နီရဲကာ မျက်သားနီနီတို့အလယ်မှ မျက်ဆံနက်
နက်မှာ စူးလက်တောက်ပြောင်နေကြလေ၏။

အမျိုးသမီးတို့က ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့
ရှိရာသို့ ပြုံးစေ့မျက်နှာများနှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်ကြသလောက်

ယောက်ျားများက ကျွန်ုပ်တို့အား ကုတ်ဖဲ့သတ်ဖြတ်တော့မည့်
ဟန်ဖြင့် မျက်ထောင့်နီနီကြီးများနှင့် မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်
လျက်ရှိကြလေ၏။

“အင်း... ခက်တော့ခက်နေပါပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က တိုးတိုးညည်းလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး
က လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာသမား” ဟု မေးလေ၏။

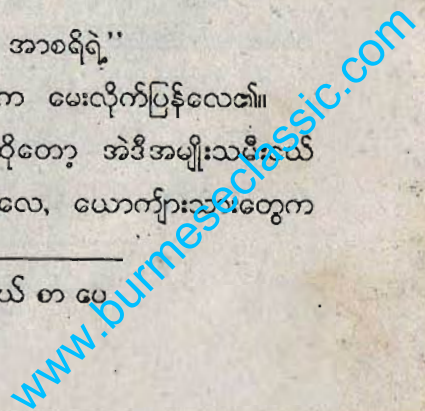
“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... အမျိုးသမီးတွေက ကျုပ်တို့ကို
အတော်မျက်စိကျနေကြပုံရတယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့သွင်ပြင်ကလည်း
သူတို့ယောက်ျားသားတွေနဲ့ တူမှမတူဘဲကိုး၊ အထူးသဖြင့်
မောင်ရင့်ကို ပိုပြီးသဘောကျနေကြပုံရတယ်၊ မောင်ရင့်က ကျုပ်
ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ပိုငယ်ပြီး နုပျိုချောမောသူဖြစ်တော့ သူတို့
လေးတွေ ပိုပြီးသဘောကျနေပုံရတယ်၊ အဲဒါဟာ အန္တရာယ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ...

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်လဲ အာစရိရဲ့”

ဟု ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက မေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်လဲဆိုတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးငယ်
တွေက ကျုပ်တို့ကို သဘောကျလေ၊ ယောက်ျားသမီးတွေက

ကျုပ်တို့ကို ကြည့်မရလေဖြစ်နေကြပြီလေ၊ ဒါဟာ အန္တရာယ်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းဝေးဝေးနေမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုမယူဆဘူး အာစရိ ... သူတို့ ယောက်ျားတွေက ကျွန်တော်တို့အပေါ် မနာလိုဖြစ်ပြီး ဒုက္ခပေးလာမှာကို အာစရိ ပူပန်နေတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ မျက်နှာသာပေးပုံရတဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေကို စည်းရုံးထားနိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်အတော်များများကနေ လွတ်မြောက်နိုင်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ဟု သူ၏အယူအဆကို ပြောလိုက်လေ၏။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ သဘောထားအမြင် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ယင်းအမျိုးသမီးတို့က ပိုမိုကြည်ဖြူမျက်နှာသာပေးလေ၊ ယောက်ျားသားများက ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် အန္တရာယ်ပိုပြုနိုင်လေဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်မိပြီး ယင်း

အမျိုးသမီးတို့နှင့် ရောရောဝင်ဝင်မနေသင့်ဟု ယူဆလေ၏။

သို့သော် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကမူ ယင်းအမျိုးသမီးတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိပါက အရေးအကြောင်းကြုံလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အကူအညီပိုရနိုင်သည်ဟု ယူဆလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ကွဲလွဲလျက်ရှိသော မိမိတို့၏ သဘောထားအမြင်တို့ကို ကျောက်ဂူထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်အထိ ငြင်းခုံလျက်ရှိကြလေ၏။

သို့သော် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏အဆိုမှာ ပိုမိုမှန်ကန်ကြောင်း နောက်ပိုင်း အသက်ဘေးကြုံလာမှ ကျွန်ုပ်သိရှိကြောင်း ဝန်ခံရမည်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ငြင်းခုံပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မာအိုဆိုသော ညိုချောမလေးသည် စစ်သည်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့၏ကျောက်ဂူထဲသို့ ဝင်လာကြပြီးလျှင် ...

“ကဲ ... အစ်ကိုတို့ ... အရှင်မရဲ့ဂူနန်းဆီ လိုက်ခဲ့ပါ။ အရှင်မနဲ့ ဘိုးဘိုးသက်တော်ရှည်တို့ကို တွေ့ဆုံရပါမယ်”

ဟု ခေါ်ဝင်ခြင်း ပြုတော့၏။
ကျွန်ုပ်တို့လည်း တစ်စုံတရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ

www.burmeseclassic.com

မာအို၏ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့တော့၏။

နံနက်ဦးနေခြည်သည် ကျောက်ဂူတို့၏ ဝန်းကျင်ပယ် ဖြာထွက်လျက်ရှိပြီး အေးတစ်စုံစိမ့်ရှိလှသော တောရိပ်တောင် ရိပ်၌ အတန်ငယ်နွေးထွေးမှုကို ပေးစွမ်းလျက်ရှိချေ၏။

ယင်းဒေသ၏ ကျောက်တောင်ဖွေးဖွေးတို့မှာ နက်ရှိုင်း ညိုမှိုင်းလှစွာသော ရောမတောနက်ကြီးထဲတွင် သီးခြားတည်ရှိ လျက်ရှိရာ ယင်းတောအုပ်ကြီးများအတွင်းမှ ကျေးငှက်သာရကာ တို့၏ အော်မြည်ဟစ်ကြွေးသံကိုလည်းကောင်း၊ အဝေးဆီမှ ဆတ် တစ်သံ 'ထရိန် ... ထရိန်' ကိုလည်းကောင်း၊ ချေဟောက်သံ၊ ဘုတ်အိသံတို့ကိုလည်းကောင်း ကြားနေရလေ၏။

လူတို့ပြုပြင်ဖန်တီးထားသည့် ကျောက်သားလှေကား ထစ်များအတိုင်း အခြားကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင်၏ တောင် ခြေကို ပတ်တက်လာခဲ့ကြစဉ် ...

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့မှ ကျောက်သားလှေကား ထစ်များအတိုင်း ခြေတစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်သွားနေသည့် မာအို၏ နောက်ပိုင်းအလှကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့်လိုက်မိရာ ကျွန်ုပ်၏နံဘေးမှ တူယှဉ်လျှောက်လျက်ရှိသည့် ဒေါက်တာရန်နိုင် စိုးက 'အဟမ်း ... အဟမ်း' ဟု ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်သဖြင့်

ကျွန်ုပ်မှာ မလုံမလဲဖြင့် သူ့ကိုငဲ့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ...

"မနေ့ညကတည်းက ကျွန်တော် မာအိုကို သတိထားမိ တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

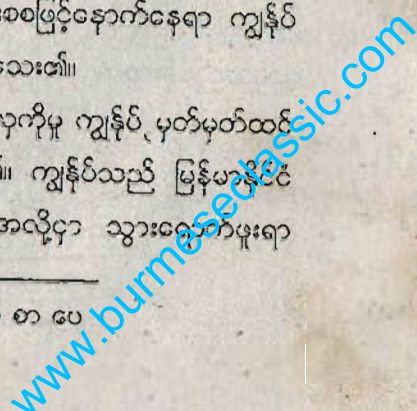
"ဘာကိုသတိထားမိတာလဲ"

"မာအိုက ဆရာသမားကို မျက်စိကျနေပုံရတယ်။ မနေ့ ညက ဂူထဲကပြန်ထွက်ခါနီးမှာ ဆရာသမားကို စိုက်ကြည့်သွား တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်သတိပြုလိုက်မိတယ်။ အဲဒီမျက်လုံး တွေထဲမှာ အရည်လုံးနေတယ် ... ဘာပေါ့မလဲ ... ချစ်ရည် မျှန်းလုံးနေတယ်ဆိုသလိုမျိုး"

"ဟာဗျာ ... မဟုတ်တာ"

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ပြုံးစေဖြင့်နောက်နေရာ ကျွန်ုပ် မှာ ရှက်ကုံးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရသေး၏။

ပည့်သို့ဖြစ်စေ မာအို၏အလှကိုမူ ကျွန်ုပ် မှတ်မှတ်ထင် ထင်ဖြစ်မိကြောင်း ဝန်ခံရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားသို့ ဒေသန္တရဗဟုသုတအလို့ငှာ သွားရှောက်ဖူးရာ

နယ်မြေဒေသအသီးသီးရှိ လှပျိုဖြူတို့၏ အလှပျိုးစုံကို တွေ့ဖူးခဲ့
ပါ၏။

မိန်းကလေးတို့၏အလှမှာ ပန်းပွင့်တို့၏အလှနှင့် တူ၏။
ပန်းပွင့်တို့ကိုကြည့်ကာ မည်သည့်ပန်းက မည်သည့်ပန်းထက်
ပိုလှသည်ဟု ပြောရန်ခက်သည်အနေအထားများ ကြုံရတတ်၏။
ဥပမာအားဖြင့် လွန်စွာလှပသော သစ်ခွပန်းတို့ကို အလှချင်း
နှိုင်းယှဉ်ရန် ခက်လှ၏။ မည်သည့်သစ်ခွပန်းက မည်သည့်သစ်ခွ
ပန်းထက် ပိုလှပါသည်ဟုပြောရန် ခက်သည်များ ကြုံရတတ်၏။

ပို၍ထင်ရှားအောင်ဆိုရလျှင် လွန်စွာလှပသော သစ်ခွ
ပန်းတစ်ပွင့်နှင့် လွန်စွာလှပသော နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်တို့ကို ယှဉ်
ကြည့်ပြီး သစ်ခွပန်းက ပိုလှသည် နှင်းဆီပွင့်က ပိုလှသည်ဟု
ဆိုရန် ခက်လှ၏။

ဆိုလိုသည်မှာ လွန်စွာလှပသော ပန်းပွင့်တို့သည် သီး
ခြားအလှဂုဏ်ရည်များ ရှိသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မည်သည့်ပန်းက
မည်သည့်ပန်းထက် ပိုလှသည်ဟု ပြောဆိုရန်ခက်လှစွာ၏။

ထို့အတူ မိန်းကလေးတို့၏အလှဗေဒကို ဖွင့်ဆိုရာ၌
လည်း မည်သည့်မိန်းကလေးက မည်သည့်မိန်းကလေးထက်
ပိုလှပါသည်ဟု ဆိုရန်ခက်သည်များ ကြုံရတတ်ပါ၏။

သို့ကြောင့် နေရာဒေသမျိုးစုံကို ရောက်ဖူးခဲ့သော ကျွန်ုပ်
အနေဖြင့် တွေ့မြင်ဖူးသမျှ လွန်စွာလှပသည့် မိန်းကလေးတို့၏
အလှကို သုံးသပ်ဝေဖန်ရာ၌ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှ မိန်းကလေး
က မည်သည့်အရပ်ဒေသမှ မိန်းကလေးထက် ပိုလှပါသည်ဟု
ပြောဆိုရန်ခက်လှပေ၏။

ဥပမာအားဖြင့် ရန်ကုန်သူလှပဝေးက မန္တလေးတွင်
အလှသရဖူဆောင်းသူ မိန်းမချောလေးထက် ပိုလှပါသည်ဟု
ပြောရန် ခက်လှ၏။

ထားဝယ်သူလေးများက မြစ်ကြီးနားသူလေးတို့ထက်
ပိုချောပိုလှပါသည်ဟုပြောရန် ခက်လှ၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးတို့၏အလှမှာ ပန်းပွင့်တို့၏အလှ
နှင့် တူသည်ဟုဆိုခြင်းဖြစ်၏။ သူမတို့ဝယ် အလှဂုဏ်ရည်
အသီးသီးရှိရာ သူမတို့၌ သီးခြားစီရှိနေသော အလှဂုဏ်ရည်တို့ကို
အသိအမှတ်ပြုရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့လျှင် ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှ
သော မိန်းမချောမိန်းမလှတို့ထဲဝယ် မာအို၏အလှသည် တစ်ဘာ
သာဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

သူမ၌ ညိုဝန်းသောမျက်လုံးအိမ်များရှိပြီး နှုတ်ကလေး
စင်းကာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ထူထူဝန်းဝန်းရှိချေ၏။ သူမ၏နှုတ်

www.burmeseclassic.com

၁၀၆ ○ မြေအာဂ္ဂ

ခမ်းအစုံက ခပ်စုစုလေးရှိပြီး မေးကလုံးဝန်းလျက် မျက်နှာကျက
လည်း သွယ်သွယ်လုံးလုံးဖြစ်ချေ၏။

ညှိစိမ့်စိမ့် သူမ၏အသားအရောင်နှင့် သူမ၏မျက်နှာ
တည်ဆောက်ပုံက လှလွန်းသည်ဟုဆိုရန် ခက်လှသော်လည်း
ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ရှိနေသည်မှာ သေချာလှ၏။ သူမ၏အလှမှာ
ပူလောင်မှုမရှိပါဘဲလျက် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေခြင်းက လွန်စွာထူးခြား
လျက်ရှိလေ၏။

သူမပြုံးလိုက်သည့်အခါတွင် သွားတက်ကလေးများပေါ်
လာပြီး ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက် ခပ်ယောင်ယောင်ခွက်သွားပုံက
သူမ၏ ရိုးစင်းသောအလှဂုဏ်ကို တက်စေ၏။

သူမသည် ဆံပင်တို့ကိုစုသိမ်းပြီး ဦးခေါင်းထက်ဝယ်
ထုံးဖွဲ့ထားကာ ကျောက်နီဆံထိုးတစ်ခု ထိုးထားသည်တွင် သူမ
၏ နားသယ်စပ်များနှင့် ကုပ်ပိုးဝင်းဝင်းတို့အပေါ်သို့ ဆံမြိတ်နွယ်
အချို့က ကဝိုကရိကျနေရာ ယဉ်စစရှိလေ၏။

ဆံပင်တို့ကို နောက်လှန်ပြီးကာ စုသိမ်းထားသဖြင့် နဖူး
လေးမှာ ပြောင်လျက်ရှိပြီး ဘဲဥပုံ မျက်နှာကလေးမှာ ဝင်းဝင်း
လေးပေါ်နေသည်။ ငာင်ရှားပေါ်လွင်လျက်ရှိသည့် အလှမျက်နှာ
ဝယ် အထင်ပေါ်ဆုံးမှာ မျက်စုံထူထူတန်းတန်း နှစ်ခုနှင့် မျက်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဝန်းညိုညိုတို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သူမ၏မျက်နှာအလှကို ခြုံငုံ၍သုံးသပ်ရလျှင် အရိုင်းဆန်
ဆန် လှသောအလှဟု ဆိုရမည်လား မသိ။ စွဲဆောင်မှုရှိသည်က
တော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

မာအိုသည် အခြားသော ဆွေမျိုးစုအမျိုးသမီးများကဲ့
သို့ ဂျပ်ခုတ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ခြင်းမရှိချေ။

သူမသည် အင်္ကျီလက်ပြတ်အနီရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား
ပြီး ကျောက်နီခါးပတ်ကို ပတ်ထားကာ ထဘီနီညိုရောင်မှာ
အိတ်ရှုံ့နှင့် တူသော ထဘီမျိုးဖြစ်၏။ သူမ၏အင်္ကျီရော ထဘီပါ
အကွက်စုံ အပြောက်အမွန်းများပါသည့် လက်ချိတ် လွန်းပျံ
အထည်များဖြစ်ကာ ထဘီ၏အောက်နားမှာ ဒူးကိုဖုံးလျက် ဖိတ်
ဖိတ်တောက်လှပသည့် အမြိတ်ပါရှိလေ၏။

သူမသည် လည်တိုင်ကျောကျောဝယ် ကျောက်နီလည်
ဆွဲကို ဆွဲထားပြီး ကျောက်နီနားတောင်းကို နားတွင်ပန်ဆင်
ထားလေ၏။

လက်ကောက်ဝတ်တို့တွင် ရွှေလက်ကောက်များနှင့်
ကျောက်နီလက်ကောက်များ ရောနှောဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ဝယ်
လက်သူကြွယ်၌ ကျောက်နီလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ဆင်ထား၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ခြုံငုံကြည့်ရလျှင် ရှေးဟောင်းပုရပိုက်များ၊ နံရံဆေးရေးပုံများ၊ ရွှေဒဂါး၊ ငွေဒဂါးများကို လေ့လာဖူးသော ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ရှေးခတ်ပျူအမျိုးသမီးအထက်တန်းလွှာတစ်ဦး၏ ဆင်ယင်ပုံနှင့်တူသည်ဟု သုံးသပ်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူမ၏ရုပ်ရည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့မှာ လွန်စွာလိုက်ဖက်ပြီး ကြည့်၍ကောင်းလှသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

မာအိုသည် အစောင့်စစ်သည်လေးဦး စောင့်ကြပ်လျက် ရှိသည့် ကျောက်ဂူကြီး၏ ဂူလှိုဏ်ဝဝယ် ခြေစုံရုပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား ပြုံးချိုစွာလှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဒါဟာ အရှင်မရဲ့ဂူနန်းပါပဲ အစ်ကိုတို့၊ ဒီဂူနန်းထဲမှာ အရှင်မတစ်ဦးတည်း ရံရွှေတော်တွေနဲ့အတူ စံမြန်းပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မြင့်မားမတ်စောက်စွာ တည်ရှိသည့် ကျောက်တောင်ကြီး၏အခြေရှိ အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူထားသော ဂူလှိုဏ်ဝကိုကြည့်လိုက်ရာ ဂူလှိုဏ်ဝမှာ အတန်ငယ် ကျယ်ပြီး ဂူလှိုဏ်ဝ၏အပေါ်၌ နွားနောက်ချို၊ ကျွဲချို၊ သမင်ချိုတို့ တန်းစီချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုတွေ့ရကာ ဂူအဝတွင် စစ်သည်တော်

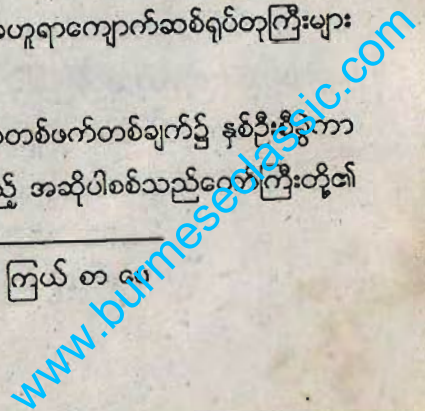
လေးဦး လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် စောင့်ကြပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

စစ်သည်လေးဦးမှာ အသားမည်းနက်ကာ လွန်စွာရုပ်ဆိုးသလောက် ကျွဲပေါက်ကြီးများသဖွယ် သန်မာထွားကျိုင်းလှပေ၏။ သူတို့သည် လွန်စွာခွန်အားဗလကောင်းပုံရပြီး သူတို့ကိုင်ဆွဲထားသည့် သံအဲမောင်းကြီးတို့ကပင် ပိဿာချိန်အတော်စီးပုံရလေ၏။

အနီစစ်သည်တော်ကြီးတို့၏ ကိုယ်ပေါ်ဝယ် ချပ်မိန်ညှိုကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်းပေါ်၌ သံမောက်တို့ကို ဆောင်းထားလျက် ပခုံးတွင် ဝတ်ရုံနီနီကြီးများခြုံကာ ကျောဘက်သို့ ချထားသည်။ သူတို့၏ ဝတ်ရုံနီနီကြီးတို့မှာ လေအဟုန်ကြောင့် တလွင့်လွင့်ဖြစ်နေကြလေ၏။

ရွှေဝါရောင် နံနက်ဦးနေခြည်က သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိရာ မလှုပ်မယှက်ရပ်တည်နေကြသော စစ်သည်တော်ကြီးတို့၏ သွင်ဟန်မှာ မဟူရာကျောက်ဆစ်ရုပ်တုကြီးများနယ် ရှိတိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူအဝတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ နှစ်ဦးစီခွဲကာ မားမားကြီးရပ်တည်နေကြသည့် အဆိုပါစစ်သည်တော်ကြီးတို့၏

အလယ်မှ ဖြတ်သန်းကာ ဂူလို့ဏ်နန်းကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့ပါ
တော့၏။

ဂူလို့ဏ်နန်းကြီးသည်ကား ကျောက်သလင်းဂူကြီး ဖြစ်
သည်နှင့်အညီ ဂူနံရံတို့သည် ဖွေးဖွေးလက်လျက်ရှိပြီး ဂူနံရံတို့၏
အပေါ်ဘက်ရှိ လေးထောင့်သဏ္ဍာန် စနစ်ကျစွာဖောက်ထား
သည့် လေဝင်ပေါက်တို့မှ သဘာဝအလင်းတန်းတို့ ဝင်ရောက်
လျက်ရှိသဖြင့် ဂူနံရံတို့ကို အလင်းရိုက်ပြီး ဂူလို့ဏ်ကြီးတစ်ခုလုံး
လင်းကျင်းလျက်ရှိတော့၏။

အနီဂူကြီး၏ နံရံတစ်ဖက်အနီးဝယ် ကျောက်စင်မြင့်ရှိ
ပြီး ယင်းစင်မြင့်ထက်မှ ကျောက်ဖြူသားကို လှပစွာထုဆစ်ထား
သည့် ကျောက်ပလ္လင်ထက်၌ သမန်းနက်ဒေဝီသည် ရာဇက္ခေ
အပြည့်ဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သမန်းနက်ဒေဝီအား ယမန်နေ့ညကတည်း
က တွေ့ဖူးပြီးဖြစ်သော်လည်း ယင်းအချိန်ကမူ မိမိတို့ သေဘေး
အတွက် စိတ်လွန်စွာလှုပ်ရှားနေသဖြင့် သူမ၏ရုပ်သွင်ကို သေချာ
စေ့စပ်စွာ လေ့လာသတ်ပြုမိခြင်းမရှိချေ။

ယခုကဲ့သို့ ဘေးရန်ရှင်းအေးဆေးစွာ နေ့အလင်းရောင်
အောက်တွင် အနီးကပ်တွေ့ရမှ သူမ၏အလှမှာ ထူးခြားလှ

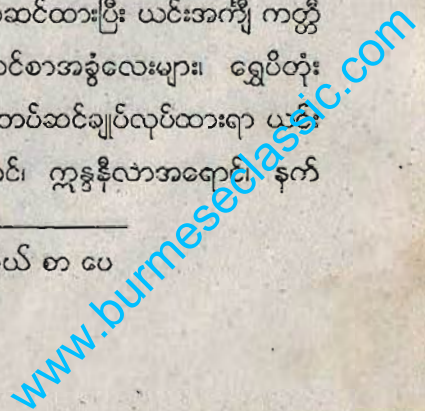
ကြောင်း သတ်ပြုမိရတော့၏။

သမန်းနက်ဒေဝီ၏ အသားအရောင်မှာ ညိုစိမ့်စိမ့်ရှိပြီး
ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ထွားကာ အသားအရေစိုပြည်လှသဖြင့် ညိုဝင်းစိုပြည်
သောအသားရောင်ရှိသူဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ၏။

သူမသည် ရွှေဖြင့်ကွပ်ထားသည့် မကိုဋ်သရဖူကို
ဆောင်းထားပြီး သရဖူ၏အလယ်၌ ဖျပ်ဖျပ်လက်သည့် စိန်တုံးကို
မဟူရာကျောက်နက်တို့ ဝန်းခထားပုံက တစ်မျိုးထူးခြားလျက်ရှိ
တော့၏။

သမန်းနက်ဒေဝီမှာ ရွှေမကိုဋ်သရဖူကို ဆောင်းထား
သော်လည်း ဆံပင်ကိုမူ ထုံးဖွဲ့ထားခြင်းမရှိဘဲ ကျောဘက်သို့
ဖားလျားချထားလေ၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ရွှေအနားကွပ်
ထားသည့် မဟူရာဆွဲကြိုး၊ နားတောင်း၊ လက်ကောက်၊ လက်
ဖွပ်၊ ခြေကျင်းတို့ကို အပြည့်ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းဝယ် တင်းကျပ်သော
ကိုယ်ရုံအင်္ကျီအနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ယင်းအင်္ကျီ ကတ္တီ
ပါစ အနက်ပေါ်၌ ပိုးမည်းတောင်စာအခွံလေးများ၊ ရွှေပိတုံး
ကောင်၏ အခွံလေးများကပ်ကာ တပ်ဆင်ချုပ်လုပ်ထားရာ ယင်း
ပိုးကောင်ငယ်တို့၏ မဲနယ်အရောင်၊ ဣန္ဒနီလာအရောင်၊ နက်

ပြာမဟူရာအရောင် တောင်ပံလေးများသည် သုဘာဝအလင်း တန်းတို့အောက်၌ နီသလိုလို၊ ဝါသလိုလို၊ ပြာသလိုလို၊ ရွှေရောင်လိုလို ရောင်စဉ်များ တဖျပ်ဖျပ်ထွက်ပေါ်လျက်ရှိတော့၏။

တင်းကျပ်သော ကိုယ်ရုံအင်္ကျီကြောင့် သူမ၏ မို့မောက်လုံးဝန်းသော ရင်သားတို့ ရုန်းကြွလျက်ရှိကာ ခါးသွယ်သွယ်၌မူ ရွှေခါးစည်းကြိုးကို စည်းထားလေ၏။ ရတနာမျိုးစုံစီခြယ်ထားသည့် ယင်းခါးစည်းကြိုးပြား၌ တွဲထားသည့် ရွှေခြူးကလေးများ တွဲလွဲဆွဲထားသော ရွှေကြိုးမှာ ခါးမှသည် တင်ပါးနောက်သို့ ဝိုက်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူမ၏ ရွှေခါးစည်းကြိုးမှနေ၍ ဒေါင်းမြီးသဖွယ်ဖြာကျနေသည့် အနက်ရောင်ဇာပဝါစတို့မှာ ခြေထောက်တို့၏အောက်၌ ခင်းထားသော ကမ္မလာကော်ဇောစိမ်းစိမ်းပေါ်သို့ ပုံကျလျက်ရှိတော့၏။

ဇာပဝါနက်နက်တို့အောက်မှ သမန်းနက်ဒေဝီ၏ ဆင်နာမောင်းသဖွယ် အရင်း၌တုတ်ကာ အဖျားသို့သွယ်လျသွားသည့် ပေါင်တံတို့၏ ညိုညိုဝင်းဝင်းအလှကို မြင်ရသည်မှာ ပုရိသတို့အတွက် အသက်ရှူမှားလောက်စေပါ၏။

ထိုဇာပဝါနက်နက်တို့ပေါ်၌လည်း ပိုးရည်တောင်စာအခွံ

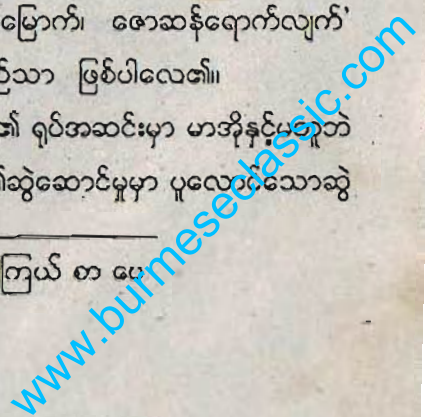
ပိုးမည်းတောင်စာအခွံ၊ ရွှေပိတုန်းအခွံတို့ကို ချိတ်ဆွဲတပ်ဆင်ထားရာ မဲနယ်ရောင်၊ ဣန္ဒနီလာရောင်၊ နက်ပြာမဟူရာရောင်၊ ရွှေရောင်တို့ ဖျပ်ဖျပ်ခါ လက်တောက်လျက်ရှိတော့၏။

ရွှေခါးစည်းကြိုး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင်မူ မဟူရာကျောက်ကို စိန်ဖြူလေးများ ဝိုင်းရံစီထားသည့် ရွှေနားကွပ်ခါးစည်းကြိုးခေါင်းရှိနေပြီး ယင်းခါးစည်းကြိုးခေါင်းမှ ဇာပဝါစအနက်တစ်စမှာ ခန္ဓာကိုယ်အရှေ့တည့်တည့်သို့ သွယ်နွဲ့စွာ ကျနေကာ ခြေဖျားတို့ရှေ့၌ ပုံလျက်သားရှိနေတော့၏။

သမန်းနက်ဒေဝီ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားမှုကို သုံးသပ်ရလျှင် ရှေးခေတ်ပျူမိန်းမ ဘွဲ့လင်္ကာထဲကကဲ့သို့ ...

'ညံ့နုကျောလွတ်၊ ခါးချပ်ဝတ်လျက်၊ ရစ်ပတ်ခါးကြိုး၊ မပတ်ပိုးတည့်၊ ပြောက်ထိုးသွယ်သွယ်၊ ရူပကာယ်ဖြင့်၊ တင့်တယ်လှစွာ၊ မိကလျာတို့၊ ငါးဖြာအာရုံ၊ စောင့်ထိန်းတုံလည်း၊ မလုံတစ်ဝက်၊ လုံတစ်ဝက်နှင့်၊ တစ်ချက်မပုံး၊ တစ်ချက်ပုံး၍၊ နှလုံးရွှင်ပျူ ပုရိသတို့၊ မြင်ကစိတ်မြောက်၊ ဇောဆန်ရောက်လျက်' ... ဟူ၍ ဖွဲ့ဆိုဂုဏ်တင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါလေ၏။

ယင်းသမန်းနက်ဒေဝီ၏ ရုပ်အဆင်းမှာ မာအိုနှင့်မတူဘဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့်တိုင် သူမ၏ဆွဲဆောင်မှုမှာ ပူလောင်သောဆွဲ

ဆောင်မူဟုသာ ကျွန်ုပ်ဆိုချင်တော့၏။

သူမ၏နဖူးသည် ကျယ်ကာ အနည်းငယ်မောက်သယောင်ရှိပြီး ဆံနွယ်တို့ ဆံမြိတ်အဖြစ် နဖူးပြင်ပေါ် ခွေရစ်ကျနေသည့်တိုင် နဖူးပြင်၏ ခုံးခြင်း၊ ကျယ်ပြောခြင်းကို ဖုံးဖိနိုင်ခြင်း မရှိလှချေ။ သူမ၏နှာရောင်သည်မြင့်ကာ နှာရိုးသည်လည်း မြင့်ပြီး နှာခေါင်းပေါက်တို့က အတန်ငယ်ကျယ်လေ၏။

သူမ၏မျက်ခုံးမွေးတို့မှာ လွန်စွာပါးပြီး မျက်ခုံးရိုးကမူ မြင့်လျက် မျက်တွင်းအနည်းငယ်နက်ကာ မျက်မှောင်ညှို့လျက် ရှိလေ၏။ သူမ၏မေးရိုးတို့သည် ထင်းထင်းပေါ်လျက်ရှိပြီး လည်တိုင်ရှည်ကာ ပါးစပ်ကျယ်လေ၏။

သမန်းနက်ဒေဝီ၏ရုပ်သွင်မှာ ခြုံငုံသုံးသပ်ရသော် ရမ္မက်ကို လွန်စွာနှိုးဆွသော ပူလောင်သည့်အလှမျိုးဟု ဆိုရမည်သာ ဖြစ်၏။

သူမ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း မြင့်မားထွားကျိုင်းကာ အရိုးအဆစ်ကြီး၏။ ကော်လာရိုး (ခေါ်) လည်ဖုံးရိုးတို့ ထင်းထင်းပေါ်နေပြီး ပခုံးကျယ်ကျယ် ရင်သားတို့က ထွားမို့လှသည်။ သို့သော် ခါးသိမ်ပြီး တင်ပါးတို့ကားစွင့်သဖြင့် တောင့်တင်းလှပသည့် ကိုယ်ကာယပိုင်ရှင်ဟု ဆိုရမည်သာဖြစ်ပါ၏။

သူမသည် ကျောက်ပလ္လင်ထက်ဝယ် ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် ဖျပ်ဖျပ်လက်သည့် မျက်ဝန်းနက်နက်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို စိုက်ကြည့်နေစဉ် သူမ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတို့က အတန်ငယ် ကော့ပျံ့တက်ကာ ပြုံးမူမူအသွင်ရှိလေ၏။

တကယ်တော့ သမန်းနက်ဒေဝီ၏ ရုပ်လက္ခဏာ ဟန်အမူအရာ မှာ သဘောကောင်းလျှင်လည်း လွန်စွာသဘောကောင်းပြီး စေတနာဗပြေဖြစ်တတ်သလောက် ရက်စက်စိမ်းကားစရာရှိလျှင်လည်း ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်စိမ်းကားမည့် သဘောမျိုး ရှိလေ၏။

သမန်းနက်ဒေဝီ၏ကျောက်ပလ္လင်နံဘေးရှိ ကျောက်ပလ္လင်ငယ်ပေါ်တွင်မူ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်များရော၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေးတို့ပါ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိသည့် အသက်မှန်းဆရခက်သော အဘိုးအိုတစ်ဦးက ဆိတ်ငြိမ်စွာထိုင်လျက် ရှိကာ အဘိုးအိုမှာ ရှေ့သို့ကုန်းကိုင်းလျက်ရှိပြီး သူ၏ကိုယ်ကို လက်ထဲရှိ ရှည်လျားကောက်လိမ်လျက်ရှိသည့် တုတ်ကောက်ရှည်ကြီးဖြင့် အားပြုထိန်းမတ်ထားရလေ၏။

ဝတ်ရုံနက်ကြီး ခြုံလွှမ်းထားသည့် အနီအဘိုးအိုသည် ကား သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်လိုပြီး မျက်နှာက ရှည်ပျော့ပျော့ရှိကာ ကျယ်သောနဖူး၊ မြင့်မားသည့်နှာရိုး၊ ချွန်မြသော နှာတံကောက်ကောက်တို့ ရှိလေ၏။

သူ၏မျက်ကွင်းတို့သည် လွန်စွာနက်ပြီး မျက်ခုံးဖြူဖြူတို့အောက်ရှိ မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ မည်းနက်စူးလက်နေသော မျက်လုံးလေးနှစ်လုံးမှာ မြွေဟောက်၏မျက်လုံးတို့နှင့် သဏ္ဍာန်တူလေ၏။

ယင်းသက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးမှာ တုတ်ကောက်ကိုအားပြုထောက်လျက် ခပ်ကုန်းကုန်းထိုင်နေရာမှ စူးလက်နေသော မျက်လုံးသေးသေးလေးများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးနှင့် သမန်းနက်ဒေဝီတို့၏ နောက်ဘက်ရှိ ကျောက်ဂူနံရံကို ကတ္တီပါလိုက်ကာကြီးများ ကာရံထားကာ အနီရောင်၊ အဝါရောင်နှင့် ပန်းရောင်ပဝါရည်ကြီးတို့ကို ဂူမျက်နှာကြက်မှ ဂူအောက်ခြေအထိ တွဲရရွဲချထားလေ၏။

သူတို့၏ဝဲဘက်နှင့် လက်ယာဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပန်းအိုးကြီးများ၏နံဘေးဝယ် အဖြူရောင်ဇာပဝါ ဝတ်စုံပါးပါးတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လှပျိုဖြူ ရံရွှေတော်သုံးဦးစီ ဆိတ်ငြိမ်စွာ

ရပ်လျက်ရှိလေ၏။

မာအိုနှင့် စစ်သည်တော်နှစ်ဦးမှာ ကမ္မလာကော်စောစိမ်းစင်းထားသည့်အပေါ်ဝယ် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကြပြီး သမန်းနက်ဒေဝီအား အရိုအသေပြုလိုက်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာမူ ကြောင်တက်တက်ရပ်လျက်သာလျှင် ဘုရင်မနှင့် သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးတို့အား စူးစမ်းသလို ကြည့်နေမိကြလေ၏။

သမန်းနက်ဒေဝီက လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြလိုက်ပြီး။

“သူတို့ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး သွားနိုင်ပြီ မာအို”

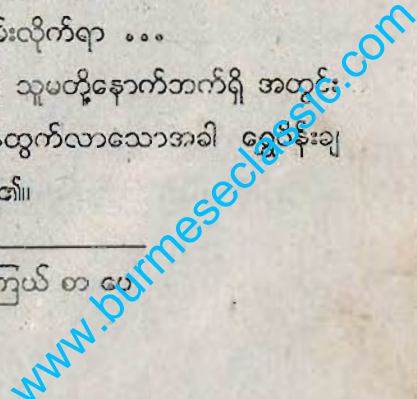
ဟု မိန့်ဆိုလိုက်ရာ မာအိုက ဦးညွတ်လိုက်ကာ ...

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မ”

ဟုဆိုလျက် စစ်သည်တော်နှစ်ဦးနှင့်အတူ လိုဏ်ဂူနန်းကြီးထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ထို့နောက် သမန်းနက်ဒေဝီသည် လက်ယာဘက်လက်ထဲရှိ သားမွေးယပ်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ...

ရံရွှေတော်တစ်ဦးသည် သူမတို့နောက်ဘက်ရှိ အတွင်းဂူလိုဏ်ဇယ်ထဲဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ ရွှေပိန်းချက်ကလပ်တစ်ခုကို ကိုင်လာလေ၏။

ယင်းရွှေပိန်းချက်လုပ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ယူဆောင်လာခဲ့သည့် ကျောက်သားကျားနက်ရုပ်တုလေးကို တွေ့ရချေ၏။

ရံရွှေတော်က လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရွှေကလပ်ငယ်ကိုစုံကိုင်ပြီး ခါးညွတ်ကာ သမန်းနက်ဒေဝီအား ဆက်သလိုက်သည်တွင် သမန်းနက်ဒေဝီသည် ရွှေကလပ်ပေါ်မှ ကျားနက်ရုပ်တုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တယုတယယူလိုက်လေ၏။

ရံရွှေတော်က ရွှေကလပ်ကိုကိုင်လျက် နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်တွင် သမန်းနက်ဒေဝီသည် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကျားနက်လေးကို တယုတယ ငှာညှပ်ပတ်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အမောင်တို့က ဒေဝီရဲ့ အတီတေဘိုးဘေးဘီဘင်ဖြစ်တဲ့ ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့ပိညာဉ်ကို ဒီတောတွင်းဒေသအထိ ခေါ်ဆောင်လာတဲ့အတွက် ဒေဝီက ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။ ဒီသမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့အကြောင်း အမောင်တို့ ဘယ်လောက်သိထားပါသလဲ”

ဟု လေးနက်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ တစ်ဦး၏ မျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက

ခပ်တိုးတိုးအသံဖြင့် ...

“ဆရာသမား... ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံခဲ့သမျှ ပြောပြလိုက်မှ လိပ်ပတ်လည်မယ်ထင်တယ်။ ဆရာသမားပဲ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြလိုက်ပါ”

ဟု အကြံပြုတိုက်တွန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း သမန်းနက်ကျားရုပ်တုလေးကို ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး စတင်ရရှိခဲ့သည်မှစပြီး ယင်းရုပ်တုနှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံအလုံးစုံကို သေချာစွာ တစ်လုံးချင်း ပြောပြလိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပြောပြချက်တို့ကို သမန်းနက်ဒေဝီက နားစိုက်ထောင်နေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံး၌ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပြီ ... အမောင်တို့ဘက်က ဒီပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့အကြောင်း သိသမျှပြောပြပြီးပြီဆိုတော့ ဒေဝီဘက်ကလည်း ဒေဝီရဲ့ ရှေးအတီတေ ဘိုးဘေးဘီဘင်ဖြစ်တဲ့ ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့ ကြေကွဲဖွယ် ကျဆုံးခဲ့မှုကို ပြောပြရသေးတာပေါ့”

ဟု နာကြည်းသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် ...

“ဟေ့ .. ရံရွှေတော်တို့ ... ဒီကညည့်သည်တော်တွေထိုင်ဖို့ ကျောက်ခုံနှစ်လုံး ယူခဲ့စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေလျှင် ရောင်စုံပန်းအိုးကြီးတို့ နံဘေး၌ ဆိတ်ငြိမ်စွာရပ်နေကြသည့် ရံရွှေတော်တို့လည်း သူမတို့ ၏ နောက်ဘက်ရှိ ဂူလိုဏ်ငယ်တစ်ခုထဲ ပြေးဝင်သွားကြပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျောက်ဖြူထိုင်ခုံနှစ်လုံးကို နှစ်ယောက်စီ မ,လာတာ ကျွန်ုပ်တို့၏အနီး၌ ချပေးလိုက်လေ၏။

“အမောင်တို့ ... အဲဒီကျောက်ခုံတွေအပေါ်မှာ သက် သောင့်သက်သာ ထိုင်ပါ။ ဒေဝီက ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင် ကေရာဇ်ရဲ့ ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်သနစ်ကို သေချာပြောပြချင်လို့ပါ။ ဒါဟာ ဒေဝီတို့ရဲ့ တောတွင်းဒေသဆီ ပဉ္စန်းဆက်ရှိလို့ ရောက်ရှိ လာတဲ့ အမောင်တို့ သိကိုသိထားသင့်လို့ ပြောရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သမန်းနက်ဒေဝီတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကျောက်ထိုင်ခုံတို့ထက်ဝယ် ထိုင်လိုက်ရပြီး သမန်းနက်ဒေဝီပြောသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ရ ပါတော့၏။

သမန်းနက်ဒေဝီပြောပြသည့် ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက် ဘုရင်၏ ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်အပျက်မှာ ဤသို့ဖြစ်ပါ၏။

* * *

စည်းဖောက်မုဆိုး

ရှေးအတိတေကာလ ...

တစ်ခုသောဆောင်းည၏ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန် သမယဝယ် ...

လပြည့်ညမို့ လဝန်းက နင်းမြူတို့ကြားမှာပင် ပြည့်ပြည့် ဝန်းဝန်း ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိချေ၏။

မြင့်မားသော တောင်တန်းတောင်စွယ်များ၊ နက်ရှိုင်း သော တောအုပ်များထဲမှ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံများ၊ ပုရစ်အော်သံ၊ တောကြက်ဖတွန်ကျူးသံတို့ သဲ့သဲ့ညံထွက်ပေါ်လာပြီး အတူနဲ့ ကြာသည့် အချိန်ဝယ် ...

'ဝေါင်း ..ဝေါင်း ..ဝေါင်း'

ခု နပ် စဉ် ကြယ် စာ

www.burmeseclassic.com

ဟူသည့် ကျားဟိန်းသံတို့ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာကာ ခါးလျားရှည်သည့် အဝါခံပေါ်ဝယ် အနက်စင်းကြားများရှိသော တောကောင်ကြီး ခုနစ်ကောင်ခန့်သည် တောင်သွယ်တစ်ခုပေါ်မှ တန်းစိကာ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းသက်လာကြပါတော့၏။

တောစပ်နှင့် လယ်ကွင်းပြင်သာခြားသော ရှေးခေတ်ရွာ ဟောင်းကြီးရှိ ရွာသူရွာသားတို့မှာ အေးစက်သောဆောင်းညဝယ် အိပ်စပ်မပျော်နိုင်ကြသေးဘဲ သူတို့ စိုးတထိတ်ထိတ် နားစွင့်နေခဲ့ ကြသည့် ကျားဟိန်းသံကြီးများကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်တွင် ...

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်တို့သည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်သွား ကြ ပြီး မိမိတို့၏ တဲအိမ်၊ သစ်သားအိမ်တို့ထဲတွင် ရှိနေလျက်မှ နောက်ကျောမလုံသလိုဖြစ်ကာ အိမ်ခေါင်များ၊ အိမ်နံဘေးထရံ များဆီသို့ မျက်ကလူးဆန်ပျာကြည့်ရင်း ရင်သိမ့်သိမ့်ခုန်လျက် ရှိပါတော့၏။

ကျားဟိန်းသံတို့ကား တစ်စတစ်စ ရွာအခြေသို့တိုင် နီးလာရာ ရွာသားတို့သည် အဲမောင်း၊ လုံ၊ တုတ်၊ ဓား၊ လေးမြား တို့ ဆွဲကိုင်ရင်း မကြာမီ သူတို့ရွာအပေါ်ကျရောက်လာတော့မည့် ဇရာမရန်စွယ်အန္တရာယ်ကြီးကို တွန်းလှန်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်လျက်

ရှိကြတော့၏။

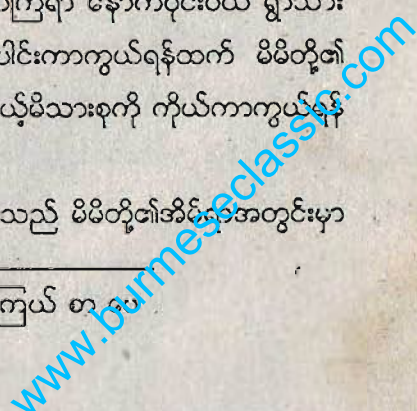
သို့သော် သူတို့အပေါ်ကျရောက်လာတော့မည့် တော ကောင် (ခေါ်) ကျားရဲတို့၏ရန်ကို ရွာစည်းရိုးဆီမှ ဆီးကြိုကာ စုပေါင်းကာကွယ်ရန်မူ သူတို့ လုံးဝစိတ်မကူးကြတော့ချေ။

သူတို့၏ရွာကြီးအပေါ် ကျားရဲတို့၏ရန်စွယ် ကျရောက်ခါ စကမူ လူသူလက်နက်စုရန်းပြီး ကျားရဲရန်ကို တွန်းလှန်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြဖူးပါ၏။

သို့သော် ကျားရဲတို့၏ကောင်ရေမှာ တစ်စထက်တစ်စ များပြားလာပြီး ရွာ၏ပတ်ပတ်လည်ရှိ နေရာအနှံ့အပြားမှ ရွာ စည်းရိုးကို ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာသည့်အခါမှာမူ တစ်နေရာ တည်းမှ စုရုံးခုခံရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သူတို့ ရွာစည်းရိုး၌ စောင့်ကြပ်နေစဉ် ကျားရဲတို့က ရွာထဲသို့ နောက်ပိုင်းမှဝင်ရောက်ကာ အိမ်၌ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မိသားစုများကို အန္တရာယ်ပြုလာကြရာ နောက်ပိုင်းဝယ် ရွာသား တို့မှာ ကျားရဲတို့၏ရန်ကို စုပေါင်းကာကွယ်ရန်ထက် မိမိတို့၏ အိမ်ရာမှာပင် စောင့်ကြပ်ပြီး ကိုယ့်မိသားစုကို ကိုယ်ကာကွယ်ရန် သာ ကြိုးစားကြတော့၏။

သို့ကြောင့် ရွာသားတို့သည် မိမိတို့၏အိမ်အတွင်းမှာ

ပင် လက်နက်မျိုးစုံဆွဲကိုင်ရင်း မကြာမီကျရောက်လာတော့မည့် ကျားရဲတောကောင်တို့၏ရန်ကို ကာကွယ်ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် စောင့်စားနေရပါတော့၏။

သူတို့၏မိသားစုဝင်များမှာလည်း ကျားရဲတို့၏ရန်ကို စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်ဖြစ်ကာ အိမ်၏အလယ်နေရာ၌ စုဝေးထိုင်လျက် ငြိမ်ကပ်နေကြရင်း ကျားဟိန်းသံတို့ကိုသာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် နားစွင့်နေရလေတော့၏။

‘ဝေါင်း .. ဝေါင်း’

“ဟော ... ကျားကြီးတွေ ရွာထဲရောက်လာကြပြီအဘ”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်က ထိတ်လန့်စွာပြောရင်း မိခင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ မိခင်၏ခါးကို စိုးရိမ်စွာ ဖက်ထားလျက်မှ သူ့ဖခင်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်လေ၏။

မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း နို့စို့ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်အတွင်း၌ ပွေ့ပိုက်ထားရင်းမှ နို့ညှာသားကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပွေ့ဖက်ကာ ဖခင်ယောက်ျားဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်လေတော့၏။

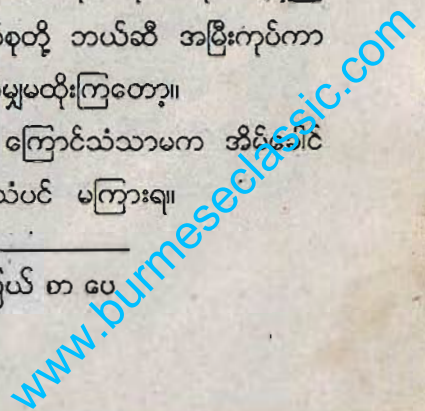
အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူ ယောက်ျားသားမှာမူ နဖူးမှစို့ထွက်စီးကျလာသော ဇောချွေးတို့ကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်ရင်းမှ ချွေးစေးများ စိမ့်ထွက်နေသည့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် လှဲရိုးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ကာ အိမ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာနိုင်သည့် ကျားရဲ၏ခြေသံ၊ တိုးဝှေ့ရွေ့လျားသံတို့ကို နားစွင့်လျက်ရှိလေ၏။

သူတို့မိသားစုလေး၏ ခနိမိုး၊ ထရံကာ အိမ်ကလေးအတွင်းဝယ် ရေနံဆီမီးခွက်၏အလင်းကသာ မှိန်ယုယု ဖြန့်ကျက်လျက်ရှိပြီး သက်ပြင်းရှိုက်သံတို့ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိလေ၏။

သူတို့အိမ်လေးတင် မက ... သူတို့ရွာကြီးတစ်ရွာလုံးမှာလည်း အဆိတ်ငြိမ်ကြီး ဆိတ်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပါ၏။

အောင်နီ၊ လေ့ဇော၊ ရိုးမ စသည့် ရွာ၏နာမည်ကျော် အမဲလိုက်ခွေးကြီးတို့သာမက ခွေးလေခွေးလွင့်၊ ခွေးငဲစားတို့၏ အသံကိုပင် မကြားရ။ ခါတိုင်းညဝယ် ရွာလယ်လမ်း၌ အူလိုက်၊ ဟောင်လိုက်၊ အချင်းချင်း စိစိညံအောင်ကိုက်လိုက် လုပ်လေ့ရှိကြသည့် ရွာ၏ခွေးလွင့်ခွေးလေအုပ်စုတို့ ဘယ်ဆီ အပြီးကုပ်ကာ ရောက်နေကြသည် မသိ။ ပြုစီမှုမထိုးကြတော့။

ယုတ်စွအဆုံး ခွေးသံ၊ ကြောင်သံသာမက အိမ်ခေါင်အသီးသီးမှ အိမ်မြောင်စုတ်ထိုးသံပင် မကြားရ။

၁၂၆ ○ မိမိအား

တစ်ရွာလုံးသည် မကြာမီ ရွာဆီသို့ကျရောက်လာတော့ မည် ကြီးမားလှစွာသော အန္တရာယ်ဆိုးကြီး၏ရန်ကြောင့် စိုးရိမ် ကြောက်လန့်ခြင်းကြီးစွာ အဆိတ်ငြိမ်ကြီး ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိပါ တော့၏။

‘ဪတ် ...’

လုံကိုင်ထားသူသည် ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော အိမ်နံဘေးမှ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု ကျိုးသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ခေါင်း နားပန်းကြီးသွားကာ အသံကြားရာ ခြေရင်းဘက်အိမ်ထဲရံဆီ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဝေါင်း’

ကျယ်လောင်လှစွာသော မာန်ဖီဟိန်းဟောက်သံကြီးနှင့် အတူ ဝါးထရံသည် မြုန်းခနဲ ကျိုးပျက်ကွဲဟသွားပြီး ရှေးဦးစွာ တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရ တော့၏။ တောကောင်ကျားရဲကြီးသည်ကား အိမ်ထဲရံကိုဖြိုကာ ဝင်ရောက်လာချေပြီ။

“အမယ်လေး ... လုပ်ကြပါဦး”

“ကျားကြီး ... ကျားကြီး ... ကယ်ကြပါဦး”

“အား ... အဘရေ .. လုပ်ပါဦး၊ ကျားကြီးဝင်လာပြီ”

ခု နှစ် ဝဉ် ကြယ် စာ ပေ

သနားစဖွယ်မိသားစု၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံ များ မဆုံးမိမှာပင် တောကောင်ကြီးသည် ဝုန်းခနဲ အိမ်ထဲသို့ခုန် ဝင်လာရာ အိမ်လေးမှာ သိမ့်ခနဲတုန်သွားပြီး အိမ်ရှင်ယောက်ျား သည်လည်း လက်ထဲမှလှဲဖြင့် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည့် အန္တရာယ်ကောင်ကြီးကို မျက်စိမှိတ်ထိုးချလိုက်တော့၏။

‘ဝေါင်း’

သို့သော် ကျားကြီးသည် သူ့ဆီတန်းဝင်လာသည့် လုံကံ ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် နို့ညှာကလေး ၏ကုပ်ပိုးကို အတင်းဝင်ခဲကာ နောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်ဆုတ် သွားတော့၏။

“အား”

ကလေးငယ်၏ အသည်းခိုက် နာကျင်စွာ အောဟစ်သံ နှင့်အတူ မိခင်၏ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်အော်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အမယ်လေး ... လုပ်ကြပါဦး၊ ကိုရင်မောင် ... သား ကြီးကို ကျားဆွဲသွားပြီတော့”

ကိုးတောင်ကျားကြီးသည်ကား ငရဲပွက်သလို အော်ဟစ် မှုညံနေသည့် တဲအိမ်ငယ်ထဲမှခုန်ထွက်ကာ လရောင်အောက် မှာပင် သူ၏သားကောင်ကိုကိုက်ချီရင်း ရွာလယ်လှမ်းသို့ ဦးဖြည့်

ခု နှစ် ဝဉ် ကြယ် စာ ပေ

ထွက်သွားပါတော့သတည်း။

ယင်းသို့ ရွာစွန်ရှိ တဲအိမ်လေးဝယ် ငရဲခန်းတစ်ခု ဆိုည့် ပွက်လောရိုက် ဖြစ်ပျက်သွားသလို အခြားသစ်သားအိမ်တစ်အိမ် ၏ သက်ကယ်မိုးအိမ်ခေါင်ပေါ်သို့ အိမ်နံဘေးရှိ သစ်တို့ပင်ကြီး၏ ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်မှ တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်က ဝုန်းခနဲ ခုန်တက်လိုက်ရာ ...

တောကောင်ကြီး၏ ကိုယ်အလေးချိန်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ထုပ်တန်းကျိုးကျကာ ရောမတောကောင်ကျားရဲကြီးမှာ အိမ်အတွင်းသို့ 'ဖြောင်း' 'ဝုန်း' ဟူသောအသံတို့နှင့်အတူ ပြုတ်ကျလာ သည်တွင် ...

အိမ်အတွင်းရှိ အိမ်သူအိမ်သားတို့၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံတို့မှာ ပွက်လောရိုက်ဆူညံသွားပါတော့၏။

"အောင်မယ်လေး ... လုပ်ကြပါဦး၊ ကျားကြီး အိမ်ခေါင်မိုးကို ဖောက်ဝင်လာလို့"

"ကျားကြီး ... ကျားကြီး ... ကယ်ပါဦးဗျာ"

ထိုသို့လျှင် ယင်းရွာကြီးအပေါ် အငြိုးကြီးစွာထား ကာ ကျားရဲတောကောင်ကြီးတို့ လပြည့်ညတိုင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်မှာ နွေလေရူးတို့ စတင်တိုက်ခတ်စဉ်ကပင် ဖြစ်ပါ၏။

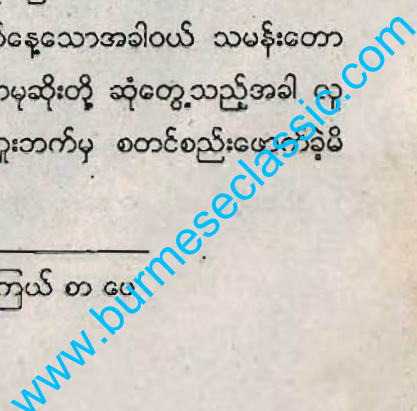
ဤသို့ ရှေးဟောင်းရွာကြီး၏ အနောက်ဘက်ရှိ သမန်း ဥပတောကြီးအတွင်းမှ ရွာထဲဝင်ရောက်ကျူးကျော်ကာ အငြိုး အတေးကြီးစွာ ရွာသူရွာသားတို့ကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြသည့် ရောမ အန္တရာယ်ပြဿနာဆိုးကို စတင်ဖန်တီးခဲ့သူမှာ ယင်းရွာ၏ မုဆိုးကျော် တာလူးပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

တာလူးမှာ ထိုရွာသား မုဆိုးကျော်ကြီးဖြစ်၏။

သူသည် တောတောင်ကိုကျွမ်းသလောက် မြားပစ်လက် ဖြောင့်သူဖြစ်ကာ သားကောင်ဟူသမျှ တွေ့မရောင် ပစ်ခတ်သတ် ဖြတ်တတ်သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် မုဆိုးဖြစ်၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမားဖြစ်ကာ လွန်စွာပေပေတေတေနေသူ ဖြစ်၏။ စည်းကမ်းဆိုသောစကားမှာ သူ့နှင့်မသက်ဆိုင်သည့်အလား သဘောထားသူဖြစ်၏။ သူသည် နေထိုင်စားသောက်ရာမှာသာ စည်းကမ်းမရှိသူ မဟုတ်၊ တောလိုက်ရာတွင်ပါ စည်းမထားသူ ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်လည်း တစ်နေ့သောအခါဝယ် သမန်းတော နက်ကြီးထဲ၌ လူမုဆိုးနှင့် တောမုဆိုးတို့ ဆုံတွေ့သည့်အခါ လူမုဆိုးဖြစ်သော မုဆိုးကြီးတာလူးဘက်မှ စတင်စည်းဖောက်ခုံမိခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

မုဆိုးတို့ တောလည်ရာတွင် စည်းတစ်ခုရှိ၏။ ယင်းစည်းမှာ နားလည်မှုဖြင့် တည်ဆောက်ထားသောစည်း ဖြစ်၏။

မုဆိုးတစ်ဦးက ဦးစွာတွေ့ထားသော သားကောင်ကို နောက်မှရောက်လာသည့်မုဆိုးက လှယူပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုရသည်မှာ မုဆိုးတို့လိုက်နာအပ်သည့် စည်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် တာလူးကဲ့သို့သော စည်းပျက်မုဆိုးသည်ကား ယင်းစည်းမျိုးကို စောင့်ထိန်းတတ်သူမဟုတ်။ စောင့်စည်းစရာလည်း မလိုဟု ခံယူထားသူဖြစ်၏။

“ငါဟာ မုဆိုး၊ ဟောဒီတောကြီးထဲက တောကောင် မုန်သမှုဟာ ငါ့ရဲ့သားကောင်တွေချည်းပဲ၊ တွေ့မရှောင် တာလူးတုံး၊ တောကောင်ဆို ကျား၊ ကျားသစ်တောင် မရှောင်ဘူးဟေ့”

ဟူ၍ ကြွေးကြော်ထားသည့်အတိုင်း သူ့လိုမုဆိုးများဖြစ်ကြသည့် ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံတို့ကိုပင် မရှောင်စတမ်း တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်တတ်သူ ဖြစ်ချေ၏။

ယင်းနေ့ကလည်း မုဆိုးကြီးတာလူးသည် နေထန်းတစ်ဖျားခန့်အရောက်ဝယ် တောင်ကြောတစ်ခုကို ဖြတ်ဆင်းလျက် သင်ဂဒူးပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကိုကွယ်ကာ မြောင်အောက်မှ ရေကြည်ချောင်းဆီ သားကောင်တစ်ကောင်ကောင် ရေသောက်

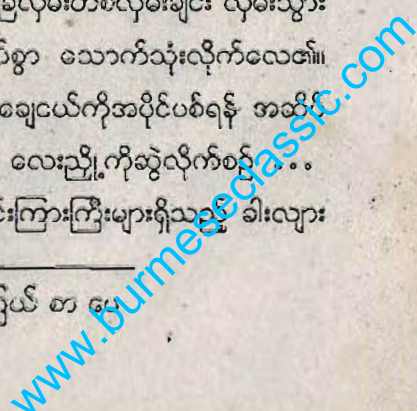
ဆင်းလာခြင်း ရှိမရှိ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေလေ၏။

ယခုလို နေပြင်းပြင်းပူသော ဇန့်ရာသီနေ့လယ်ခင်းမျိုးဝယ် တောကောင်ကြီးငယ်တို့မှာ နေ၏အပူရှိန်ကြောင့် ရေတော်ကာ ရေမြောင်း၊ အင်းအိုင်၊ ရေကြည်ချောင်းတို့တွင် ရေသောက်ဆင်းလေ့ရှိရာ ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မုဆိုးကြီးတာလူးက ဆည်ဝမှ ဗျိုင်းတစ်ကောင် ငါးစောင့်သလို စောင့်စားကြည့်ရှုလျက်ရှိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ် ချေငယ်တစ်ကောင်သည် မြောင်အောက်ဘက်ရှိ သပ္ပတ်သိမ်ချုံ့ကွယ်မှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်လာကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်ရင်း ရေကြည်ချောင်းနံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို မုဆိုးကြီးတာလူး တွေ့ရချေ၏။

ချေငယ်သည် သူ၏အန္တရာယ်ရန်ကိုခံရင်း ဘေးဘီသို့ သတိကြီးစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ချယုံကြည်ရပြီဟု ယူဆမှ ရေကြည်ချောင်းစပ်သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားကာ ရေကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ သောက်သုံးလိုက်လေ၏။

မုဆိုးကြီးတာလူးသည် ချေငယ်ကိုအပိုင်ပစ်ရန် အဆိပ်လူးမြားကို လေးပေါ်တင်လျက် လေးညှို့ကိုဆွဲလိုက်စဉ်... အဝါပေါ်ဝယ် အနက်စင်းကြားကြီးများရှိသည့် ခါးလျား

ရှည်သော တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် သပွတ်သိမ်ချို
နောက်မှ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းထွက်ကာ ရေကြည်ချောင်းစပ်မှ
ချေငယ်ကို ခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဪ... သင်းကလည်း ချေငယ်ကို ချောင်းနေတာ
ကိုး”

မုဆိုးကြီးတာလူးက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းများ ကွေးညွတ်
မတတ် ပြုံးလိုက်မိတော့၏။ အချိုရှာကာမှ သကာခဲနှင့် တွေ့ချေ
ပြီ။

သူ့အနေဖြင့် တစ်ပြိုင်နက်တွေ့နေရသည့် သားကောင်
နှစ်ကောင်အနက် အရေခွံ၊ အရိုး၊ အစွယ်မှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး
တန်ဖိုးရှိလှစွာသော ကျားရဲကောင်ကိုသာ ချေငယ်ထက် ဦးစား
ပေးရွေးရမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြင့် သူ၏ လေးပစ်ကွင်းကို ချေငယ်ထံမှ ကျားရဲ
ကြီးဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်တော့၏။

ဤသည်မှာပင် သူ မုဆိုးစည်းဖောက်ခြင်း ဖြစ်လေ
တော့၏။ အမှန်တော့ လူမုဆိုးသည် သူ၏အရင် တော်မုဆိုး၊
တောကောင်ကြီးက သားကောင်အားဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားပါက
ရှောင်လွှဲသွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူက မရှောင်လွှဲသည့်အပြင်

တောမုဆိုးကိုပင် သားကောင်ပြုလုပ်ကာ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်
ချေရောမည်။

ဝါရင့်မုဆိုးကြီးများ မည်သူမျှ မလုပ်သောအလုပ်ကို
တာလူးကြီး လုပ်ပေရောမည်။

‘ဝှစ်’

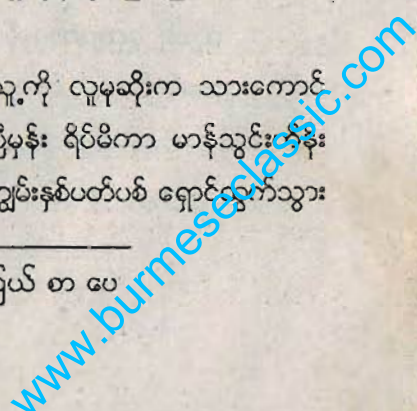
‘ဖောက်’

လေးညှို့ကိုလွှတ်လိုက်သည်နှင့် ထိပ်ဖျားသံဟက်၌
အဆိပ်လူးထားသည့်မြားသည် လေကိုခွင်းကာ နီလာစင်းဟုခေါ်
သော ရောမကျားကြီး၏ လက်ပြင်ကို ရှပ်မှန်သွားတော့၏။

အမှန်တော့ မုဆိုးကြီးတာလူးက ကျားမကြီး၏ လက်ပြင်
နောက်ဘက်ရှိ နံကြားသို့ချိန်ကာ အပိုင်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ချေ၏။
သို့သော် ယင်းအချိန်တွင် ကျားမကြီးက ချေကိုခုန်အုပ်ရန် ကိုယ်
ကို နောက်သို့ယှိုလိုက်ရာ မြားချက်မှာ ပစ်မှတ်မှ လက်မအနည်း
ငယ် လွဲသွားပြီး လက်ပြင်ကို ရှပ်မှန်သွားခြင်းဖြစ်၏။

‘ဝေါင်း’

ကျားမကြီးသည်ကား သူ့ကို လူမုဆိုးက သားကောင်
လုပ်ကာ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ပြီမုန်း ဇိုပိမိကာ မာန်သွင်းတိုနိုး
ဟောက်လိုက်ပြီးနောက် နောက်ကျွမ်းနှစ်ပတ်ပစ် ရှောင်ရွက်သွား

တော့၏။

“တောက် ... အပိုင်ပစ်ခါမှကွာ”

ကျားမကြီးသည်ကား အဆိပ်လူးမြား ရှုပ်ထိသွားသဖြင့် အထိနာသွားခြင်းမရှိသော်လည်း မုဆိုးကြီးတာလူး၏ တစ်စွေ့ခွန် အဆိပ်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်၏ သွေးကြောတို့အနှံ့ အဆိပ်ပျံ့စပြုလာရာ တောင်ကြောနှစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြေးလာပြီး နောက်ဝယ် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်လာတော့၏။ အကယ်၍ မြားချက်မှာ ရှုပ်ထိခြင်းမဟုတ်ဘဲ အသားထဲ ဒုတ်ဒုတ်ထိ စူးနှစ်သွားပါက တောင်ကြောတစ်ခုကိုပင် ဖြတ်ကျော်နိုင်မည်မဟုတ်ဘဲ ဘုံးဘုံးကျ လဲသေရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုတော့ တောဘုရင်ကျားမကြီးမှာ အားတင်းကာ တောင်ကြောနှစ်ခုကို ကျော်လာပြီးနောက် ကျောက်ဂူတစ်ခု၏ အဝအရောက်ဝယ် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ လဲကျမလိုဖြစ်သွားတော့ ၏။

ထိုစဉ် ကျောက်ဂူလိုက်ခေါင်းထဲမှ တစ်လသားအရွယ် ခန့်ရှိ ကျားပေါက်လေးနှစ်ကောင် ပြေးထွက်လာကာ မိခင် ကျား မကြီး၏နို့ကိုဆွဲရန် အလှအယက်ကြိုးစားတော့၏။ ကျားမကြီးက လည်း သူ့ကလေးနှစ်ကောင်ကို လက်ဖြင့်တွန်းကာပုတ်ကာ

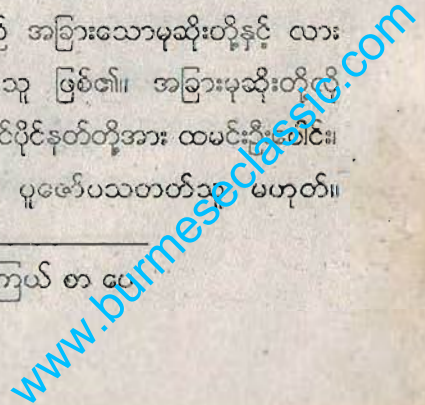
ကျောက်လိုက်ဂူထဲသို့ အတင်းထိုးသွင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ ဝင်နိုင် ရန် ကြိုးစားတော့၏။

ကျားမကြီးသည်ကား သူ၏နောက်ဝယ် အန္တရာယ် လိုက်ပါလာမုန်းရိပ်မိမာန်ဖြင့် သူ့ကလေးတွေကိုပါ သူတို့မိသားစု ၏ ဘူမိနက်သန်ကျောက်လိုက်ဂူထဲသို့ အတင်းထိုးသွင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ် ကျောက်လိုက်ဂူဝန်း ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာရှိ ဝါးဖယောင်းရုံနောက်သို့ ရောက်ရှိလာသူမှာ မုဆိုးကြီးတာလူးပင် ဖြစ်ပါ၏။

တာလူးမဟုတ်ဘဲ အခြားမုဆိုးသာဆိုပါက ဒဏ်ရာရ သွားသည့် ကျားနာ၏နောက်သို့ ယခုကဲ့သို့ မိုက်မဲစွာ လိုက်လာ ရဲမည် မဟုတ်ပေ။ သေကွင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မထိဘဲ ဒဏ်ရာရရုံ ရသွားသည့် ကျားနာတို့မည်သည် အဘယ်မျှဆိုးကြောင်း မုဆိုး တိုင်း သိသည်သာဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် တာလူးသည် အခြားသောမုဆိုးတို့နှင့် လား လားပျံ့ပျံ့ ... တစ်မှုထူးခြားသူ ဖြစ်၏။ အခြားမုဆိုးတို့လို တောသို့ဝင်လျှင် တောပိုင်တောင်ပိုင်နတ်တို့အား ထမင်းဦးခေါင်း၊ စားဦးစားဖျား စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ပသတတ်သူ မဟုတ်။

ဘာကိုမျှ အယုံအကြည် မရှိ၊ အယူသီးခြင်းလည်း မရှိ၊ ရှောင်အပ်
စောင့်ထိန်းအပ်သည်တို့ကိုလည်း နားလည်သူမဟုတ်ချေ။

သို့ကြောင့်လည်း အကြောက်အလန့်မရှိသော မုဆိုး
တာလူးမှာ ကျားနာနောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်ခြင်းမရှိသော်လည်း အဆိပ်က တစ်
ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့လျက်ရှိပြီမို့ တစ်ကိုယ်လုံးရှိအကြောတို့ ဆိုင်း
လှလှဖြစ်နေသည့် ကျားမကြီးမှာ ကျောက်လိုဏ်ဂူထဲ ကြီးစားဝင်
နေစဉ် ...

‘ဝှစ်’

‘ဖောက်’

‘ဝေါင်း’

မုဆိုးတာလူးပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ဒုတိယမြောက် အဆိပ်
လူးမြားမှာ သည်တစ်ချို့မှာတော့ ကျားမကြီး၏လက်ပြင်နောက်
ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ စိုက်ဝင်သွားချေပြီတည်း။

ကျားနာမကြီးမှာ နာကြည်းစွာ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့်
အော်ဟစ်လိုက်ရင်းမှ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လှားပြီး
လျှင် ဂူအဝမှာပင် နံရံကိုမှီလျက် တဖြည်းဖြည်းလဲကျကာ အတန်

ကြာ အသက်ငင်လျက်ရှိလေ၏။

ကျားပေါက်လေးများမှာမူ သူတို့မိခင်ကြီး၏ အဖြစ်ဆိုးပုံ
ကို ဂယနုဏသိဟန်မတူဘဲ မိခင်ကြီး၏ကိုယ်ပေါ်သို့သာ ဖက်
ယက်တက်တွယ်လျက် ရှိတော့၏။

ဝါးဖယောင်းရုံနောက်မှ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း လှမ်းထွက်
လာသည့် မုဆိုးတာလူးမှာ ဖိစိန်ချုပ်ကာ လုံးဝငြိမ်သက်သွား
ပြီဖြစ်သော ကျားမကြီးကိုရော ကျားပေါက်ကလေးများကိုပါ
ကြည့်ကာ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်လျက် ရှိပါတော့၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. စားရက်ကြုံတော့ မုတ်
ဆိတ်ကိုပါ ပျားကစွဲပြီပဲ၊ ကျားမကြီးကို ရလိုက်တဲ့အပြင် ကျား
ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်ပါ ရဦးမှာပါလား။”

သူက သဘောကျစွာတွေးလိုက်ရင်းမှ ကျားပေါက်လေး
များကို ခြင်းထဲထည့်ကာ ရွာဆီယူဆောင်သွားရန်ရည်ရွယ်ပြီး
ဝါးစိမ်းတစ်လုံးကို အမဲလိုက်စားဖြင့် ခုတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ထိုဝါးစိမ်းကို ဝါးရွက်များသပ်ချပြီးနောက်
ခွဲလေ၏။ ခွဲပြီးသောဝါးခြမ်းကိုစိပ်ကာ နီးရအောင်ဖြာလေ၏။
နီးအဖြစ် ရသော် ခြင်းအဖြစ်ယက်လုပ်ရမည်ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ မုဆိုးကြီးတာလူးသည် အမဲလိုက်သွားမြှောင်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

နီးဖြာလျက်ရှိစဉ် သူ၏နောက်ဘက် ဝါးရုံတောကိုပတ်ပြီး ခြေသံမကြားအောင် လျှို့ဝှက်စွာ တစ်လှမ်းချင်းချဉ်းကပ်လာသော အန္တရာယ်အရိပ်ကို သတိမမူမိချေ။

ဝါးရုံတောကို ကျောခိုင်းပြီး နီးဖြာနေသည့် မုဆိုးကြီးတာလူး၏နောက်ဘက်မှ ချဉ်းကပ်လာသော အန္တရာယ်အရိပ်သည် ကား အောက်ခံအဝါရောင်ပေါ်ဝယ် အညိုနှင့် အနက်ဖျော့ရောင်ဖောက်ထားသော အစင်းကြောင်းကြီးတွေရှိသည့် နီလာစင်းဟုခေါ်သော ရောမကျားထီးကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။

ခါးလျားရှည်သော ကိုးတောင်ကျားကြီးမှာ ကျောက်ဂူအဝှံ့ မုဆိုးကြီး၏လက်ချက်ကြောင့် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျသေဆုံးနေသော ကြင်ဖော်ကျားမကြီး၏အဖြစ်ကို မြင်ပြီးဖြစ်၏။ ကျောက်ဂူထဲတွင်လည်း သူ၏သားငယ် ကျားပေါက်လေးနှစ်ကောင်ရှိသည်ကို သိပြီးဖြစ်၏။ အနီမနုဿမုဆိုး၏ ရက်စက်မှုကြောင့် သူတို့ကျားမိသားစုလေးကောင်၏ဘဝ ကြေကွဲဖွယ်ပျက်စီးရသည့်အပြင် မိစ္ဆာမုဆိုးသည် သူ၏သားနှစ်ကောင်ကိုပါ ဖမ်းဆီးယူဆောင်သွားတော့မည်ကို ခန့်မှန်းမိပြီးဖြစ်၏။

သို့လျှင် သူ၏အသိုက်အမြှူအား ပက်ပက်စက်စက် ဖြိုခွင်းသူ မနုဿမုဆိုးကို တစ်စစီဆုတ်ဖြုတ်လက်စားချေရမှ သူ

ကျေနပ်နိုင်တော့မည်။

သို့ကြောင့် နီးဖြာနေသည့်မုဆိုးကို နောက်ကျောမှ အပိုင်ခုန်အုပ်သတ်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး မိုးခြိမ်းသံနယ် ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာမာန်ဖိကာ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်အုပ်လိုက်တော့၏။

‘ခေါင်း’

မုဆိုးကြီးတာလူးကား ဝါရင့်မုဆိုးကြီးဖြစ်၏။ သူသည် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာစိတ်ရှိသူ မုဆိုးဖြစ်သော်လည်း သူ့ရသတ္တိ လွန်စွာရှိကာ သတိလည်းကြီးသူဖြစ်သည့်အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင် တောကောင်တစ်ကောင်နယ် လျင်မြန်သန်မာကြမ်းတမ်းစွာ သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်လည်း တစ်ချိန်က လှံတစ်စင်းဖြင့် ဝံတစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်ချင်း တစ်ဦးချင်း ရင်ဆိုင်စီးချင်းထိုးကာ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူဖူး၏။

တောဝက်ကို အမဲလိုက်စားမြှောင်တစ်ချောင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ အပိုင်တိုက်ဖူး၏။

သို့ကြောင့်လည်း ဤရိုးမတစ်ကြောဝယ် မုဆိုးကြီးတာလူး၏အမည်မှာ အကျော်ဒေးယုဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ယခုလည်း သူ၏နောက်ကျောဆီမှ ရုတ်တရက်လှုပ်ရှားသံနှင့်အတူ နားကွဲမတတ် ကျားဟိန်းသံကြီးကို ကြားလိုက်ရရာ သူသည် သတိရှိသူပီပီ ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲကုန်းကာ နောက်မှတိုက်ခိုက်လာသည့်အန္တရာယ်ကို ရှောင်လိုက်ရင်း သူ၏ ကိုယ်ကို လက်ယာဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ စောင်းလှည့်လျက် လက်ထဲမှ အမဲလိုက်ဓားမြှောင်ဖြင့် နောက်ပြန်တွက်ထည့်လိုက်၏။

မုဆိုးကြီးတာလူး၏တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားမှုက မယုံနိုင်လောက်အောင် မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ကိုးတောင်ကျားကြီးမှာ သူ၏ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း မနုဿမုဆိုး၏ကျောပြင်ပေါ်သို့ ခုန်အုပမိခြင်းမရှိဘဲ ရည်မှန်းချက်လွဲချော်သွားရာ သူ၏လက်ယာဘက် လက်တစ်ဖက်ကသာ မုဆိုး၏ကျောပြင်ကို ကုတ်ထည့်လိုက်မိတော့၏။

ကျားကြီး၏ထက်မြဲလှသော လက်သည်းကြီးများ၏ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားစွာ ကုတ်ဖဲ့ခံလိုက်ရမှုကြောင့် မုဆိုးကြီးတာလူး၏ လက်ဝဲဘက်ကျောတစ်ခြမ်းမှာ အသားထစ်များ အမြှောင်းလိုက်ပဲ့ပါသွားကာ သွေးခြင်းခြင်းရဲသွားသကဲ့သို့ မုဆိုးကြီးတာလူး အမဲလိုက်ဓားမြှောင်ဖြင့် နောက်ပြန်တွက်ထည့်လိုက်

မူကြောင့် ကျားကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထက်မြဲနေသောဓားသွားက ကန်လန်ဖြတ် ဖြတ်ဆွဲလိုက်ရာ ဝမ်းဗိုက်မှာ ဟက်တက်ကွဲထွက်သွားပြီး သွေးတို့ ဖြန်းခနဲ ပန်းထွက်သွားတော့၏။

‘ဝေါင်း’

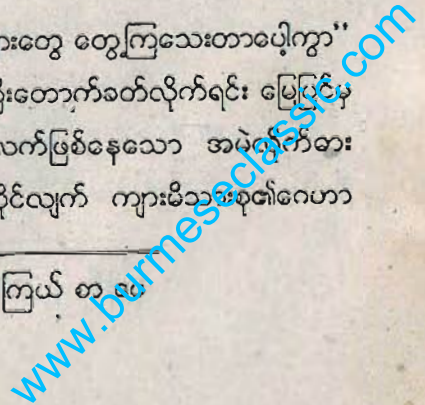
ကိုးတောင်ကျားကြီးမှာ နာကြည်းစွာဟိန်းလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ကျွမ်းပစ်လျက် ရှေ့ရှိ ဝါးသပွတ်ချုံနွယ်တောထဲ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့၏။

မုဆိုးကြီးတာလူးသည် လက်တစ်ဖက်က မြေပြင်ထက် ထောက်ထားရင်း ကုန်းကွဲကျားကြီးဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူ၏ကျောမှ ပြင်းပြသောနာကျင်မှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိပြီး ဒေါသတို့က ရင်ဝယ် ဗလောင်ဆူသွား၏။

သူ့ကြောင့် သေဆုံးသွားရသည့် ကျားမကြီးအတွက် ကြင်ဖော်ကျားထီးကြီးက သူ့ကို အသေအကြေတိုက်ခိုက်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ့သိ၏။

“တောက် .. ခိစ္စာကျားတွေ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

သူသည် ဒေါသတကြီးတောက်ခတ်လိုက်ရင်း မြေပြင်မှ ကြိုးထလိုက်ကာ သွေးစက်လက်ဖြစ်နေသော အမဲလိုက်ဓားမြှောင်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လျက် ကျားမိသားစု၏ဂေဟာ

ဖြစ်သော ကျောက်လိုက်ဂူဆီသို့ ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လာခဲ့လေတော့၏။

သူသည် ကျားမကြီး လဲကျသေဆုံးနေသည့် ကျောက်ဂူဝသို့ရောက်လာရာ ကျောက်ဂူဝ၏နံရံကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ပြီး ကိုယ်ကိုထိန်းလိုက်ကာ ဂူထဲသို့ စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်၏။ ကျောဆီမှ တစ်စစ်စစ် နာကျင်လျက်ရှိသော ပြင်းပြသည့် ဝေဒနာကြောင့် သူ၏မျက်လုံးအကြည့်တို့က ဝေဝါးလျက်ရှိကာ လူက ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

သို့သော် သူသည် ဇွဲကြီးသူ၊ ဒေါသကြီးသူဖြစ်သည့်အား လျော်စွာ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ဂူထဲ တစ်လှမ်းချင်းဝင်ခဲ့ရာ နက်ရှိုင်းခြင်းမရှိလှသည့် ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ဂူဝမှ သဘာဝအလင်းရောင် ဝင်နေသဖြင့် ကျောက်ဂူ၏ အတွင်းနံရံထောင့်ဝယ် ကုပ်ကုပ်လေးကပ်နေကြသည့် ကျားပေါက်လေးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရပါချေ၏။

“ဟင်း ဟင်း ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးသွားတဲ့ ကျားမိစ္ဆာတွေ ... မျိုးပြုတ်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

မှဆိုးကြီးတာလူးမှာ ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ရှေ့သို့လှမ်းလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ သွေးစွန်းစားဖြင့် ကျားပေါက်ကလေးတစ်ကောင်၏

ဝမ်းမိုက်ကို ထိုးချလိုက်၏။

ထိုကျားပေါက်လေးက နာကျင်စွာအော်လိုက်စဉ် နောက်တစ်ကောင်က ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကွေ့ရှောင်ပြေးရန် ကြိုးစားတော့၏

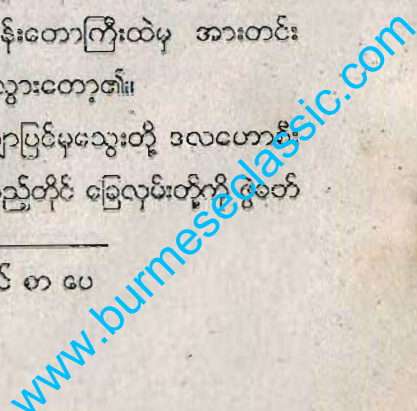
အနီကျားပေါက်လေးကိုလည်း တာလူးအလွတ်မပေးဘဲ စားမြောင်ဖြင့် ကျောပေါ်ထိုးစိုက်ချလိုက်တော့၏။

ကျောက်ဂူ၏ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွေးသံရဲရဲဖြင့် ကျားပေါက်လေး လဲကျငြိမ်သက်သွားမှ သူ၏သွေးစွန်းစားကို မှဆိုးကြီးတာလူးက ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်ပြီး ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မှတ်ထားကွ ... တွေ့မရှောင် တာလူးတဲ့၊ ကျားသော၊ ခြင်္သေ့သော ရှောင်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ပိစ္ဆာကောင်တွေ မျိုးပြုတ်မယ်မှတ်ကွ ... ဟေ့”

မှဆိုးကြီးတာလူးမှာ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ကြိုးဝါးလိုက်ပြီးနောက် သွေးစွန်းစားမြောင်ကိုစွဲကိုင်ကာ ကျောက်ဂူထဲမှ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်လာပြီးလျှင် သမန်းတောကြီးထဲမှ အားတင်းလျက် ကုန်းကုန်းကွကွ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

သူသည် ဇွဲကြီးသူပီပီ ကျောပြင်မှသွေးတို့ ဒလဟောစီးကျနေသဖြင့် အားယုတ်လျော့လာသည့်တိုင် ခြေလှမ်းတို့ကို ဇွဲခတ်

ကာလုမ်းရင်း ရွာဆီ ဦးတည်လာခဲ့ရာ ...

နေဝင်ရိတရောအချိန်၌ ရွာတံခါးအနီးသို့ ရောက်လာ
တော့၏။

ရွာပြင်လယ်ကွင်းထဲဝယ် ရိုးပြတ်တို့အား ပီးရို့နေကြ
သည့် ရွာသားတို့က သူ့ကိုတွေ့သွားတော့ရာ ...

“ဟာ ... တာလူး ... တာလူးကြီးပါလား”

“ဟိုက် ... ငါတို့ရဲ့ မုဆိုးကျော်တာလူးကြီး ဒဏ်ရာတွေ
ရလာတယ်ဟေ့”

“တာလူး ... တာလူး”

သူ၏အမည်ကိုအော်ခေါ်ကာ ပြေးလာကြတော့၏။ သူ၏
ရွာသားအချို့ကို ဝေဝါးသောမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် အားယူကြည့်
လိုက်ပြီးနောက်မှာတော့ ...

တာလူးမှာ ကန်သင်းရိုးတစ်ခုအပေါ်ဝယ် ကန့်လန့်ဖြတ်
လဲကျ သတိလစ်သွားပါတော့၏။

* * *

ကျားရဲကလဲ့စား

မုဆိုးကြီးတာလူးတစ်ယောက် သမန်းတောကြီးထဲမှ
ကျားရဲတို့နှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သောနေ့မှာ နွေနှောင်းကာလ၏
လပြည့်နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ယင်းလပြည့်နေ့ညတွင်ကား ညဉ့်ဦးယံကတည်းက ရွာ
အနောက်ပိုင်း ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းများအလွန်ရှိ သမန်းတောကြီး
ထဲမှ ကျားဟိန်းသံများကို ကြားခဲ့ကြရရာ ယင်းကျားဟိန်းသံများ
အနက် နာနာကြည်းကြည်းဟိန်းလိုက်သော ကျားကြီးတစ်ကောင်
၏ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးကို အပီပြင်ဆုံးကြားကြရလေ၏။

‘ဝေါင်း .. ဝေါင်း .. ဝေါင်း ..’

ကျောပြင်တစ်ခြမ်းလုံး စုတ်ပြတ်ကာ ဒဏ်ရာပြင်းစွာရခဲ့

ခု နစ် ဝဉ် ကြယ် စာ ပေ

သော မုဆိုးကြီးတာလူးမှာကား ဒဏ်ရာအရှိန်ဖြင့် ကယောင်
ကတမ်း အော်ဟစ်ညည်းတွားကာ အဖျားတက်လျက်ရှိတော့၏။
သူ့အား ရွာသူရွာသားတို့က ရွာ၏တစ်ဦးတည်းသော တိုင်းရင်း
ဆေးဆရာ ဆရာညိုကိုပင့်ကာ ကုသပေးရာ သူ၏ဒဏ်ရာမှာ
ပြင်းထန်လွန်းရကား ဆရာညိုဆေးစည်းကုသနေသည့်ကြားမှ
သွေးတို့ စိမ့်ထွက်နေဆဲရှိလေ၏။

ညဉ့်ယံသို့ရောက်စပြုတော့ တာလူးမှာ နှုတ်ခမ်းများဖြူ
ဖျော့ပြီး မျက်ဖြူလန်ကာ တစ်ချက်တစ်ချက် သတိလစ်လစ်သွား
ပြန်၏။

“သူ့ရဲ့ကျောတစ်ပြင်လုံးမှာ အသားတွေမရှိတော့ဘူး။
အထဲကနံရိုးဖြူဖြူတွေတောင် ပေါ်နေပြီ။ သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာက ကြီးမား
လွန်းတော့ သွေးတိတ်အောင် ကျုပ်လည်းမတတ်နိုင်တော့ဘူး။”

ဆရာညိုက ခေါင်းခါလက်လျှော့စပြု၏။ လူကြမ်းကြီး
တာလူးမှာ ယခုတော့ သွေးထွက်လွန်ကာ အနာရှိန်ကြောင့်
အဖျားတက်လျက် ကယောင်ကတမ်းအော်ဟစ်လျက် ရှိတော့၏။

“မိစ္ဆာကျားတွေ ... မိစ္ဆာကောင်တွေ ... သင်းတို့ကို
ငါ မျိုးဖြုတ်ပစ်လိုက်တာကို သင်းတို့မကျေနပ်ဘူး။ သင်းတို့က
ငါ့ကို ကလဲ့စားချေချင်တယ်တဲ့ ...။”

ဟား...ဟား...ဟား... တာလူးက ဘယ်သူ့ကိုမှ
ဂရုမစိုက်ဘူးကွ ...ဟား ...ဟား ...ဟား ...။

ကျားမကြီးနဲ့ ကျားပေါက်စလေးနှစ်ကောင်ကို ငါသတ်
ပစ်လိုက်ပြီ။ ကျားထီးကြီးရဲ့ ဗိုက်ကိုလည်း ဓားနဲ့ခွဲထည့်လိုက်ပြီ။
သင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ ...ဟား...ဟား...ဟား...”

ထိုစဉ် ကျားဟိန်းသံတို့ တောစပ်ဆီမှ ဆက်ကာဆက်
ကာ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

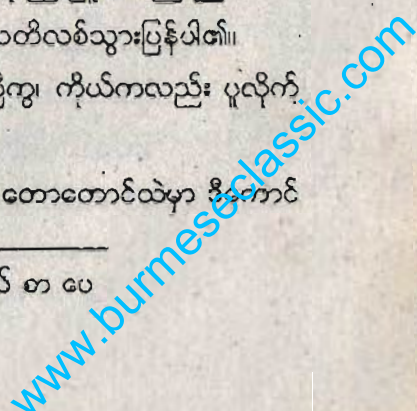
‘ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း...’

“ဟော...သူတို့လာပြီ။ သူတို့ လက်စားချေဖို့လာနေ
ပြီ...ကြားလား...ကြားကြလား။ ဝမ်းဗိုက်ကွဲသွားတဲ့ တော
ကောင်ကြီးက သူ့မှယားနဲ့ သားနှစ်ကောင်အတွက် သွေးကြွေး
ဆစ်ဖို့ လာနေပြီ ...မကြောက်နဲ့ ...သင်းတို့ကို သုတ်သင်
ပစ်ကြ။ သင်းတို့ တောကောင်တွေကို မျိုးဖြုတ်ပစ်ကြ”

မုဆိုးကြီးတာလူးမှာ မျက်လုံးကြီးပြူး။ အံကြီးကြိတ်ကာ
ကျားဝါးရင်းမှ မျက်ဖြူလန်ကာ သတိလစ်သွားပြန်ပါ၏။

“ငန်းက အတော်ဖမ်းနေပြီကွ။ ကိုယ်ကလည်း ပူလိုက်
တာမှ မီးခဲအတိုင်းပဲ”

“ရိုးမုရိုးရဲ့လား ဆရာညို။ တောတောင်ထဲမှာ နို့ကောင်

နတ်ကျားကြီးတွေကို သွားပြစ်မှားလို့ တောစောင့် တောင်စောင့် နတ်မင်းကြီးတို့က ဖမ်းစားပြီထင်တယ်။ ဒီကောင်ကြီးကြည့်ရတာ အပမိုလာသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်တော့၊ ကျုပ်လည်းမသင်္ကာဘူး၊ တာလူး ကြီးက ဘာမှအယုံအကြည်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တလွဲလုပ်လာခဲ့ပြီထင်တယ်”

အယူသီးသော ရွာသူရွာသားအချို့က ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးပေးလာကြ၏။ တာလူးကြီး အပူကြီးကာ ကယောင် ကတမ်းအော်ဟစ်လေ တောစပ်ဆီမှ ကျားဟိန်းသံတို့ ညံလာလေ ဖြစ်ကာ ရွာသူရွာသားတို့မှာလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာကြတော့၏။

‘ဝေါင်း ..ဝေါင်း ..’

“ဟာ ...ကျား ...ကျားတွေ ရွာထဲဝင်လာကြပြီ ထင်တယ်”

“အို ...လုပ်ကြပါဦး ...နတ်ကျားကြီးတွေ လိုက် လာကြပြီနဲ့ တူတယ်တော့”

လူနာသတင်းလာမေးကြသည့် ရွာသူရွာသားတို့ ယောက်ယက်ခတ်အော်ဟစ်ကာ ရွာစွန်ရှိ မုဆိုးကြီးတာလူး၏အိမ်

ပေါ်မှ ခုန်ချပြီး သူတို့အိမ်ဆီ အမြန်ဆုံးပြန်ပြေးကြစဉ် ... ‘ဝေါင်း ..ဝေါင်း ..’

ရွာထဲသို့ တကယ်ပင်ဝင်လာပြီဖြစ်သော တောကောင် ကြီးတို့နှင့် ပက်ပင်းဆုံပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရတော့၏။

‘ဝေါင်း’

“အောင်မယ်လေးဗျ”

‘ဝေါင်း’

“ကယ်ကြပါဦးတော့ ...ကျား ...ကျား ...”

တစ်ရွာလုံး ငရဲပွက်သလို ဆူညံသွားတော့၏။

ရွာသားအချို့ကမူ ဓားလုံတို့ဆွဲကိုင်ကာ ကျားရဲတို့ကို ခုခံကြလေ၏။

မနုဿလူသားတို့နှင့် ကျားရဲကြီးတို့၏ တိုက်ပွဲကား ကြမ်းတမ်းကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှစွာ၏။

ရွာသူရွာသားအချို့မှာ ကျားရဲတို့၏တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရကာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျသေဆုံးရသလို အချို့မှာ ကျားရဲကောင်ကြီး တို့၏ ကုပ်ကိုခဲကာ ချီသွားခြင်းကို ခံရလေ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံဝယ် ကြောက်မက်ဖွယ်တောကောင် ကြီးတို့ အောင်မြင်စွာ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားရာ ရွာသူရွာသား

www.burmeseclassic.com

ငါးဦး သေဆုံးကျန်ရစ်ပြီး ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ရွာသူတစ်ဦး ရွာသားအဘိုးတစ်ဦးတို့ ပျောက်ဆုံးသွားတော့၏။

ဝမ်းဗိုက်၌ ဒဏ်ရာပြင်းစွာရထားသည့် ကိုးတောင်ကျား ထီးကြီးတစ်ကောင်မှာ ရွာသားတို့၏လုံချက်ကိုမိကာ သွေးအိုင်ထဲ ဝယ် လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ယင်းကျားထီးကြီးမှာ မုဆိုးကြီးတာလူး၏ ကျောကို ကုတ်ခြစ်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ကျားကြီးဖြစ်ကြောင်း သူ၏ လက်သည်းများကြားဝယ် ညပ်နေဆဲရှိသည့် တာလူး၏ အင်္ကျီ အပိုင်းအစတို့ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရွာသူရွာသားတို့ သိနိုင်ကြ ပါ၏။

မုဆိုးကြီးတာလူးသည်ကား ယင်းည ကျားတို့နှင့် ရွာသူ ရွာသားတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သူ၏တဲအိမ်လေးပေါ်ဝယ် သေဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ပြဿနာကိုစဉ်းစားသူကား သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် မုဆိုးကြီးတာလူးကြောင့် စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရ သော သမန်းတောကြီးထဲမှ ကျားရဲတို့နှင့် ရွာသူရွာသားတို့၏ ငြိုးမာန်ဖွံ့မှုပဋိပက္ခကား ယင်းနွေလပြည့်ညမှပင် စတင်ခဲ့ရပါ ချေတော့၏။

* * *

ငြိမ်းချမ်းရေးသူတော်စင်

ယင်းသို့လျှင် လပြည့်ညတိုင်း သမန်းတောကြီးထဲမှ ကျားရဲတို့သည် တောင်ခြေရွာကြီးဆီ အငြိုးကြီးစွာရောက်ရှိ လာကာ တိုက်ခိုက်ကြသလို ...

တောင်ခြေရွာကြီးမှ ရွာသူရွာသားတို့ကလည်း ယင်း ကျားရဲတို့ကို စိတ်နာကာ ခုခံတိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ် ပရိစ္ဆေဒများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။

ယင်းသို့ သမန်းကျားတို့နှင့် ယင်းရွာသူရွာသားတို့ သွေးချောင်းစီးလျက်ရှိသည့်ကာလ တစ်ခုသော လပြည့်ကျော် တစ်ရက်၏ နံနက်ဝယ် ပိတ်ဖြူနံငယ်စကို ခန္ဓာကိုယ်အောက် ဝိုင်း၌ ပတ်ထားကာ ပိတ်ဖြူတစ်စကို ပန်းထက်တင်ထားသည့်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ဆားဒူးကြီးတစ်ဦးသည် သမန်းရွာထဲသို့ မန္တာန်တစ်ခုရွတ်ဆိုလျက် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ဆားဒူးကြီး၏နောက် နှစ်လံကွာခန့်တွင်မူ ကိုးတောင် ကျားကြီးတစ်ကောင်မှာ ကြောင်တစ်ကောင်အလား ဣန္ဒြေရစ္စာ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လိုက်ပါလာသည်ကို ရွာသူရွာသားတို့ တွေ့ကြရရာ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။

“ဟာ ... ကျားကြီး ... ကျားကြီး”

“အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး၊ ဆားဒူးကြီးနောက်မှာ ကျားကြီးတစ်ကောင်ပါလားလို့”

ရွာလယ်လမ်းပေါ်ရှိ ရွာသူရွာသားတို့မှာ သူတို့၏အိမ်ပိုင်း များထဲ ဝင်ပြေးကြကာ ကလေးငယ်တို့မှာလည်း ငယ်သံပါအောင် အော်ရင်း နိုးရာအိမ်ပေါ် တက်ပြေးကြတော့၏။

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဆားဒူးကြီးရဲ့နောက်မှာ ကျားကြီးတစ်ကောင် ပါလာပါလား”

“တောက် ... ခွေးမသားကျား၊ နေဘက်ကြောင်တောင် ရွာထဲ ကျူးကျော်ဝင်လာရတယ်လို့ ... လာကွာ ... ဝိုင်းချကြ မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... လာ .. လာ ... ဝိုင်းဆော်ကြမယ်”

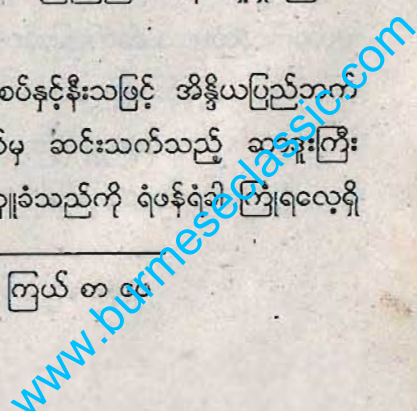
ရွာသားအချို့မှာ အဲမောင်းလုံဓားတို့ ဆွဲကိုင်ကာ စုရုန်း စုရုန်းဖြင့် ရွာလယ်လမ်းဆီပြေးထွက်လာပြီး ဆားဒူးကြီးနှင့် ကျား ကြီးကို ဝိုင်းလိုက်ကြတော့၏။

ဆားဒူးကြီးက ရွာကာလသား လူရွယ်လူလတ်တို့ကို လက်ဝါးတစ်ဖက်ထောင်ပြုကာ တားဆီးလိုက်ပြီး ...

“အို အမောင်လုလင်တို့ ... တစ်စုံတစ်ရာ ရန်မပြု ပါနှင့်၊ မေတ္တာထားပါ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘေးသင့်နေတဲ့ သင်တို့ရဲ့ ရွာဆီ အေးငြိမ်းစေဖို့ မေတ္တာဓာတ်ကို သယ်ဆောင်လာသူသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဦးခေါင်းရှိ ဆံကျစ်၊ မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေးတို့ပါ ဆွတ် ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိကာ ကြေးနီရောင်အသားအရေရှိသော ဆားဒူး ကြီးမှာ အခြားဆားဒူးတို့နှင့်မတူဘဲ ဥပဓိရုပ် ထူးခြားကောင်း မွန်သူဖြစ်ကြောင်း ရွာသားတို့ သတိမူမိချေ၏။ သူ၏စကားသံ ကလည်း အသံဩဇာရှိကာ တည်ကြည်လေးနက်မှုရှိကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

သူတို့ဒေသမှာ နယ်စပ်နှင့်နီးသဖြင့် အိန္ဒိယပြည်ဘက် ဟိမဝန္တာတောင်တော်တို့ဘက်မှ ဆင်းသက်သည့် ဆားဒူးကြီး အချို့ ရွာထဲဝင်လာကာ အလှူခံသည်ကို ရံဖန်ရံခါ ကြိုရလေ့ရှိ

ရာ ထိုဆားဖူးတို့နှင့် ယခုဆားဖူးကြီးမှာ သွင်ပြင်လက္ခဏာ၊ အသံ
ဩဇာတို့ ကွာခြားလှကြောင်း ရွာသားတို့ သတိထားမိပါ၏။

ဤတွင် ရွာ၏ ကာလသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ရန်
ကူးက လှံကိုလက်ထဲတွင်ဆက်ကိုင်ပြီး ရှေ့တစ်လှမ်းထိုးထွက်လာ
ရာမှ ...

“ဆားဖူးကြီး ... မေတ္တာဓာတ်ကို သယ်ဆောင်လာ
တယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ မဟာရန်သူဖြစ်တဲ့ ဒီကျား
ကြီးကို ခေါ်လာရတာလဲ ...။

ဒီကျားရဲကောင်တွေရဲ့ ကျူးကျော်ရက်စက်မှုကြောင့်
ကျုပ်ရဲ့ညီနဲ့ အဖေ သေခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီကောင်တွေကို ကျုပ် ဘယ်
တော့မှမကြေဘူး။ ခင်ဗျား ရှေ့ကဖယ်ပါ။ ဒီကျားကောင်ကို
ကျုပ်သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

မျက်လုံးအစုံဝယ် ဒေါသအရောင်များ ဖျပ်ဖျပ်လက်နေ
သည့် ရန်ကူးက တင်းမာခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်ရာ ဆားဖူးကြီးက
ဖလဲဂေါ်လီလုံးနယ် လက်ပြောင်ကာ အရည်လုံးနေသည့် မျက်လုံး
ကြည်ကြည်တို့နှင့် ရန်ကူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

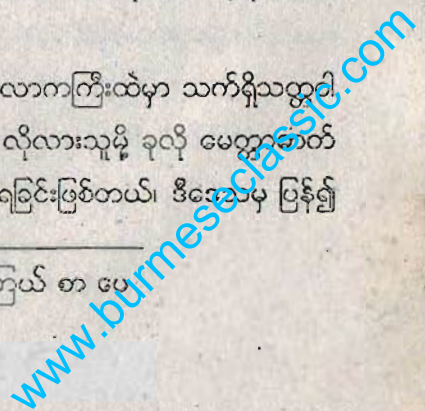
“ဒေါသကိုလျော့ပါ အမောင်လုလင်၊ ကျားရဲတို့ကြောင့်
သင်တို့ရဲ့ သွေးသားဆွေမျိုးရင်းတို့ သေဆုံးခဲ့ရသလို သင်တို့

ကြောင့်လည်း ဒီကျားရဲတို့ရဲ့ သွေးသားဆွေမျိုးရင်းတွေ သေဆုံးခဲ့
ရပြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဆင်ခြင်ပါ။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာ
လဲဆိုတော့ ကျားရဲတို့နဲ့ သင်တို့ရဲ့အကြားမှာ မေတ္တာဓာတ်မရှိဘဲ
ပူပြင်းစူးရှတဲ့ အာယာတအမုန်းတရားသာ ရှိလို့ဖြစ်ပါတယ် ...။

အဲဒီအာယာတအမုန်းတရား လောင်မီးတို့ကို သင်တို့
မငြိမ်းသတ်သရွေ့ မုန်းစရှည်ပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးပျက်ဖို့သာ
ရှိတော့တယ်။ ခုတောင် ကျားတို့လည်း ကောင်ရေ ယုတ်လျော့
လာသလို သင်တို့ရွာလည်း ကျားရဲတို့ရဲ့ရန်ကို အစဉ်စိုးထိတ်
နေရလို့ လယ်ထဲယာထဲ ရဲရဲမဆင်းဝံ့၊ တောတောင်ထဲ သစ်ဝါး
ထင်းတို့မှ ဝင်မရှာရဲ၊ လပြည့်ညတိုင်းဆို စိုးတတ်တတ်ထိတ်နဲ့နေ
ရပြီး တချို့ဆို ရွာမှာမနေဝံ့တော့လို့ ရွာကိုစွန့်ပြေးကြတာနဲ့
ရွာပျက်လုလုဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား ...။

ကျွန်ုပ်က ဒါတွေကိုသိလို့ ဟိမဝန္တာဆရာသခင်တို့ရဲ့
လမ်းညွှန်ချက်နဲ့အညီ သင်တို့ဒေသဆီ အရောက်လာခဲ့ရတာပါပဲ
အမောင်တို့ ...။

ကျွန်ုပ်ဟာ ဩကာသလောကကြီးထဲမှာ သက်ရှိသတ္တဝါ
အားလုံး ငြိမ်းချမ်းနေကြတာကို လိုလားသူမို့ ခုလို မေတ္တာဓာတ်
ကို သင်တို့ဆီ သယ်ဆောင်လာရခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီအောင်မှ ပြန်၍

ဟိမဝန္တာအရပ်သို့ရောက်လျှင် ဟိမဝန္တာ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးအပိုင်း မှာရှိတဲ့ ‘နဝတတ္ထ’ ရေအိုင်အနီးက ဂူကြီးဂူငယ်တို့မှာ ‘ယထာ သန္တာတိဂူတင်’ ရာသက်ပန်ဆောင်တော့မှာမို့ ‘ယထာသန္တာတိ ဂူတင်’ မဆောင်မီ သင်တို့ဒေသဆီ လာပြီး သတ္တဝါတို့အတွက် ကျွန်ုပ်နိုင်သရွေ့ဝန်ကို လာထမ်းခြင်းဖြစ်ပေတယ်”

(ယထာသန္တာတိဂူတင်ဆိုသည်မှာ သူတော်စင် များသည် အဓိဋ္ဌာန်ထားသောနေရာဒေသတွင် သာ နေထိုင်ခြင်းဂူတင် ဖြစ်ပါ၏။ စာရေးသူ)

အေးမြကြည်လင်သောအသံဖြင့် ပြောကြားသော ဆာဒူး ကြီး၏စကားကို ကြားလေလျှင် ရွာသူရွာသားတို့မှာ တွေဝေသွား ပြီး ဆာဒူးကြီးနှင့် ကိုးတောင်ကျားကြီးကိုသာ မျက်လုံးအကြောင် သားဖြင့် ဝေးဝေးကြည့်နေမိကြလေ၏။

ရန်ကူးက လှံအသွားကို မြေပြင်ဝယ် ထောက်လိုက်ပြီး

“ဆာဒူးကြီးက ကျုပ်တို့ရဲ့ရွာထဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်သူ ဒီ ကျားရဲကောင်ကို ခေါ်လာပြီး ဘာလုပ်မှာတုံး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆာဒူးကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“သင်တို့ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ ဟောဒီကျားရဲတို့ကို ဆွေ မျိုးကဲ့သို့ ရင်းနှီးမှုရစေဖို့ ဖန်တီးရအောင် ကျွန်ုပ်လားခြင်း ဖြစ်တယ်”

ဟု လေအေးအေးဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ရန်ကူးနှင့် ရွာကာလ သားတို့မှာ နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... ဆာဒူးကြီးရဲ့စကားကို ကျုပ်တို့နားမလည်ပါလား၊ ဘယ်လိုရင်းနှီးမှုရစေဖို့ ဖန်တီးမှာလဲ ... ရှင်းရှင်းပြောပါဗျာ”

“အို အမောင်လှလင် ... အပြောထက် အလုပ်နဲ့ပဲ ကျွန်ုပ်သက်သေပြုလိုပါတယ်၊ သင်တို့ထဲက ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ကူခြေ၊ သမာဓိ၊ စေတနာနဲ့ ကတိစကားတို့ကို ယုံကြည် သူလေးငါးဆယ်လောက် သမန်းတောထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါလော့ ...။

သင်တို့နဲ့ ဟောဒီကျားရဲတို့ ရင်းနှီးခင်မင်စေဖို့ ကျွန်ုပ် စီမံဖန်တီးပေးလိုပါတယ်၊ ရင်းနှီးခင်မင်သွားရင် ရန်သူဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ရင်းနှီးခင်မင်သွားရင် ကျားရဲတွေကလည်း သင် တို့ကို ရန်မူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျားရဲတို့ကို ကြော့က်စရာ၊ ရွံ့စရာလည်း မလိုတော့ဘူး၊ ကျားရဲတို့ကလည်း သင်တို့ကို

ရန်ငြိုးဖွဲ့စရာမလိုတော့ဘူး။ လပြည့်ညမှာ သွေးစွန်းရတဲ့ ပဋိပက္ခ မျိုးလည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး ...။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့စေတနာကို ယုံကြည်စွာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နောက်ကို ယခုပင် လိုက်ခဲ့ပါတော့။ သင်တို့ကို ဟောဒီကျားရဲ့တို့ လုံးဝ အန္တရာယ်မပြုစေရဘူးလို့ ကျွန်ုပ် အာမခံကတိပေးပါတယ်။

ကျွန်ုပ်ဟာ မေတ္တာဓာတ်နဲ့ သတ္တဝါတို့ရဲ့ ဒေါသသွေး ကို အေးငြိမ်းပြေပျောက်စေနိုင်စွမ်းသူဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မေတ္တာစွမ်းအင်ကို သင်တို့ယုံကြည်စေဖို့ ဤကျားရဲ့တောကောင် ကြီးအား သင်တို့ရဲ့ရှေ့မှောက်သို့ အိမ်မွေးကြောင်တစ်ကောင်နယ် သိမ်မွေ့သောအသွင်ဖြင့် ကျွန်ုပ် ခေါ်ဆောင်ပြခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ မေတ္တာစွမ်းအင်နဲ့ ကတိစကားတို့ကို ယုံကြည် ပါက ယခုပင် မဆိုင်းမံတွလိုက်ခဲ့ကြလော့”

ဆာဒူးကြီးသည် သူ၏ရှည်လျားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီးနောက် လာရာလမ်းကို လှည့်ပြန် ကာ မန္တန်ရွတ်ဆိုလျက် လျှောက်လှမ်းသွားတော့၏။

ကိုးတောင်ကျားကြီးလည်း ဆာဒူးကြီး၏နောက်ပါးမှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားတော့၏။ ငေးငေးငူငူကျန်ရစ်သူက ရန်ကူးနှင့် ရွာကာလသားတို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ရန်ကူးသည် ဆာဒူးကြီး၏စကားတို့ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တွေးတောဆင်ခြင်ပြီးနောက် သူ၏လူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ...မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ငါတော့ ဆာဒူးကြီးရဲ့စကားကို ယုံကြည်မိတယ်။ သူဟာ အစွမ်းသိဒ္ဓိရှိတဲ့ သူတော်စင်ကြီးဖြစ်တာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တော ကောင်ကြီးကို ငါတို့ရဲ့ရွာထဲအထိ ခေါ်လာနိုင်တာပေါ့။ သူဟာ သူ့ရဲ့မေတ္တာဓာတ်စွမ်းပကားနဲ့ ငါတို့ကို တောကောင်ကျားကြီး တွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရစေဖို့ ဖန်တီးပေးနိုင်မယ်ထင်တယ်”

“ဒီတော့ ငါတို့ တောထဲလိုက်သွားရအောင် ... ဘယ့် နယ့်လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ရန်ကူး၏ လူများကလည်း တောထဲလိုက်ပါသွားရန် သဘောတူလိုက်ကြလေ၏။

*

www.burmeseclassic.com

ရန်ကူးတို့လူစုမှာ ဆားဒူးကြီးတို့၏နောက်မှ ဝါးတစ်ရိုက် ခန့်ခွာပြီး လိုက်ပါသွားရာ တောင်ခြေတောအုပ်ကြီးထဲသို့ ရောက် ရှိသွားတော့၏။

တောထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်လာရာ နက်ရှိုင်းသည် ထက် နက်ရှိုင်းလာပြီး တောကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။

အဝေးဆီမှ ဒေါင်းငှက်တို့ တွန်ကျူးသံ၊ မျောက်မောင်းမ အူသံသဲ့သဲ့တို့ကိုသာ ရံဖန်ရံခါ ကြားရလေ၏။

သူတို့သည် နေ့ဝက်ခန့် ခရီးနှင့်ပြီးနောက် မြောင်တစ်ခု ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ရောမကျောက်တောင်ကြီးတစ်လုံး ၏အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားပါတော့၏။

ယင်းကျောက်တောင်ကြီး၏အခြေ၌ ကြီးမားသော ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးရှိပြီး ဆားဒူးကြီးက ဂူအဝမှ ဦးဆောင်ဝင် သွားတော့၏။

ရန်ကူးတို့လူစုမှာ တစ်ဦး၏မျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်လိုက် ကြပြီးနောက် ဂူထဲသို့ဝင်လိုက်သွားကြတော့၏။

ကျောက်ဂူကြီး၏အတွင်းပိုင်းမှာ မှောင်လျက်ရှိပြီး အသင့်ရှိနေသည့် ကညင်ဆီမီးခွက်များကို မီးထွန်းညှိရန် ဆားဒူး

ကြီးက ညွှန်ကြားရာ ရန်ကူးတို့လူစုမှာ ဂူအနီးမှ ကျောက်မီးခတ် ကိုအသုံးပြုပြီး မီးပွင့်စေလျက် ဝါဂွမ်းစကို မီးကူးစေရလေ၏။

ဝါဂွမ်းစကိုမီးစွဲသွားမှ ကညင်ဆီမီးတိုင်တစ်တိုင်နှင့် မီးကူးစေရပြီး ထို့နောက်တွင် ကညင်ဆီမီးခွက်များကို လိုက်လံ ထွန်းညှိရတော့၏။

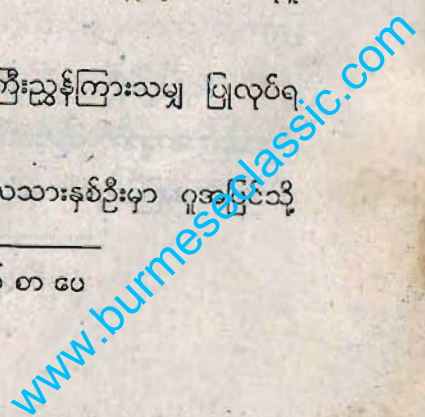
ကညင်ဆီမီး၏အလင်းကြောင့် ဂူကြီးတစ်ခုလုံး လင်း ကျင်းသွားရာ အတောင်နှစ်ဆယ်နီးပါး ပတ်လည်ခန့်ကျယ်ဝန်း သည့် တဝဂူကြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆားဒူးကြီးက ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် သူ၏တော ကောင်ကြီးကို အမိန့်ပေးလိုက်သလို ပြောလိုက်ရာ တောကောင် ကြီးမှာ နားလည်ဟန်ဖြင့် ဂူထောင့်တစ်နေရာ၌ သွားဝပ်ကာ ကြီးကို ဂူကြမ်းပြင်နှင့် တဘုတ်ဘုတ်ပုတ်ခတ်လျက် ရှိတော့၏။

“ကဲ ... သင်တို့ထဲကနှစ်ဦးဟာ နွယ်တစ်ခွေသွားခုတ် ပြီ၊ ယူခဲ့ပါ။ ကျန်လူတွေက လက်နက်ဟူသမျှကို ဟောဟိုဂူ ထောင့်မှာ သွားပုံထားလိုက်ပါ”

ရန်ကူးတို့လည်း ဆားဒူးကြီးညွှန်ကြားသမျှ ပြုလုပ်ရ တော့၏။

ရန်ကူးတို့အဖွဲ့ထဲမှ ကာလသားနှစ်ဦးမှာ ဂူအပြင်သို့

ထွက်သွားသည်။ ရန်ကူးနှင့် ကျန်ကာလသားတို့က သူတို့ခွဲကိုင်ထားသော လက်နက်များနှင့် ခါးဌ်ချိတ်ဆွဲထားသော ပွဲကွပ်၊ တောလိုက်စားမြှောင်တို့ကို ဂူထောင့်တစ်နေရာ၌ သွားရောက်စုပုံထားလိုက်ရတော့၏။

“ကဲ ... ပြီးရင် သင်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ဟောဟိုကျောက်စင်မြင့်ပေါ် တက်ရောက်ရမယ်၊ ကျွန်ုပ်က ဦးစွာတက်ပြီးမှ သင်တို့တက်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဆာဒူးကြီးက လူနှစ်ရပ်ကျော်ခန့်မြင့်သည့် သဘာဝကျောက်စင်မြင့်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်ရာ ရန်ကူးတို့မှာ ယင်းကျောက်စင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့တက်ရန် နည်းလမ်းရှာကြကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“ကျောက်နံရံကြီးက အဖုအထစ်မရှိဘဲ ဒီလောက်ချောနေတာ ကုတ်စရာ၊ တွယ်စရာမရှိနဲ့ ဘယ်လိုတက်ရမှာပါလိမ့်”

“အေးလေကွာ ... လှေကားတွေဘာတွေလည်း မရှိဘူး”

ရန်ကူးတို့အချင်းချင်း ခပ်တိုးတိုးပြောနေကြစဉ် ဆာဒူးကြီးသည် ကျောက်စင်မြင့်ပေါ်သို့ သာသာလေးလေးခုန်ကာ တက်သွားသည်ကို အံ့သြစဖွယ် တွေ့ရလေ၏။

“ဟာ ... ဒီလောက်အမြင့်ကြီးကို အသာလေး ခုန်တက်သွားပါလား”

ရန်ကူးတို့ အံ့အားတသင့် မော့ကြည့်လျက်ရှိစဉ် ဂူအပြင်သို့ထွက်သည့် လူငယ်နှစ်ဦး ဂူထဲပြန်ဝင်လာရာ သူတို့နှင့်အတူ နွယ်ကြိုးတစ်ခွေ ပါလာလေ၏။

ဆာဒူးကြီးက ကျောက်စင်မြင့်ပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... အဲဒီနွယ်ကြိုးခွေကို ပစ်တင်လိုက်ကြပေတော့၊ ပြီးတော့မှ အဲဒီနွယ်ကြိုးကို ခိုဆွဲလို့ သင်တို့တက်ခဲ့ကြပေတော့”

ရန်ကူးတို့လည်း ဆာဒူးကြီး၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း နွယ်ကြိုးခွေကို ကျောက်စင်မြင့်ဆီ ပစ်တင်ပေးလိုက်ရာ ဆာဒူးကြီးက ဖမ်းဆုပ်ယူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆာဒူးကြီးမှာ နွယ်ကြိုး၏အစတစ်ဖက်ကို ယှပ်ကိုင်ထားလျက်မှ ကျန်တစ်စကို အောက်သို့ပြန်ပစ်ချပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ ... ကျွန်ုပ် နွယ်ကြိုးကို တင်းနေအောင် ဆွဲထားမယ်၊ သင်တို့ တစ်ယောက်စီ ခိုတွယ်ပြီးတက်ခဲ့ကြပေတော့”

ရန်ကူးတို့လည်း ဆာဒူးကြီး၏အမိန့်အတိုင်း နွယ်ကြိုးကို တစ်ယောက်စီ ခိုတွယ်တက်ကြတော့ရာ ဆာဒူးကြီးမှာ ကျောက်

www.burmeseclassic.com

စင်မြင့်ပေါ်မှ နွယ်ကြိုး၏အဖျားကို ဆုပ်ကိုင်တောင့်ထားလေ၏။

ရန်ကူးတို့မှာ သူတို့၏ကိုယ်အလေးချိန်ကိုမမူဘဲ ကျောက်စင်မြင့်ပေါ်မှ တောင့်ခံဆွဲထားနိုင်သည့် ဆားဒူးကြိုး၏အတွင်းအားကို လွန်စွာအထင်ကြီး လေးစားသွားတော့၏။

ရန်ကူးတို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နွယ်ကြိုးကိုခိုလျက် တက်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ အားလုံး ကျောက်စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ထိုအခါမှ ဆားဒူးကြိုးသည် ကျောက်စင်မြင့်၏ အစွန်းတစ်ဖက်နား၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် ရန်ကူးတို့ကိုလည်း သူ့ဘက်မျက်နှာပြုကာ ထိုင်စေလေ၏။

ရန်ကူးတို့လည်း နှစ်တောင်ကျော်ကျော်ခန့်သာ ကျယ်သည့် ကျောက်အဆင့်ပေါ်ဝယ် အဆင်ပြေသလို ရှေ့နောက်စီကာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်ရတော့၏။

“သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် ဤကျားဂူကြီးထဲ ခေါ်လာရတာဟာ သင်တို့နဲ့ ကျားသတ္တဝါတို့ကြားက ရန်ဟူသမျှ ငြိမ်းစေဖို့ပဲဖြစ်တယ် ...။

သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကြောင့်ပဲ

ခု နစ် ဝဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပြဿနာတွေ၊ အမုန်းတရားတွေ၊ ရန်ငြိုးရန်စတွေ ဖြစ်ပွားရတာပဲ ဖြစ်တယ် ...။

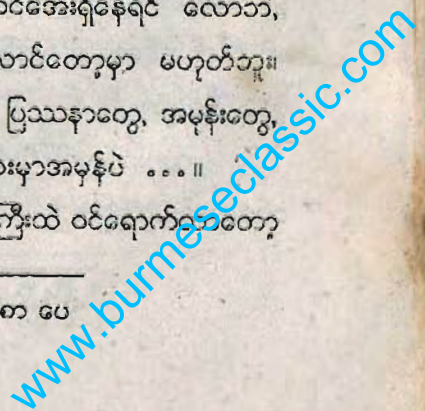
အဲဒီ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မီးသုံးမီး တောက်လောင်နေသရွေ့၊ သြကာသလောကကြီးဟာ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းချမ်းမှာမဟုတ်ဘူး ...။

သြကာသလောကကြီး ငြိမ်းချမ်းဖို့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးတွေကို ငြိမ်းသတ်နိုင်ရမယ်။ အဲဒီမီးတွေကို အဘယ်အရာနဲ့ ငြိမ်းသတ်မလဲဆိုရင် မေတ္တာတရားနဲ့သာ ငြိမ်းသတ်လို့ ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သင်တို့ဟာလည်း ကျားသတ္တဝါတွေအပေါ် မေတ္တာတရား ပွားများပြီး ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရယူရမှာဖြစ်တယ်။

တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုသလို သင်တို့က သူတို့အပေါ် မေတ္တာထားမှ သူတို့ကလည်း သင်တို့ဆီအပေါ်မှာ မေတ္တာထားလာကြမှာဖြစ်တယ်။ မေတ္တာဆိုတဲ့ ရေစင်အေးရှိနေရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးတွေ တောက်လောင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမီးတွေ မတောက်လောင်တော့ရင် ပြဿနာတွေ၊ အမုန်းတွေ၊ ရန်ငြိုးရန်စတွေလည်း ပပျောက်သွားမှာအမှန်ပဲ ...။

ကဲ ... သူတို့ မကြာခင် ဒီဂူကြီးထဲ ဝင်ရောက်လာတော့

ခု နစ် ဝဉ် ကြယ် စာ ပေ

မယ်၊ သင်တို့လည်း သူတို့ကိုရည်မှန်းပြီး 'မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ' ကျင့်ဝတ်သီလကို ဆောက်တည်ကြလော့။"

ဆာဒူးကြီး ထိုသို့ဆိုမိန့်နေစဉ်မှာပင် ဂူကြီး၏အပြင် ဘက်မှ ကျားဟိန်းသံများ သဲ့သဲ့ကြားလာရတော့၏။

တောကောင်ကြီးတို့၏ ဟိန်းဟောက်သံတို့မှာ တစ်စ ထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာပြီး မကြာမီမှာပင် တောကောင်ကြီး များ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဂူကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြ တော့၏။

တောကောင်ကျားသတ္တဝါကြီးများကား လူစိမ်းအနဲ့ ရ သည်ထင့်။ ကျောက်စင်မြင့်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကြပြီးလျှင် လွန်စွာ ဒေါသကြီးသွားကြကာ တဝေါင်းဝေါင်း ဟိန်းဟောက်ရင်း ကျောက်စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ရန် ကြိုးစားတော့၏။

ကျားကြီးတို့၏ဟိန်းဟောက်သံကြောင့် ဂူကြီးတစ်ခုလုံး မှာ သိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်းလျက်ရှိပြီး တော်ရုံသတ္တိနည်းသူတို့ဆိုပါ က ထိတ်လန့်ကာ အသည်းနှလုံးတို့ တစ်စစီ လွင့်စဉ်ထွက်သွား ဖွယ် ရှိချေ၏။

ကျားသတ္တဝါကြီးတို့မှာ သူတို့၏ဂူကြီးထဲ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လျက်ရှိသည့် လူသားတို့ကို တွေ့မြင်နေရပြီး ယင်း

လူသားတို့ရှိသော ကျောက်စင်မြင့်ထက်သို့ ခုန်တက်ဖို့ကြိုးစားရာ မစီမကမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ပိုမိုဒေါသကန်လျက်ရှိတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကျားကြီးတို့၏ ဒေါသ တကြီး ဟိန်းဟောက်သံများ၊ တဝုန်းဝုန်းခုန်တက်သံ၊ ပြုတ်ကျသံ များဖြင့် ငလျင်တော်လည်းသလို ပွက်လောထ ဆူညံလျက် ရှိ တော့၏။

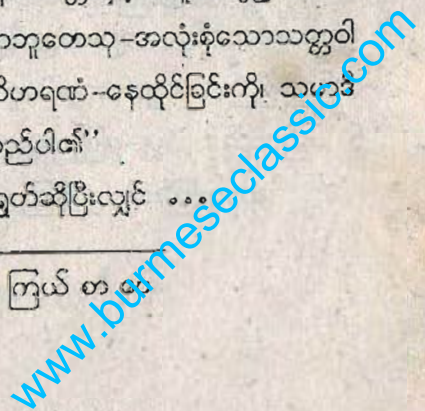
ဆာဒူးကြီးသည်ကား ကျားသတ္တဝါကြီးများ ပြောင်းဆန် နေကြသည်ကို အလေးမူခြင်းမရှိဘဲ ရန်ကူးတို့ကို အေးငြိမ်းစွာ စိုက်ကြည့်ရင်းမှ ...

"ကဲ ... အချိန်တန်ပြီ၊ 'မေတ္တာသဟဂတေနစေတ သာ' ကျင့်ဝတ်သီလ ဆောက်တည်ဖို့ ကျွန်ုပ်ရွတ်ဆိုသည့်အတိုင်း သင်တို့လိုက်ဆိုပါလော့။"

ဟု ဆိုမိန့်ကာ ရှေ့မှရွတ်ဆိုပြတော့၏။

"မေတ္တာသဟဂတေန-မေတ္တာနှင့်အတူတကွဖြစ်သော၊ စေတသာ-စိတ်ဖြင့်၊ သဗ္ဗပါဏဘူတေသု-အလုံးစုံသောသတ္တဝါ တို့အပေါ်၌၊ ဖရိတွာ-ပျံ့နှံ့၍၊ ဝိဟရဏံ-နေထိုင်ခြင်းကို၊ သမာဒိ ယာမိ-ကောင်းစွာဆောက်တည်ပါ၏။"

ရန်ကူးတို့ လိုက်လံရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ...

“ကဲ ... သင်တို့ အနက်ကိုသိပြီးဖြစ်လို့ ယခု ပါဠိလို တစ်ရာရှစ်ခေါက် ရွတ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုရွတ်ရင်း သင်တို့ရဲ့စိတ်ထဲ မှာ ကျားသတ္တဝါတို့ရဲ့အပေါ် အမှန်စင်စစ် မေတ္တာထားတဲ့စိတ်ကို မွေးမြူပွားများပါလော့?”

ဆာဒူးကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ဆိုမိန့်ပြီးနောက် အောက်ပါပါဠိကိုရွတ်ဆိုရာ ရန်ကူးတို့လည်း လိုက်လံရွတ်ဆိုရ တော့၏။

“မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ၊ သဗ္ဗပါဏဘူတေသု၊ ဖရိတွာ၊ ဝိဟ ရဏံ၊ သမဒ္ဒဒိယာမိ”

ယင်းသို့လျှင် (၁၀၈)ခေါက်တိတိရွတ်ဆိုရင်း ရန်ကူးတို့ လည်း ကျားသတ္တဝါကြီးတို့အပေါ် မေတ္တာပွားများနိုင်ရန် စိတ်မှ ရည်သန်ကြိုးစားကြတော့၏။

သူတို့၏ ပါဠိရွတ်ဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်တွင် တစ်ခေါက်ထက်တစ်ခေါက် ကရုဏာသံပိုပါလာသည်နှင့်အမျှ ဂူအောက်ဘက်မှ ကျားသတ္တဝါကြီးတို့၏ဟိန်းဟောက်သံတို့ တဖြည်းဖြည်း ပါးလျားလျော့ပါးသွားတော့ကာ အတန်ကြာသည် ဌှိ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့ချေ။

ဆာဒူးကြီး၏ ညွှန်ကြားပြသမှုဖြင့် ရန်ကူးတို့သည်

‘မေတ္တာသဟဂ တေနစေတသာ’ ကျင့်ဝတ်သီလကို ဆောက် တည်ပြီးနောက် နွယ်ကြိုးတို့ကို နိတွယ်လျက် ဂူကြမ်းပြင်သို့ ဆင်းသက်လာကြသည့်အခါတွင် ဂူကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်ဆင်းနေကြသော တောကောင်ကြီးများမှာ ရန်ကူးတို့ကို ရန်မမှု တော့ရုံမက သူတို့၏မျက်လုံးအကြည့်များ၌ ရန်လိုခြင်းအရိပ် အယောင်တို့ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသောအသွင် သာရှိကြောင်း အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရလေတော့၏။

“ဪ... ဒီသတ္တလောကကြီးမှာ မေတ္တာတရားရဲ့ အစွမ်းဟာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စွမ်းရည်ထက်မြက် လှပါလား၊ ငါတို့ဟာ အခုအချိန်ကစပြီး ဒီတောကောင်မျိုးနွယ် တို့ကို ရန်သတ္တမပြုတော့ဘဲ ဆွေမျိုးရင်းချာလိုပဲ သဘော ထားတော့မယ်”

ရန်ကူးတို့ အထက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီးနောက် တွင်တော့ ကျားဂူကြီးထဲတင်မက ဥမိတောကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်း ချမ်းအေးမြသွားပါတော့သတည်း။

* * *

www.burmeseclassic.com

မာဃာကျော့ကွင်း

ရန်ကူးတို့လူစုသည် ရွာဆီသို့ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့၏အထွေအကြုံတို့ကို ရွာလူကြီးများနှင့် ရွာသူရွာသားတို့အား ပြောပြကြလေ၏။

ထို့နောက် ဆာဒူးကြီးသင်ကြားပေးလိုက်သော 'မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ' ကျင့်ဝတ်သီလဆောက်တည်နည်းကို ရှင်းပြပြီး မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ အစချီသော ပါဠိပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုပြလေ၏။

ရွာလူကြီးတို့နှင့် ရွာသူရွာသားတို့လည်း သူတို့၏ ရန်သူဖြစ်သော တောကောင်ကြီးတို့အပေါ် မေတ္တာပွားများခြင်းဖြင့် ငြိမ်းချမ်းမှုရနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားကာ ...

ရန်ကူးတို့နှင့်အတူ တစ်ရွာလုံး မေတ္တာသဟဂတေန စေတသာ ကျင့်ဝတ်သီလပုဒ်ကို ဆောက်တည်ကြလေတော့၏။

ယင်းအချိန်မှစပြီး ဥမိတစ်ရွာလုံးမှာ တောကောင်ကြီးတို့၏ရန်မှ လွတ်ကင်းသွားတော့၏။

ထို့နောက် နှစ်များစွာကြာသည့်အခါ သူတို့သည် အစာရေစာပေါများသော ဥမိတောထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေစိုက်ကြပြီး နှစ်အတော်ကြာသည်၌ ကပ်ရောဂါပျားကျရောက်ကာ အဖျားအနာထူပြောလာသဖြင့် အနောက်ဘက်အရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ဟိမဝန္တာဘက် ရောက်ရှိသွားကြချေ၏။

ထိုအခါ သူတို့ဆွေမျိုးအုပ်စုထဲမှ အကြီးအကဲအား ဘုရင်အဖြစ်တင်မြှောက်ကာ သီးခြားကမ္ဘာတည်ဆောက်နေထိုင်ခဲ့ကြတော့၏။ ယင်းသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့ကြရာမှ

တစ်ရံရောအခါဝယ် ဘုရင်၏မိဖုရားနှစ်ပါးဖြစ်သော နန်ရှားဒေဝီနှင့် အမ်းလုံဒေဝီတို့မှာ မသင့်မတင့်ဖြစ်ကာ ဘုရင်ဖြစ်သူနတ်ရွာစံချိန်ဝယ် အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ရန်သတ္တပြုကြလေတော့၏။

ဤတွင် ရှုံးနိမ့်သွားသော အမ်းလုံဒေဝီနှင့် နေရာလိုက်နောက်ပါတို့မှာ ခွဲထွက်ကာ ဟိမဝန္တာတောင်စဉ်မှာ နေရာမှ

www.burmeseclassic.com

၁၇၂ ○ မိကြအာဂ္ဂ

မရဏအသူရာချောက်ကြီးထဲ ဆင်းခဲ့ကြပြီးလျှင် ချောက်၏တစ်ဖက်မှ ကျောက်တောင်တို့၌ စခန်းချကြလေတော့၏။

နန်ရှားဒေဝီမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသူတို့သည် အသားဖြူဆွတ်သဖြင့် သမန်းဖြူဟူ၍လည်းကောင်း၊ အမ်းလုံဒေဝီမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာသူတို့မှာ အသားညိုသဖြင့် သမန်းနက်ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်တွင်ကြလေ၏။

သမန်းဖြူနှင့်သမန်းနက်တို့မှာ ယခင်က ဆွေမျိုးတစ်စုတည်းမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းဝယ် နယ်မြေအပိုင်စားဒေသများ ခွဲခြားထူထောင်ပြီး တစ်အုပ်စုနှင့် တစ်အုပ်စု မဟာရန်သူများ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေ၏။

သမန်းဖြူနှင့် သမန်းနက်တို့မှာ ကျယ်ပြောလှသော အသူရာချောက်ကြီး ကြားမှာခံနေသဖြင့် တစ်ဦး၏ဒေသသို့ တစ်ဦးက ကူးလူးကာ အလွယ်တကူ စစ်ပြုနိုင်ခြင်းမရှိသော်လည်း ရံဖန်ရံခါတွင်မူ အသူရာမရဏချောက်ကြီးကို ခဲရာခဲဆစ် ကွေ့ပတ်တက်ကာ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိပေ၏။

သို့သော် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြတ်အသတ် ချေမှုန်းနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ဦးက ထိုးစစ်လာဆင်လိုက် တစ်ဦးက ခုခံကာ ကွယ်ချေမှုန်းလိုက်ဖြင့်သာ ဗုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့် ဖြစ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

နေခဲ့သည်မှာ နှစ်များစွာကြာခဲ့ချေပြီ။

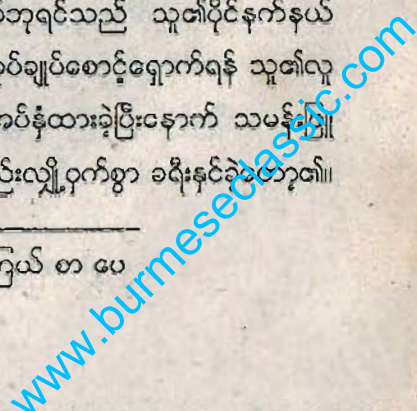
ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်၏ လက်ထက်အရောက်တွင်မူ ယင်းဘုရင်သည် စွန့်စားခြင်းကိုနှစ်သက်သူ လူစွမ်းကောင်းဘုရင်ပီပီ သမန်းဖြူတို့၏ဒေသသို့ တစ်ဦးတည်း လျှို့ဝှက်သွားရောက်ကာ သမန်းဖြူတို့၏အနေအထားကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် ကြံစည်စိတ်ကူးလေ၏။

“သမန်းဖြူတို့ရဲ့ ပျော့ကွက်ဟာကွက်နဲ့ သူတို့ကို အလစ်မှာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး သူတို့ဒေသကို သိမ်းပိုက်နိုင်မယ့် စစ်ဆင်ရေးလမ်းကြောင်းတွေကို ရှာဖွေရမယ် အမတ်ကြီးရင်ဇူး၊ ဒီတော့ ... ကျုပ် လျှို့ဝှက်သွားရောက် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းတုန်းမှာ အမတ်ကြီးကပဲ ဒီဒေသကို အုပ်ချုပ်စောင့်ရှောက်ထားပါ။ ကျုပ်ရဲ့ပိဖုရားနဲ့ သားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို ဂရုစိုက်ပါ။”

“စိတ်ချပါ အရှင် ... ကျွန်တော်မျိုးကြီး တာဝန်ကျေရပါစေ့မယ်”

ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်သည် သူ၏ပိုင်နက်နယ်မြေဒေသကို သူ့ကိုယ်စား စီမံအုပ်ချုပ်စောင့်ရှောက်ရန် သူ၏လူယုံတော်အမတ်ကြီးရင်ဇူးအား အပ်နှံထားခဲ့ပြီးနောက် သမန်းဖြူဒေသသို့ဦးတည်ကာ တစ်ဦးတည်းလျှို့ဝှက်စွာ ခရီးနှင့်ခဲ့လာတော့၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

သမန်းဖြူတို့ဒေသနှင့် သမန်းနက်တို့ဒေသမှာ အလယ်
ခေါင်၌ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ရောမချောက်ကြီးခံနေရာ ယင်း
ချောက်ကြီးကို တံတားထိုး၍ကူးရန်လည်း မဖြစ်ချေ။

သို့ကြောင့် တစ်ဦး၏ဒေသသို့ တစ်ဦးက ချီတက်သွား
ရောက်လိုပါက သွားရန် တစ်ခုတည်းသောလမ်းမှာ မရဏာ
အသူရာချောက်ကြီးထဲ အောက်ခြေရောက်သည်အထိဆင်းကာ
ယင်းချောက်ကြီးထဲမှ တစ်ဖက်ဒေသရှိရာသို့ ခဲရာခဲဆစ် ပြန်
တက်ရန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် သမန်းဖြူတို့ဘက်ကရော သမန်းနက်တို့ဘက်
ကပါ ယင်းသို့ ရန်သူတက်လာနိုင်သည့်လမ်းကြောင်းတို့ကို ပိတ်
ဆို့ စောင့်ကြပ်ထားကြရာ တော်ရုံဖြင့် တစ်ဦး၏နယ်မြေသို့ တစ်ဦး
က ကျူးကျော်ရန် မလွယ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ရန်သူသမန်းဖြူတို့နယ်မြေထဲ လျှို့ဝှက်ဝင်
ရောက်ထောက်လှမ်းရန် ကြံရွယ်ထားသည့် ပဉ္စမမြောက်သမန်း
နက်ဘုရင်မှာ သူ၏ဦးနှောက်ကို ဉာဏ်လွှာသုံးပြီး သမန်းဖြူတို့
အဆီးအတားကို လွန်မြောက်ရန် ကြိုးစားရတော့၏။

သို့ဖြင့် သူသည် ဦးစွာ မရဏာအသူရာချောက်ကြီးထဲ
အဝတ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကိုထုပ်ကာ ဆင်းသက်ခဲ့တော့၏။ ယင်းသို့

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဆင်းသက်ရာတွင် သူ၏ရဲမက်စစ်သည် သမန်းနက်အစောင့်အ
ကြပ်တပ်မှူးတို့ မသိရှိစေရန် ကင်းစခန်းများမရှိသည့် စောက်နက်
သော ချောက်၏အပိုင်းမှ အသင့်ယူဆောင်လာသော ကြိုးတွေကို
ချကာ ကြိုးကိုအားပြုဆင်းသက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ပေနှစ်ရာကျော်နက်သည့် အသူရာချောက်ကြီး
ထဲ ခဲရာခဲဆစ်ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးနောက် ချောက်၏အောက်ခြေသို့အ
ရောက်ဝယ် သမန်းဖြူတို့၏ အဝေးဆုံးကင်းစခန်းများရှိနိုင်သည့်
ဘက်သို့ မြောင်ကြားလမ်းအတိုင်းလာခဲ့ရာ တစ်နေရာအရောက်
ဝယ် သဲချောင်းငယ်သို့ ရေသောက်ဆင်းသည့် ချေငယ်တစ်
ကောင်နှင့် တိုးလေ၏။ ထိုအချိန်ဝယ် မြောင်အတွင်း၌ ကျက်စား
နေသည့် ကိုးတောင်ကျားကြီးတစ်ကောင်မှာ ချေငယ်အား
ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိရာ သမန်းနက်ဘုရင်၏အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ
တွေ့ ရသည်နှင့် ချေငယ်လန့်ဖျပ်ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ထိုအခါ မိမိ၏အစာ လွတ်သွားရသဖြင့် ဒေါသတကြီး
ဖြစ်သွားသော ကိုးတောင်ကျားကြီးမှာ နှောင့်ယှက်လာသူကို
မဲပြီးတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရန် သမန်းနက်ဘုရင်ဘက်သို့ ချာခနဲ
လှည့်ကာ မာန်ဖီဟိန်းဟောက်လိုက်လေ၏။

'ဝေါင်း'

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ယင်းကိုးတောင်ကျားကြီးမှာ သမန်းနက်ဘုရင် အားတွေ့သည်နှင့် ရန်ပြုလိုသော ဒေါသအရိပ်အရောင်တို့ ကင်းပသွားကာ ရှောင်ထွက်သွားတော့၏။

သမန်းနက်ဘုရင်လည်း ပြုံးကာ သူ့ခရီးကို သူ့ဆက်ခွဲ လေ၏။ သို့ဖြင့် သမန်းနက်ဘုရင်သည် ချောက်၏အခြေတစ် နေရာသို့ အရောက်ဝယ် ကမ်းပါးအမြင့်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက် တော့၏။

“အင်း... ဒီနေရာဟာ သမန်းဖြူတို့ကင်း အဝေးဆုံး တည်ရှိနေရာ ဖြစ်လောက်တယ်၊ ဒီနေရာဟာ ခါတိုင်းစစ်ချီရာ လမ်းကြောင်းနဲ့ ဝေးကွာလွန်းတဲ့နေရာမို့ ကင်းစိပ်စိပ်ချထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာက ချောက်ကမ်းပါးပေါ် တက်မှပဲ”

ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်သည် ယင်းသို့တွေးပြီး သူလွယ်လာသည့် အဝတ်ထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဝတ်ထုပ်ထဲမှ ကျားတစ်ကောင်၏ အရေပြား တစ်ချပ်မှာ ဦးခေါင်းအရေခွံနှင့်တကွ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တော့၏။

သမန်းနက်ဘုရင်မှာ အကြံအစည်ရှိသူဖြစ်သဖြင့် ရော ဂါတစ်ခုကြောင့် သေဆုံးသွားသော ကျားတစ်ကောင်၏အရေ ကို ဦးခေါင်းအရေပြားပါပါအောင် ဆုတ်ယူထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

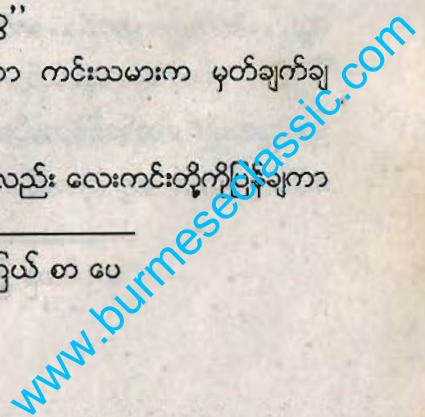
သူသည် ကျားအရေကို သူ၏ကိုယ်ထက်၌ခြုံလိုက်ပြီး ဦးခေါင်းအရေကို သူ၏ခေါင်း၌စွပ်လိုက်ကာ ခါး၌ ဓားမြှောင်တစ် ချောင်းကိုသာချိတ်ဆွဲပြီး ချောက်ကြီးထဲမှ တွယ်တက်ခဲ့တော့၏။

သူသည် တောတွင်းသားတစ်ဦးပီပီ ကျွမ်းကျင်စွာ ကုပ် ကပ်တွယ်တက်ခဲ့ရာ သာမန်လူတစ်ဦးထက် ပိုမိုကျွမ်းကျင်လျှင် မြန်စွာ တက်နိုင်လေ၏။

သို့ဖြင့် ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်သည် ချောက်ကမ်း ပါး၏ထိပ်ပိုင်းသို့ရောက်လာရာ သမန်းဖြူကင်းစခန်းတစ်ခုမှ ကင်း သမားတို့က လှမ်းတွေ့သွားတော့၏။

“ဟေ့ .. ဟိုမှာ ချုံနောက်ကထွက်လာတာ ဘာလဲကွ”
ကင်းသမားတို့က လေးနှင့်ချိန်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ စဉ် သမန်းနက်ဘုရင်သည် ကုန်းကွကွအနေအထားဖြင့် ချုံပုတ် နှစ်ခုအကြားသို့ ဣန္ဒြေရရဖြတ်သွားရာ သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ ကျားရေ ခြုံထားသဖြင့် ...

“ကျားတစ်ကောင်ပါကွ”
ဟု စတင်မြင်လိုက်သော ကင်းသမားက မှတ်ချက်ချ လိုက်တော့၏။
လေးနှင့်ရွယ်ထားသူတို့လည်း လေးကင်းတို့ကိုမြင်ချကာ

သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်စဉ် ချုံကွယ်နောက်မှ ကျားဟိန်းသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

‘ဝေါင်း’

“ဒီကျားရဲတွေကလည်း ချောက်အောက်လည်း မနေရ၊ ချောက်အလယ်ပိုင်းလည်း မနေရ၊ ချောက်အပေါ် တက်တက် လာပြီး သားကောင်ရှာတတ်တဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့ ကွာ ... ဒီကောင်တွေနဲ့ ငါတို့သမန်းတွေဟာ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ နို့မို့ သူတို့သောင်းကျန်းပုံနဲ့ဆို ငါတို့နဲ့ တချိန်းချိန်း ချနေရမှာပဲ”

ဟု ညည်းညူသလိုပြောလိုက်လေ၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ငါတို့က ကျားရဲတွေကို ကျတော့ မိတ်ဆွေသားချင်းဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်ထားတယ်၊ ငါတို့နဲ့ တကယ်ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့တဲ့ သမန်းနက်တွေကိုကျတော့ ရန်သူလိုသဘောထားနေကြပါလားကွ၊ ဒါတော့ မဟုတ်သေးပါ ဘူး .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

“ဟေ့ ... လုယော် ... မင်းပြောတဲ့ သမန်းနက်တွေနဲ့ အဆွေအမျိုး တော်စပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာက ဟိုးရှေးပဝေသဏီ နှစ် ပေါင်းများစွာကပါကွ၊ ငါ့အဘိုးက ပြောဖူးတယ် .. တကယ်တော့

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူမျိုးတိုင်း၊ လူအုပ်စုတိုင်း၊ ဆွေမျိုးအုပ်စု တိုင်းဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်ကတော့ အဆွေအမျိုးတော်စပ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲတဲ့ကွ ...။

အထူးသဖြင့် ငါတို့အာရှဒေသကလူမျိုးတွေ၊ လူအုပ်စု တွေ၊ ဆွေမျိုးအုပ်စုတွေဟာ မွန်ဂိုလို့က်စ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးနွယ်စုကြီး တစ်စုတည်းကနေ ဆင်းသက်လာတယ်လို့ ပြောတယ်ကွ၊ ပြီး တော့မှ အဲဒီလူမျိုးနွယ်စုကြီးထဲကနေ ဆွေမျိုးအုပ်စုလိုက်၊ အုပ်စု လိုက်ဟာ ရေကြည်ရာမြက်နုရာဒေသတွေဆီ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင် ကြရာက ရောက်ရာအရပ်မှာ ရွာတွေ၊ မြို့ပြတွေ တည်ထောင်ပြီး အခြေချခဲ့ကြတယ် ...။

အဲဒီနောက် နိုင်ငံတွေ၊ တိုင်းပြည်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မိမိတို့ အခြေချကျင်လည်ရာဒေသရဲ့ ရာသီဥတု၊ ရေမြေသဘာဝ အနေအထား၊ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းမူအပေါ် မူတည်ပြီး အသားအရောင်တွေ ဘာသာစကားတွေ ယဉ်ကျေးမှုတွေ ကွဲပြား ကုန်တာတဲ့ ... ငါ့အဘိုးမသေခင်က ပြောသွားဖူးတယ် ...။

ဒီတော့ ငါတို့သမန်းဖြူတွေနဲ့ သမန်းနက်တွေ တစ်ချိန် က ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆန်းတာမှတ်လို့ကွာ၊ ငါတို့ ဟာ တစ်ချိန်က ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့ပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့

www.burmeseclassic.com

ကမ္ဘာ့ရန်ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်ကွ ...။

သမန်းနက်တွေကလည်း မြေဩဇာပိုကောင်းပြီး အဖဲ
လိုက်စရာ သားကောင်ပေါများတဲ့ ငါတို့သမန်းဖြူတွေရဲ့ဒေသကို
သူတို့ မူလကပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာဆိုပြီး လာလုယက်တိုက်ခိုက်လိုကြ
တယ် ...။

ငါတို့သမန်းဖြူတွေကလည်း ငါတို့ဆွေမျိုးစုတွေရဲ့ဘဝ
ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေဖို့ဆိုတာ သမန်းနက်တွေမရှိမှ ဖြစ်မယ်လို့ယူ
ဆပြီး သမန်းနက်တွေကို ဒီဒေသဝန်းကျင်ကနေ အပြီးတိုင်မောင်း
ထုတ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို အပြီးတိုင် ရှင်းလင်း
ပစ်လိုက်ချင်တယ် ...။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီလိုရန်လိုမှုတွေကြောင့် သမန်းနက်တွေနဲ့
ငါတို့သမန်းဖြူတွေ စစ်ပွဲတွေ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြရတာ
ခု ငါတို့ရဲ့ သမန်းဖြူဘုရင်ကြီးယောတီရဲ့ လက်ထက်အထိပါပဲ
ကွာ”

“အေး ... ယုဂန် ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါတို့ရဲ့
သမန်းဖြူဘုရင်ကြီးယောတီရဲ့လက်ထက်မှာ စစ်ပွဲသုံးကြိမ်ပဲ ဖြစ်
ဖူးသေးတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန်မှာ ငါတို့ရဲ့ဘုရင်ကြီးက
အိုမင်းစပြုပြီကွ။ သမန်းနက်တွေဘက်မှာတော့ လူလတ်ပိုင်း

အရွယ် သန်မာဖျတ်လတ်ပြီး သူရဲကောင်းသတ္တိစွမ်းရည်မျိုးနဲ့
ပြည့်စုံတဲ့ ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင် အုပ်စိုးနေတယ်လို့ ငါ
သတင်းကြားရတယ် ...။

အဲဒီပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ဟာ တိုက်ရည်ခိုက်
ရည်ကောင်းပြီး စစ်ဗျူဟာကျွမ်းကျင်သူလို့ ကျော်ကြားတယ်တဲ့ကွ
ယုဂန်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် အိုက်ကူ၊ အိန္ဒိယဘက်ကနေ ဩဝိဒိယန်
တွေ သူတို့သမန်းနက်ဒေသဆီ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်လာတုန်းက
အဲဒီပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင် ဦးဆောင်ပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်
လိုက်တာ ဩဝိဒိယန်တွေ အထိနာဆုတ်ပြေးသွားခဲ့ရတယ်တဲ့ကွ။
အဲဒီဩဝိဒိယန်တွေဟာ လင်္ကာဒီပဘုရင် ရာဝဏလို့ခေါ်တဲ့ ဒေသ
ဂီရိရဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေတဲ့ကွ။ စစ်ရေးစစ်ရာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်
ကျွမ်းကျင်ပြီး အင်မတန် ကြမ်းတမ်းရက်စက်တယ်ဆိုပဲ”

“ဟုတ်ပဲ ယုဂန်၊ ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ဟာ
အဲဒီလို တိုက်ရည်ခိုက်ရည် စွမ်းရည်ထက်မြက်တဲ့ ဩဝိဒိယန်တွေ
ကိုတောင် ခွေးပြေးဝက်ပြေးပြေးအောင် နှိမ်နင်းနိုင်တယ်ဆိုတော့
ကျုပ်တို့သမန်းဖြူတွေကို လာတိုက်ခိုက်ရင် သူ့ရဲ့ရန်လို ကာ
ကွယ်ဖို့ ခက်တယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

“အင်း... ကျုပ်လည်း အဲဒါကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာ၊ ပစ္စမ
မြောက် သမန်းနက်ဘုရင်သာ ကျုပ်တို့သမန်းဖြူတွေကို လာ
တိုက်ခိုက်ရင် သူတို့ရဲ့ရန်ကို တွန်းလှန်နိုင်ဖို့ အတော်ခက်မယ်၊
ခက်တာက ကျုပ်တို့ရဲ့ဘုရင်ကြီးမှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်မယ့်
သားတော် ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရင်ကြီးမှာ သမီးတော်မင်းသမီး
လေး မာယာပဲ ရှိတာ”

“အေးဗျာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့မှာ ပစ္စမမြောက်
သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့ သတင်းတွေကြားကြားနေရပြီး သူ့ရဲ့ရန်ကိုပဲ
ကြောက်နေရလို့ ခုဆို ကင်းတွေတောင် ဒီဘက်ကမ်းပါးတစ်
လျှောက် ထပ်တိုးပြီး နှုထားရတာမဟုတ်လား၊ သမန်းနက်
ဘုရင်သာ လောကကြီးထဲမှာမရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ”

သမန်းဖြူကင်းသမားတို့၏ အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း
ပြောဆိုနေမှုများကို ချုံကွယ်တစ်ခုထဲမှကြားနေရသည့် သမန်း
နက်ဘုရင်က ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ... ချုံတို့ကြားထဲမှတိုးရင်း
နွယ်ဒန်းပင်တစ်ပင်မှ တွဲလောင်းကျနေသည့် နွယ်တစ်ချောင်းကို
အားပြုကာ ကမ်းပါးထက်သို့ တက်လာခဲ့တော့၏။

သူသည် ကမ်းပါးထက်သို့ရောက်သည်နှင့် ကျားရေခွံ
ကြီးကို ခွာချလိုက်ပြီး သမန်းဖြူတို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ကျောက်

တောင်များ၏အခြေဆီ ကျောက်တုံးကျောက်တောင်တို့ကို ကွယ်
လျက် လျှိုဝှက်စွာ ချဉ်းကပ်လာခဲ့စဉ်မှာပင် ညနေရီစောင်းက
ဩကာသလောကတစ်ခုလုံးကို အမှောင်ဖုံးစ ပြုလာပါတော့၏။

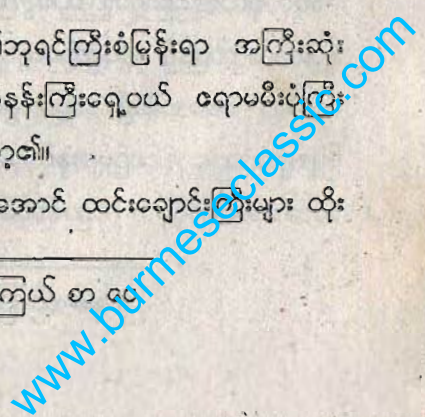
သမန်းနက်ဘုရင်သည် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတို့
၏ မှောင်ရိပ်ကိုကွယ်လျက် သမန်းဖြူတို့၏လှုပ်ရှားမှုကို ချောင်း
မြောင်းကြည့်ရှုနေရာ သမန်းဖြူတို့မှာ ကျောက်တောင်တို့၏ ဝန်း
ကျင်၏ ကညင်ဆီမီးတိုင်တို့ကိုထွန်းညှိပြီး ဟိုမှသည်မှ ရှုပ်ယှက်
ခတ် သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သင်းတို့ ပျားပန်းခပ် လှုပ်ရှားသွားလာနေပါလား၊
ကေန္တ ... ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခုခုကျင်းပဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပုံပဲ”

သမန်းနက်ဘုရင် တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်
သမန်းဖြူတို့မှာ သမန်းနက်တို့ကို သူတို့ဒေသမှ မောင်းထုတ်
နိုင်ခဲ့ခြင်း အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ် မီးပုံပွဲကြီးကျင်းပရန် ပြင်ဆင်
နေကြလေ၏။

သူတို့သည် သူတို့၏ဘုရင်ကြီးစံမြန်းရာ အကြီးဆုံး
ကျောက်တောင်ခြေရှိ ဂူလိုဏ်နန်းကြီးရှေ့ပယ် ရောမမီးပုံကြီး
တစ်ပုံကို ပြုလုပ်လိုက်ကြတော့၏။

မီးပုံကို မီးရှိန်ကောင်းအောင် ထင်းချောင်းကြီးများ ထိုး

လိုက်ပြီးနောက် သူတို့တောလိုက်၍ရထားသော သားကောင်တို့၏ အသားခြောက်တို့ကိုကင်ကြလျက် ဗုံတို့ကိုတီးခတ်ကာ မီးပုံကြီးကို ဝိုင်းပတ်ကကြတော့၏။

‘ဒံဒံ .. ဒံဒံ .. ဒံဒံ’

စည်းချက်ကျကျ ဗုံတိုသံနှင့်အညီ သမန်းဖြူလှလင်ပျို လုံမပျိုတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်ချင်းတွဲလျက် မီးပုံကြီးကို ပတ်ကာ ပတ်ကာ ကခုန်ကြလေ၏။

ယင်းကပွဲကြီးကို ကျောက်ပလ္လင်ကြီးထက်မှ ရှုစားနေသည်က သမန်းဖြူဘုရင်ကြီး ယောတီပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရင်ကြီး ယောတီ၏နံဘေးမှ ကျောက်ဖြူသားထိုင်ခုံထက်ဝယ် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေသူလေးမှာ သမန်းဖြူမင်းသမီးလေး မာယာယောတီပင် ဖြစ်ပါ၏။

သမန်းဖြူမင်းသမီးလေး မာယာယောတီမှာ အဖြူလွလွ ဇာဝတ်စုံဖားဖားကြီးကို လှပစွာဝတ်ဆင်ထားပြီး နားဝယ် ပုလဲ နားကပ်၊ လည်၌ ပုလဲလည်ဆွနှင့် ပုလဲလက်စွပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ဇာဝတ်စုံ၏ အဖြူလွလွအရောင်၊ ပုလဲရတနာတို့၏ ဖြူဖွေးသောရောင်စဉ်များနှင့် မင်းသမီးလေး၏ ဖြူဆွတ်သော အသားအရေတို့မှာ ကညင်ဆီမီးရောင်အောက်ဝယ် လိုက်ဖက်

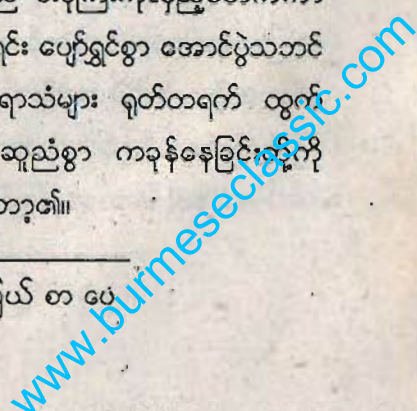
တင့်မောလှပေ၏။

သူမ၏မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးမှာလည်း တုလွတ်ကင်းအောင် လှပလွန်းရကား မှောင်ရိပ်ထဲမှစောင့်ကြည့်မိသူ သမန်းနက်ဘုရင်၏ ရွှေရင်ကို ပြင်းစွာခုန်စေခဲ့ပြီ ...

“လှလိုက်တဲ့ မင်းသမီးလေးပါလား... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဝါရဲ့ ရန်သူတော်သမန်းဖြူမင်းသမီးလေးဟာ ထိရက်ကိုင်ရက်စရာ မရှိအောင် လှပလွန်းသူလေးပါလား။ သူလေးကို ရန်သူအဖြစ် ငါဘယ်လိုသဘောထား ရက်စက်လို့ရနိုင်ပါ့မလဲ”

ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်က သမန်းဖြူမင်းသမီးလေး၏ အလှကွန်ယက်ဝယ် ငြိတွယ်မိပြီး သူ၏မူလရည်မှန်းချက် အစီအစဉ်များပင် မေ့ပျောက်ကာ သမန်းဖြူမင်းသမီးလေး၏ အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တို့သာ ရင်ဝယ်တရှိန်းရှိန်းတဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့၏။

သို့ဖြင့် သမန်းဖြူတို့သည် မီးပုံကြီးကိုလှည့်ပတ်ကာ အသားကင်တို့ကိုစားသောက်ကြရင်း ပျော်ရွှင်စွာ အောင်ပွဲသဘင်ကြီး ဆင်နွဲ့လျက်ရှိရာမှ တံပိုးခရာသံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာချိန်ဝယ် ... အော်ဟစ်ဆူညံစွာ ကခုန်နေခြင်းတို့ကို မျက်ချင်းရပ်တန့်လိုက်ကြလေတော့၏။

တံပိုးခရာသံတို့ တိတ်သွားချိန်ဝယ် သမန်းဖြူမင်းသမီးလေး မာယာယောတီသည် ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်ပြီး သူမ၏ သွယ်ပျောင်းဖွေးနုနေသော လက်နှစ်ဖက်ကို နံဘေးသို့ဆန့်တန်းလိုက်ရာ သူမ၏ ဇာဖြူဝတ်စုံပါးပါး၏ အနားသားတို့မှာ လေဝယ် ဖျတ်ဖျတ်လွင့်လျက်ရှိတော့၏။

သမန်းဖြူတို့သည် သူတို့၏မင်းသမီးလေးကို ဒူးတစ်ဖက် ထောက်ထိုင်ကာ အရိုအသေပြုလိုက်ကြစဉ်မှာပင် မင်းသမီးလေး၏ သန္တာနုတ်ခမ်းများမှ သာယာကြည်အေးသော စကားမိန့်မြွက်သံကို ကြားနာကြရလေ၏။

“မာယာရဲ့ ဆွေမျိုးစုဝင်တို့ ... သင်တို့ကို မာယာရဲ့ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်မာယာက ဒီအောင်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်အခမ်းအနားမှာ အရေးပါတဲ့စကားတစ်ခွန်း မှာ ကြားလိုတယ် ...။”

ကျွန်ုပ်ရဲ့ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီး အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး လူကြီးရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်နေလို့ လှုပ်ရှားမှု၊ အားထုတ်မှုမပြုနိုင်ပေမယ့် သင်တို့ရဲ့အကျိုးကိုရွက်ဆောင်ဖို့ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်မာယာတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်”

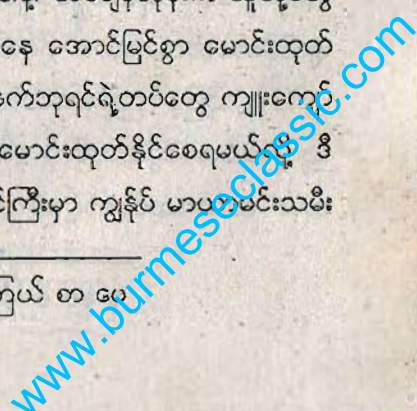
“ဝေး .. သခင်မလေးမာယာ .. သခင်မလေးမာယာ”

မင်းသမီးလေးမာယာ၏ စကားတစ်ပိုဒ်အဆုံးဝယ် ဆွေမျိုးစုဝင်တို့မှာ ဝမ်းသာအားတက်စွာ အော်ဟစ်မြည်ကြွေးလိုက်တော့၏။

“ဒီမရဏအသူရာချောက်ရဲ့တစ်ဖက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ရန်သူ ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်ဟာ မကြာခင် ကျွန်ုပ်တို့ဒေသဆီ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ် ...။”

ပြီးတော့ အဲဒီပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ဟာ တိုက်ခိုက်မှုစွမ်းရည် အင်တန်မြင့်မားတယ်လို့လည်း သတင်းကြားရတယ်။ သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဓိကရန်သူပဲ။ သူဟာ ဗြာဟ္မဒီယနီတွေကို ချေမှုန်းသလို ကျွန်ုပ်တို့ကို ချေမှုန်းလာနိုင်တယ် ...။”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့ ရန်စွယ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ကာကွယ်ပေးမယ်။ သင်တို့တွေ ဘာမှအားမငယ်ကြပါနဲ့။ တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့တွေ အားလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဒေသကနေ အောင်မြင်စွာ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သလို ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့တပ်တွေ ကျူးကျော်လာရင်လည်း အောင်မြင်စွာ မောင်းထုတ်နိုင်စေရမယ်လို့ ဒီအောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ် ပွဲသဘင်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ် မာယာမင်းသမီး

က ကတိပြု တာဝန်ယူ ပြောကြားလိုက်ပါတယ်”

“ဝေး ... ဒါမှ ငါတို့ရဲ့မင်းသမီးလေးကွ”

“ငါတို့ရဲ့မင်းသမီးလေး မာယာယောတီ သက်တော် ရာကျော် ရှည်ပါစေ၊ အသားနက်ဘုရင်ကို အောင်နိုင်ပါစေ”

ဆွေမျိုးစုဝင်တို့၏အော်မြည်ဟစ်ကြွေးသံတို့ ဘဝဂ်ညံ သွားသည်ကို မှောင်ရိပ်ထဲမှစောင့်စားကြည့်ရှုနားထောင်ရင်း ပဉ္စမ မြောက် သမန်းနက်ဘုရင်မှာ သဘောကျစွာပြုံးလိုက်မိတော့၏။

“ဪ ... မင်းသမီးလေး မာယာရယ် ... မင်းလေး က မောင်တော်အပေါ် အနိုင်လိုချင်နေတာလား၊ ဟင်း .. ဟင်း .. မောင်တော်ကလည်း မင်းလေးရဲ့အချစ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် မင်းလေးရဲ့ဦးခေါင်းထက်မှာ အောင်မြင်မှုသရဖူကို ဆောင်းပေး ချင်သူပါကွယ်”

သမန်းနက်ဘုရင်သည် အသားဖြူမင်းသမီးလေး၏ အလှကို ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းရှုစားရင်း အချစ်လှိုင်းတို့ ရင်ဝယ် တဖျတ် ဖျတ်ရိုက်ခတ်လျက်သာ ရှိတော့၏။

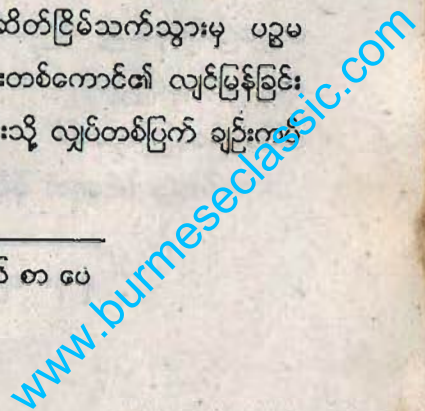
သို့ဖြင့် ညဉ့်နက်လာသည်တွင် ဆွေမျိုးစုဝင်တို့သည် သူတို့၏ အောင်ပွဲသဘင်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ဘုရင်ကြီးယောတီ အား သက်တော်စောင့်စစ်သည်တို့က ဘုရင်၏ဂူနန်းထဲသို့

တွဲကာ လိုက်ပို့လိုက်ကြလေ၏။

မင်းသမီးလေး မာယာယောတီမှာမူ သူမ၏ရံရွှေတော် အပျိုစင်လှပျိုဖြူများနှင့်အတူ သူမစံမြန်းရာ ကျောက်သလင်းဖြူ ဂူနန်းဆောင်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ကျန်သော ‘ယောက်ျား၊ မိန်းမ တို့မှာ သူတို့၏ မှီခိုနေထိုင်ရာဂူများသို့ အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာသွား ကြတော့၏။

သူတို့သည် သူတို့ဒေသ၏ပတ်ပတ်လည် ချောက်ကမ်း ပါးတစ်လျှောက်ဝယ် ကင်းများအထပ်ထပ်ချထားသဖြင့် ချောက် ကမ်းပါးပေါ်မှ ကျောက်ဂူနန်းများတွင်မူ အစောင့်အကြပ် သိပ်မချ ထားတော့ချေ။ ဘုရင်ကြီး၏ ဂူနန်းရှေ့မှာသာ စစ်သည်လေးဦး စောင့်ကြပ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် ယင်းစစ်သည်တို့မှာလည်း အောင်ပွဲသဘင်ကျင်းပစဉ်က သေရည်အရက်များသောက်စား ထားသဖြင့် မူးယစ်ကာ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လာသည်တွင် ဇက် ကျိုးကျကုန်တော့၏။

ယင်းတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားမှ ပဉ္စမ မြောက် သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ကျားတစ်ကောင်၏ လျင်မြန်ခြင်း မျိုးဖြင့် မင်းသမီးလေး၏ ဂူနန်းအနီးသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ချဉ်းကပ် သွားကာ ...

မြေပြင်ဝယ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြားချပ်နေအောင်ဝပ်တွားရင်း ဂူနန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့၏။

ညဉ့်သည် နှင်းမှုန်နှင်းစက်တို့ကြောင့် အေးစိမ့်လျက်ရှိပြီး ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံ၊ ပုရစ်အော်သံ တစ်စီမှလွဲ၍ အခြားအသံများ တိတ်ဆိတ်နေကာ လေတိုးသံ၊ သစ်ရွက်တို့ရှိက်ခတ်သံကိုသာ သဲ့သဲ့ကြားရလေ၏။

မင်းသမီးလေးမာယာ၏ ကျောက်သလင်းဖြူ ဂူနန်းထဲ ဝယ် ကညင်ဆီမီးတိုင်တစ်တိုင်သာ ထွန်းညှိထားသဖြင့် မျက်နှာ ကြက်ဂူအမိုးဖြူဖြူမှ တွဲရရွဲချထားသည့် လိုက်ကာကြီးများ နောက်ဝယ် အမှောင်ရိပ်တို့ ကြီးစိုးလျက်ရှိလေ၏။

ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ဂူဝမှ ဝပ်တွားဝင်လာ ရင်း ကညင်ဆီမီးရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ တွေ့မြင်နေရသည့် ကျောက်သလင်းဂူနန်းကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့်ရှိသော ကျောက်သလင်းဂူထဲ ချောပြောင်နေသည့် ဂူကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကော်ဖောအနီထက်ဝယ် ရံရွေတော်လှပျိုဖြူတို့မှာ အတုန်းအရုန်း ဖြစ်သလို လဲလျောင်း အိပ်ပျော်နေကြလေ၏။

ယင်း ပင်မဂူ၏ နံရံတစ်ဖက်ဝယ် အတွင်းဂူတစ်လုံး၏

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

အဝကိုတွေ့ရပြီး ဂူအဝကို ဇာပဝါ ကာထားလေ၏။

သမန်းနက်ဘုရင်သည် လိုက်ကာကြီးများနောက်မှ မှောင်ရိပ်ကွယ်ကိုခိုရင်း အတွင်းဂူအဝအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ် လာလိုက်ပြီးနောက် ...

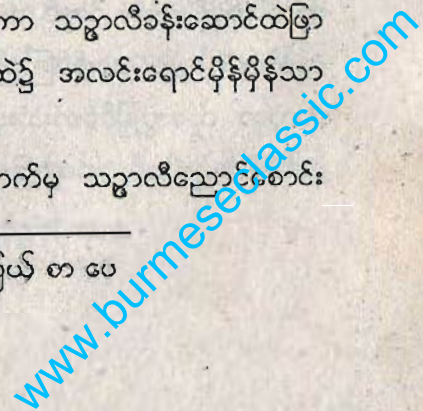
ပန်းနုရောင်ဇာပဝါစကို အသာလှုပ်ကာ အတွင်းသို့ ကဲကြည့်လိုက်လေ၏။

အတွင်းဂူမှာ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းပြီး သဘာဝလိုဏ်ဂူဖြစ်ပုံမရဘဲ လူတို့တမင်ဖန်တီးတူးဖော်ထားပုံ ရလေ၏။ ယင်းလေးထောင့်စပ်စပ် အတွင်းဂူထဲဝယ် ရွှေပိန်းချ ဝုတင်ညောင်စောင်းတစ်ခုရှိပြီး ယင်းဝုတင်ညောင်စောင်းအပေါ်၌ ကတ္တီပါအိပ်ရာခင်းထားကာ ကြမ်းပြင်မှာ မွှေးပွကော်ဖောကို ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားလေ၏။

အခန်းထဲ၌ ဆီမီးထွန်းညှိထားခြင်းမရှိဘဲ အပြင်ဘက် ပင်မဂူလိုဏ်တွင် ထွန်းညှိထားသော ကညင်ဆီမီးတိုင်မှအလင်း ကသာ ဇာပဝါစတို့ကိုဖြတ်သန်းကာ သဗ္ဗာလီခန်းဆောင်ထဲဖြာ ကျနေရာ သဗ္ဗာလီခန်းဆောင်ထဲ၌ အလင်းရောင်မှိန်မှိန်သာ ရှိလေ၏။

ယင်းအလင်းမှိန်မှိန်အောက်မှ သဗ္ဗာလီညောင်စောင်း

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ထက်ဝယ် ဖြူဝင်းမွတ်နေသည့် မင်းသမီးလေး မာယာယောတီ မှာ အချိုးအစားကျနစွာသော ခန္ဓာကိုယ်လေးက လဲလျောင်း လျက်ရှိလေ၏။

အိမ်ကန်နေသော ဖဲခေါင်းအုံးထက်ဝယ် ဦးခေါင်းလေးကို မှေးမှိုပြီး တစောင်းအနေအထား အိပ်စက်နေသည့် မင်းသမီး လေး၏ ဖြူဝင်းသောအသားရောင်မှာ အလင်းမိုန်မိုန်အောက်တွင် ရွှေရောင်ပြေးလျက် မွတ်မွတ်စင်နေပါ၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ကတ္တီပါဗေဇ္ဇရာပေါ်ဝယ် ဖြေလျော့ခွေကာ လဲလျောင်းထားသည်ဖြစ်၍ ဇာဝတ်စုံဖြူလွလွအောက်မှ သူမ၏ ဖွံ့ထွားလှပသော ခန္ဓာကိုယ်လေး၏ လှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ် တို့သည် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်၊ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားဖွယ် စွဲဆောင်မှု အပြည့်ဖြင့် မထိရက်မတို့ရက်စရာ လှပစွာတည်ရှိနေပါ၏။

ပဥမသမန်းနက်ဘုရင်မှာ သူ၏တစ်သက်တာဝယ် တစ် ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော ဣတ္ထိယမိန်းမသားတစ်ဦး၏အလှကို အလင်းမိုန်မိုန်အောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသဖြင့် မှင်တက်မိကာ သတိလက်လွတ် ငေးဝိုင်ကြည့်နေမိတော့၏။ မင်းသမီးလေး၏ အလှမှာ သူတွေ့မြင်ခံစားသုံးသပ်ဖူးသော အသားညို သမန်းနက်မိန်းမပျိုတို့နှင့် အကွာခြားကြီးကွာခြားလျက်ရှိတော့၏။

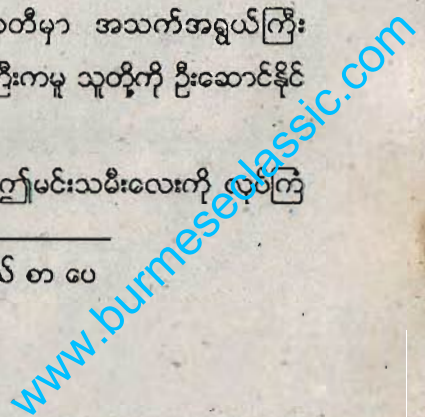
သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ခဏအကြာတွင်မှ သတိဝင်လာပြီး သက်ပြင်းရှိက်ကာ မင်းသမီးလေး၏ သဗ္ဗာလီခန်းဆောင်ထဲ ခြေ လှမ်းဖွဖွဖြင့် လှမ်းဝင်လိုက်တော့၏။

မွှေးရနံ့တို့ သင်းထုံလျက်ရှိသော သဗ္ဗာလီခန်းဆောင်ထဲ ဝယ် ငေးငူငူကြီးရပ်ရင်း သမန်းနက်ဘုရင်မှာ မင်းသမီးလေး မာယာ၏အလှကို အနီးကပ်ရှုစားရင်း ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက် ရှိသော်လည်း ဝိပ်မက်ခြင်းပြင်းစွာ အဓမ္မသိမ်းပိုက်လိုသည့်စိတ် မရှိဘဲ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ကြင်နာစိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိတော့၏။

တကယ်တော့ သူသည် သူတို့ဆွေမျိုးစုဝင်များ၏ မဟာ ရန်သူတော် သမန်းဖြူတို့၏ ဘုရင်မလောင်းလျာ မင်းသမီးလေး ၏ အနီးဆုံးသို့ လျှို့ဝှက်စွာရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ နန်းညွန့်နန်းလျာ သမန်းဖြူမင်းသမီးလေးကိုသာ ယခုနေ သူ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နိုင်လျှင် သူတို့ကိုဦးဆောင်နိုင်မည့်ခေါင်းဆောင် မဲ့သွားမည်သာဖြစ်၏။

သမန်းဖြူဘုရင်ကြီးယောတီမှာ အသက်အရွယ်ကြီး ရင့်ပြီး နာမကျန်းဖြစ်နေရာ ဘုရင်ကြီးကမူ သူတို့ကို ဦးဆောင်နိုင် ဖွယ် မရှိချေ။

သို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ဤမင်းသမီးလေးကို လုပ်ကြံ

သတ်ဖြတ်လိုက်နိုင်ပါက မကြာမီဆင်နွှဲမည့် သူတို့၏ထိုးစစ်မှာ မုချအောင်ပွဲခံရမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

သို့သော် ခက်သည်က သူသည် ဤမင်းသမီးလေးကို သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံဖို့နေနေသာသာ ထိရက်ကိုင်ရက်ခြင်းပင် မရှိချေ။ အကယ်၍များ တစ်စုံတစ်ခုသောအန္တရာယ် မင်းသမီးလေးအပေါ် ကျရောက်လာလျှင်ပင် သူက အသက်စွန့် ကာကွယ်ဖူးလိုက်မည်သာ ဖြစ်တော့၏။

ကညင်ဆီမီး၏ အလင်းမှိန်မှိန်အောက်မှာ မြင်တွေ့နေရသော လှပသည့်မင်းသမီးလေး၏ မျက်နှာရွှေလ ရွှန်းပပကို ငေးကြည့်ရင်း သူ၏ရင်ထဲဝယ် အချစ်စိတ်တို့ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကာ ရင်ခုန်ကြည့်နူး ငေးငိုင်လျက်ရှိစဉ် ...

“အောင်ပွဲ ... အောင်ပွဲ ... သခင်မလေးမာယာ ... သခင်မလေးရဲ့အောင်ပွဲ”

ဟူသော အော်သံစူးစူးလေးတစ်ခု အပြင်ဘက်ဂူလိုဏ်ခန်းဘက်မှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ဖျတ်ခနဲ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အပြင်ဘက်ဂူလိုဏ်ခန်း၏ကြမ်းပြင် ကော်ဇောနီပေါ်ဝယ် ဖြစ်သလိုလဲလျောင်း အိပ်စက်ပျော်နေသည့် ရံရွှေတော် အပျိုစင်

တစ်ဦး၏ ငယ်ငယ်ယမ်းအော်ဟစ်လိုက်သံပင် ဖြစ်ပါ၏။

သမန်းနက်ဘုရင်၏ အာရုံမှာ အော်သံကြားရာဘက် ရောက်ရှိသွားစဉ်မှာပင် ...

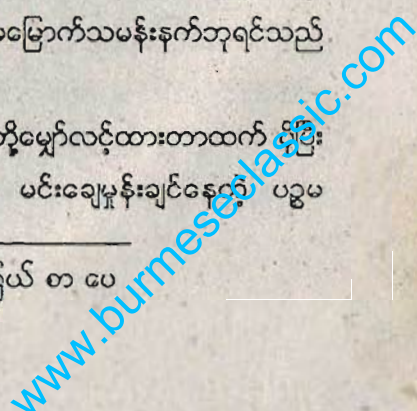
မင်းသမီးလေး၏မျက်လွှာ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာပြီး သမန်းနက်ဘုရင်၏ခါးဝယ် ချိတ်ဆွဲထားသောစားမြှောင်ကို ရုတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ မားဦးဖြင့် သမန်းနက်ဘုရင်၏လည်မျိုကို ထောက်ထားလိုက်တော့၏။

သမန်းနက်ဘုရင်မှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည့် မင်းသမီးလေးကို အံ့အားသင့်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သင် ဘယ်သူလဲ၊ သင် ဒီနန်းဆောင်ထဲ စဝင်လာကတည်းက ကျွန်ုပ်မြင်တယ်၊ သင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ခန်းသဗ္ဗာထဲ ဝင်လာရတာလဲ”

မင်းသမီးလေးမာယာ၏ ခက်ထန်သော်လည်း တိုးလျှသည့် စကားအဆုံးဝယ် ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မာယာ ... မင်းဟာ တို့မျှော်လင့်ထားတာထက် ပိုပြီး လျင်သူလေးပါလား၊ ကျုပ်ဟာ မင်းချေမှုန်းချင်နေတဲ့ ပဉ္စမ

မြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ပါပဲ”

ဟု တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်ရာ မင်းသမီးလေးမှာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားပြီး ထိုင်တစ်ဝက် လဲလျောင်းတစ်ဝက် အနေအထားမှ ဖျတ်ခနဲလူးလဲထပြီး ခုတင်ညောင်စောင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တော့၏။ သို့သော် သူမက သမန်းနက်ဘုရင်၏လည်မျိုကို ဓားဦးဖြင့် ထောက်ထားဆဲဖြစ်၏။

“သင်ဟာ အတင့်ရဲလှချည်လား ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ကင်းတွေကို ဖြတ်ကျော်လာနိုင်သလဲ”

သမန်းဖြူမင်းသမီးလေးက မယုံနိုင်သလို အံ့ဩစွာမေးလိုက်ရာ သမန်းနက်ဘုရင်သည် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းများ ကွေးတွန့်ကာ မထေမဲ့မြင်ပြီးလိုက်ပြီး ...

“ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ကျုပ်လုပ်လိုမရတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ မင်းတို့ရဲ့ လုံခြုံလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ကင်းတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး ညဉ့်ဦးယံကကျင်းပခဲ့တဲ့ မင်းတို့ရဲ့ မဟာအောင်ပွဲ အခမ်းအနားကြီးကိုလည်း ကျုပ်တွေ့မြင်ပြီးပါပြီ၊ အဲဒီအခမ်းအနားမှာပဲ မင်းရဲ့ ရွှေမျက်နှာဝင်းပပကို စတင်မြင်တွေ့ဖူးပြီး ကျုပ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးချစ်ကြင်နာစိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာလို့ မင်းရဲ့ခန်းသဏ္ဍာထဲ အရောက်လှမ်းဖို့ ကျုပ်စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့

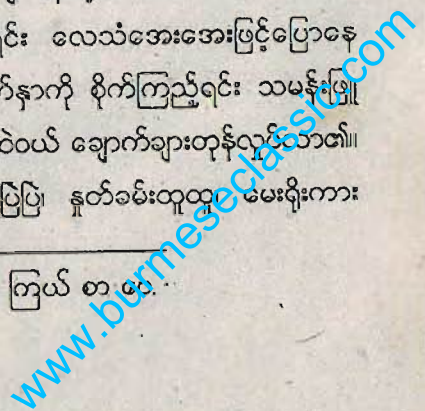
တယ်လေ ...။

ဒီလိုနဲ့ မင်းလေးရဲ့ ခန်းသဏ္ဍာထဲရောက်ခဲ့ပြီး မင်းလေးရဲ့ မျက်နှာရွှေလ ရွန်းပပကို ငေးကြည့်ရင်း အချစ်ရေလျှင်ကြောမှာ မျောပါခံစားနေရတုန်း မင်းလေးက ကျုပ်ရဲ့အင်္ဂါကို ရုတ်တရက် ဖမ်းနိုင်ခဲ့တာပဲလေ”

ဟု စကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောရင်းမှ မထေမဲ့မြင်ပြီးလိုက်ပြန်ကာ ...

“ခုလည်း တို့ရဲ့လည်မျိုကို မင်းဓားနဲ့ထောက်ထားပေမယ့် ပိုင်ပြီလို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊ ဘယ်လိုအကြပ်အတည်းကြားကမဆို တို့က ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်နိုင်သူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့လက်ထဲက တို့ရုန်းထွက်နိုင်သည့်တိုင် မင်းကိုတို့က မြို့မှုန်လေးတစ်မှုန်လောက်တောင် အန္တရာယ်မပြုပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ တို့က မင်းကို ချစ်နေလို့ပဲ”

ဟု မထေမဲ့မြင်ပြီးရင်း လေသံအေးအေးဖြင့်ပြောနေသည့် သမန်းနက်ဘုရင်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း သမန်းဖြူမင်းသမီးလေးမာယာ၏ စိတ်ထဲဝယ် ချောက်ချားတုန်လှုပ်လာ၏။ နာရောင်ပွပွ၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ နှုတ်ခမ်းထူထူ မေးရိုးကား

ကားနှင့် ကြေးနီရောင်အသားအရေရှိသည့်အထဲ မျက်ခုံးမွှေးထူထူ တို့အောက်မှ ပြူးကျယ်ကာ တဖိတ်ဖိတ်လက်တောက်နေသော မျက်လုံးအစုံမှာ ဘီလူးသရဲနှင့်တူသလို ထင်မိ၏။

လင်္ကာဒီပပြည့်ရှင် ရာဝဏ (ခေါ်) ဒဿဂီရိ၏မျိုးနွယ် ခြာဝိဒီယန်တို့ကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော ဘီလူးသဘက်နှင့် တူသော စစ်သည်များကိုပင် ချေမှုန်းတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သည့် ပဉ္စမ မြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ကို မာယာ လျှော့မတွက်ရဲချေ။

သူ၏လည်မျိုကို မိမိက ဓားဖြင့်ထောက်ထားသည့်တိုင် အနီလူကြမ်း လူစွမ်းကောင်းကြီးမှာ သူ၏လည်မျိုကို သားပြီးငှက် တောင်ဖြင့် ထောက်ထားသည့်အလား သဘောထားပုံရလေ၏။ အနီလူစွမ်းကောင်းဘုရင်အတွက် ဓားမှာ သားမွေးငှက်တောင် လောက်သာ ဂရုစိုက်ဖွယ်ရှိလိမ့်မယ် ထင်၏။

မိမိက ယခုနေ ဂူနန်းအပြင်ဘက်မှ အိပ်ဖန်စောင့်စစ် သည်တော်များ သက်တော်စောင့်ရဲမက်များကို အော်ဟစ်ခေါ် လိုက်သည်နှင့် သမန်းနက်ဘုရင်က သူမ၏လက်အတွင်းမှ တစ်မဟုတ်ချင်းရုန်းထွက်ကာ အန္တရာယ်တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ပြုလာ နိုင်၏။ ထောက်ထားသောဓားဦးဖြင့် သူ့လည်မျိုကို ထိုးသတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း သမန်းနက်ဘုရင်၏မျက်လုံးတို့က သူမကို

တစ်ရံမလပ် စိုက်ကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ သူမ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် သမန်းနက်ဘုရင်က ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ခြင်း ပြုပေလိမ့်မည်။

သည်တော့ အခြားနည်းတစ်နည်းဖြင့် သမန်းနက်ဘုရင် ကို ဗျူဟာပြောင်း လှည့်ဖြားအနိုင်ယူရန် စိတ်ဝယ်ကြံလိုက်ပြီး စူတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးများ ကွေးတက်သွားသည်အထိ လှပစွာ ပြုံးလိုက်ကာ ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း အောက် သို့ချလိုက်လျက် ...

“ဒီထိအောင် စွန့်စားဝင်ရောက်လာနိုင်တဲ့ မောင်တော် ရဲ့စွမ်းပကားကို တွေ့ရကတည်းက နှမတော်လည်း မောင်တော်ရဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့စွမ်းရည် သတ္တိဗျတ္တိကို လေးစားပြီးသားပါရှင်”

ဟု နူးညံ့စွာပြုံးရင်း ပြောလိုက်ကာ ဓားမြှောင်ကို ဓား အိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ထိုးသွင်းပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ သူမက သမန်းနက်ဘုရင်ကို ပြုံးမူမူလေး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မောင်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ချီးကျူးစကား နှမတော် ကြားထားခဲ့တာ မလွန်ပါဘူး။ နှမတော်မှာလည်း ဒီလိုစွမ်းပကား ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းကြင်ဖက်အဖော် လိုနေတာနဲ့ ... သိရဲ့လား ...”

မာယာရဲ့ခမည်းတော်ကြီးက အိုမင်းပြီး နာမကျန်းဖြစ်
နေလို့ ထီးနန်းအရှိက်အရာကို နှမတော်ရဲ့လက် လွှဲပေးချင်နေ
တာ ကြာလှပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ နှမတော်မှာ မိန်းမသားဖြစ်တဲ့အပြင်
ယောက်ျားကောင်း ကြင်ဖော်မဲ့နေသူမို့ ထီးနန်းကိုစိုးစံဖို့ ထိုက်
တန်ပါ့မလား။ ဟောဒီဒေသကို နိုင်နင်းအောင် အုပ်ချုပ်နိုင်ပါ
မလားလို့ စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေရတာ မောင်တော်ရဲ့...။

မောင်တော်သာ နှမတော်ကို တကယ်ချစ်ကြင်နာလို့
နှမတော်နဲ့ မောင်တော် ရွှေလက်တွဲခွင့်ရလိုက်ရင် ထီးနန်းကို
နှမတော် ရဲရဲကြီး လွှဲပြောင်းယူပုံမှာပဲ ... သိလား...။

မောင်တော်နဲ့လက်ဆက်ပြီးရင်တော့ နှမတော်ရဲ့ထီးနန်း
ဟာ မောင်တော်ရဲ့ထီးနန်းပဲပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား။”

မင်းသမီးလေး မာယာက ပြုံးမူမူလေးပြောရင်း သမန်း
နက်ဘုရင်၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို သူမ၏ ဖော့ဖယောင်းလို
ပျော့ပျောင်းသော လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ညှစ်လိုက်လေ၏။

သမန်းနက်ဘုရင်မှာ လှပသောမင်းသမီးလေးထံမှ
လိုက်လျော့ချိုသာသောစကားကို လွယ်ကူစွာကြားရလိမ့်မည်ဟု
မမျှော်လင့်ခဲ့ရာ ယခုလို မင်းသမီးလေးက သူ့ကို အားကိုးအထင်
ကြီးစွာ ရွှေလက်တွဲဖို့ပင် စကားဆိုလာသည်တွင် အိပ်မက်မက်

သည်နယ် ကြည်နူးပီတိဖြစ်စွာ ခံစားနေရလေ၏။

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ထွေးဆုပ်ထားသည့် မင်းသမီးလေး
၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကလည်း ပိုးသားလို နူးညံ့နွေးထွေးလှရာ
ယင်းဖော့ဖအတွေ့အာရုံသည်ပင် သူ့နှလုံးကို ခိုင်းခိုင်းခုန်စေခဲ့
ပြီမို့ မှင်တက်မိစွာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိတော့၏။

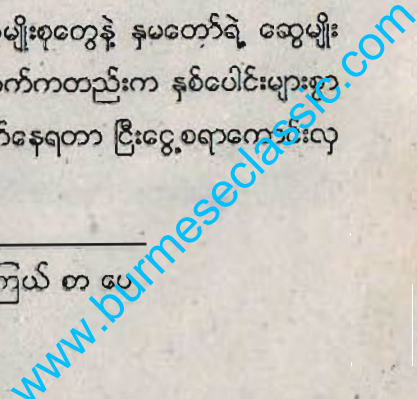
သူက တံတွေးကိုမျိုချလိုက်ပြီး ...

“တကယ် ... တကယ်ပြောတာလား မာယာရယ်၊
မင်းလေးရဲ့ ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ကို တကယ်ပဲ ထုတ်ဖော်ပြောနေ
တာလား။”

ဟု တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာ သူရဲကောင်းဘုရင်က မေး
လိုက်မိလေ၏။

မင်းသမီးလေးမာယာက လှပတောက်လက်စွာ ပြုံး
လိုက်ပြီး ...

“တကယ်ပေါ့ မောင်တော်ရယ်၊ မောင်တော်စဉ်းစား
ကြည့်လေ ... မောင်တော့်ဆွေမျိုးစုတွေနဲ့ နှမတော်ရဲ့ ဆွေမျိုး
စုတွေဟာ ရှေးဘိုးဘေးလက်ထက်ကတည်းက နှစ်ပေါင်းများစွာ
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရန်လိုတိုက်ခိုက်နေရတာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလှ
ပါပြီ မောင်တော်ရယ်။”

ဒီတော့ နမတော်နဲ့ မောင်တော်ရဲ့လက်ထက်မှာ ရွှေလက်တွဲ နှစ်ပါးဂဟေဆက်ပြီး ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်လိုက်ရရင် နှစ်ဘက်ဆွေမျိုးစုဝင်တို့လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရန်သူလို သဘောထားစရာမလိုဘဲ အားလုံးပျော်ရွှင်စွာ လက်တွဲပြီး စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ပျော်ရမှာပဲမဟုတ်လား မောင်တော် ...။

နမတော်တို့ရဲ့ တကယ့်ရန်သူဟာ တိုင်းတစ်ပါးသား နယ်ချဲ့ ဒြာဝိဒီယန်တို့ပဲဖြစ်ပါတယ် မောင်တော်ရဲ့ သူတို့ကိုပဲ နမတော်တို့က ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခုခံ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရမှာမဟုတ်လား။ နမတော်တို့ရဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်မှုအားနဲ့ နယ်ချဲ့ မိစ္ဆာ ဒြာဝိဒီယန်တွေကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရရင် ဘာဖြစ်လို့ အောင်ပွဲမဝင်နိုင်ရမှာလဲ ... မဟုတ်ဘူးလား။

ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်းသမီးလေးမာယာ၏ ပြောဆိုမှုများမှာ နှစ်သက်လက်ခံနိုင်ဖွယ်ဖြစ်နေသဖြင့် ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်က သဘောကျစွာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“နမတော်ရယ် ... နမတော်ဆီက ဒီလို ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်းတဲ့ စကားကိုကြားရတာ မောင်တော် ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိ၊ မောင်တော်လည်း နမတော်နဲ့ စိတ်ဝမ်းညီပါတယ် နမတော်

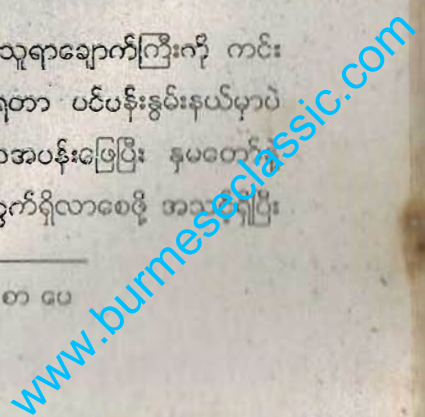
ရယ်၊ မောင်တော်နဲ့ နမတော် ရွှေလက်တွဲပြီး ဆွေမျိုးစုနှစ်စုတို့ကို ပြန်လည်ပေါင်းစည်းပြီး ဆွေမျိုးစုကြီးတစ်ခုအဖြစ် တည်ရထောင်ရအောင် ... ဟုတ်ပြီလား။”

“ကောင်းပါလေ့ မောင်တော်ရယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... စုအချိန်ကစပြီး မောင်တော်နဲ့ နမတော်ဟာ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရွှေလက်တွဲမယ့် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီ၊ ရန်သူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပါကြောင့် ဒီသလွန်ညောင်စောင်းထက်မှာ နမတော်နဲ့အတူ အေးအေးလူလူစံမြန်းပြီး ရှေ့အနာဂတ်ခရီးအတွက် ဆွေးနွေးပြောဆို တိုင်ပင်ရအောင်လား မောင်တော်”

မင်းသမီးက အပြုံးလှလှလေးဖြင့်ပြုံးပြကာ သူမ၏ သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်ထိုင်ခိုင်းရာ သမန်းနက်ဘုရင်မှာ သူမနှင့်အတူ ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

မင်းသမီးလေးမာယာက သမန်းနက်ဘုရင်ကို ပြုံးထေ့ထေ့ လေးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မောင်တော်ဟာ မရဏအသူရာချောက်ကြီးကို ကင်းအထပ်ထပ်ကျော်ဖြတ်ပြီး တက်လာရတာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှာပဲ နေရဲ့၊ ဒီတော့ မောင်တော် အမောအပန်းဖြေပြီး နမတော်က စကားပြောဆိုရာမှာ နှုတ်သွက်လျှာသွက်ရှိလာစေဖို့ အသင့်ပြုံး

ဖြစ်တဲ့ ယမကာများနဲ့ တိုက်ကျွေးဝတ်ပြုပါရစေရှင်”

ဟု ချိုသာကြည်မြဲသော အသံလေးဖြင့်ပြောကာ သူမ၏ သလွန်ညောင်စောင်း ခေါင်းရင်းနံ့ဘေးရှိ ကျောက်ကလပ်ပေါ်မှ အသူရာရေတံခေါင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ယွန်းခွက်တစ်ခုထဲသို့ ငဲ့ထည့်လိုက်လေ၏။

“ဒီယမကာဟာ အေးမြလှတဲ့ဒီဒေသမှာ နှမတော်တို့လို မိန်းမပျိုလေးတွေ အချမ်းခံနိုင်ဖို့ ဖျော်စပ်ထားတဲ့ ယမကာအပျော့ စားပါ မောင်တော်၊ မောင်တော်တို့လို ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေ အတွက်တော့ သီတာရေစင်လောက်ပဲ ရှိမှာပါ ...။

ဒါပေမဲ့ ဒီယမကာရည်ထဲကို ဟောဒီစပျစ်ရည် ညှစ် ထည့်ပြီးသောက်ရင်တော့ တကယ့်ယမကာရဲ့ မူးယစ်တဲ့အရသာ ကို မောင်တော်ခံစားရမှာပါ”

မင်းသမီးလေးမာယာမှာ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျောက် ကလပ်ပေါ်ရှိ ကျောက်ခွက်ထဲမှ စပျစ်သီးနီညိုရောင် လုံးလုံးလေး များကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဖြူလွလွလက်ချောင်းလေးများဖြင့် စပျစ် သီးတို့ကိုညှစ်လိုက်ရာ စပျစ်သီးတို့မှ နီညိုရောင်အရည်များမှာ ယွန်းခွက်ထဲသို့ တတောက်တောက်ဖြင့် ကျသွားတော့၏။

“ကဲ ... ရော့ ဒီယမကာကို အမောပြေသောက်လိုက်ပါ

မောင်တော်”

ဖော့ဖယောင်းလို သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းလေး များနှင့် ယမကာခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ သမန်းနက် ဘုရင်ကို ကမ်းပေးလိုက်ရာ သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ယမကာခွက် ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကို ညှိပြီးဖြင့်ကြည့်နေသည့် မင်းသမီးလေးမာယာ၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုငေးကြည့်ရင်း ယမကာရည်ကို တစ်ပုံစိပ်မော့လိုက်တော့၏။

အေးစက်ကာ ချိုမြနေပြီး အတန်ငယ်ဖန်သော ယမ ကာရည်တို့ လည်ချောင်းထဲသို့ အဆက်မပြတ်စီးဝင်သွားပြီး နောက် မကြာမီမှာပင် ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ချာချာ လည်အောင် မူးယစ်ရီဝေလေတော့၏။

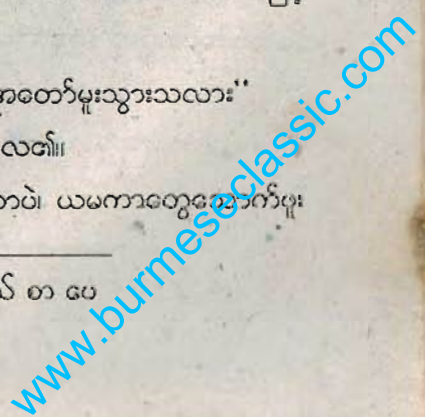
“အား ... မူးလိုက်တာ နှမတော်ရယ်”

ဟု လျှာလေးအာလေးဖြင့်ပြောကာ နံ့ဘေးသို့ယိုင်သွား သည့် သူ၏ကိုယ်ကို မင်းသမီးလေးမာယာက လက်မောင်းဖြင့် ထွေးဖက်လိုက်ပြီး ...

“အို ... မောင်တော် အတော်မူးသွားသလား”

ဟု တိုးလျလျမေးလိုက်လေ၏။

“မူးတယ် ... အရမ်းမူးတာပဲ၊ ယမကာတွေတွေ့တာနဲ့ပဲ”

ခဲတံ တစ်ခါမှ မမူးဖူးဘူး၊ ဒီတစ်ခါ အမူးဆုံးပဲ”

အာလေးလျှာလေးဖြင့်ပြောရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်က မင်းသမီးလေးမာယာ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခွေညွတ်ကျလာတော့၏။

မင်းသမီးလေးမာယာက လှောင်ပြုံးဖြင့် သမန်းနက်ဘုရင်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်လေတော့၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မူးမှာပေါ့ သမန်းနက်ဘုရင်ရယ်၊ သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ဆွေမျိုးစုတွေ မတည့်သလို စပျစ်ဖြူတစ်မျိုးနဲ့ ချက်လုပ်ထားတဲ့ ယမကာရည်ထဲ စပျစ်နက်ရည်ညှစ်ထည့်လိုက်ရင် ကိုးတောင်ကျားကိုတောင် မူးစေသတဲ့ ... သိရဲ့လား၊ ဒါကိုသိလျက် သင့်ကို မာယာသုံးပြီးတိုက်တာလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့ .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်မှာ အမူးလွန်ကာ သတိလစ်လုလုဝယ် ချစ်သောမင်းသမီးမာယာယောတီ၏ ဟားတိုက်လှောင်ရယ်သံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပါတော့သတည်း။

* * *

ဝက်နွဲ့သွေးကြေး

အမူးလွန်ကာ အိပ်ပျော်သွားသော သမန်းနက်ဘုရင်မှာ အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခု မက်လျက်ရှိလေ၏။

အိပ်မက်ထဲဝယ် သူသည် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု၏ နံဘေးသို့ ရောက်ရှိနေပြီး စမ်းချောင်း၏တစ်ဖက်ကမ်းမှ ကျောက်တုံးဖြင့် တစ်တုံးပေါ်ဝယ် ဖြူလွလွဝတ်စုံပါးပါးလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မင်းသမီးလေးမာယာကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မင်းသမီးလေးမာယာက သူ့ကိုပြုံးကြည့်ရင်း လက်ယပ်ခေါ်လျက်ရှိလေ၏။

“မောင်တော် ... လာလေ ... လာလေ ... ဒီစမ်းချောင်းလေးကို ဖြတ်ကူးခဲ့ပါ”

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

သူက မာယာ့ကိုလက်ပြလိုက်ပြီ။ စမ်းချောင်းငယ်ကို ဖြတ်ကူးလိုက်၏။

ခြေမျက်စိသာသာမျှသာနက်သော စမ်းချောင်းကို ဖြတ် ကူးနေစဉ် မင်းသမီးလေးထံမှ ရယ်သံကြားသဖြင့် မော့ကြည့် လိုက်ရာ မင်းသမီးလေးက ချောင်း၏အထက်ဘက်သို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလျက်ရှိသဖြင့် သူကလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ကြီးမားသောရေလုံးကြီးက ချောင်းအထက်ဘက် မှ ဝေါခနဲလိမ့်ဆင်းလာပြီး သူ့ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်ဆောင့်တော့ ၏။

‘ဗွမ်း’

အေးစက်သောရေတို့နှင့် ထိတွေ့လိုက်ရမှ သူလန့်ဖျပ်ပြီး လူးလွန့်ရုန်းကန်ထလိုက်တော့၏။ တကယ်တော့ သူ အိပ်မက် မက်ရာမှ လန့်နိုးလာခြင်းပင်။ သူလူးလဲထရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ် သူ့ပတ်လည်မှ ရယ်သံများကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရှေ့ ဝယ် လက်ပိုက်ရပ်နေသော မင်းသမီးလေး မာယာယောတီ ...။

သူ့ကို ရေဖြင့်လောင်းလိုက်ဟန်ရှိသော ဘူးသီးခြောက် ရေဘူးကြီးတစ်ဘူးကို ကိုင်ထားဆဲ စစ်ကဲကြီးတစ်ဦးနှင့် များမတ်

များ၊ ရံရွေ့တော်များက သူ့အဖြစ်ကိုဝိုင်းကြည့်ကာ ဟားတိုက် ရယ်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

သူက ဒေါသထွက်ပြီးရုန်းလိုက်မှ သူ၏ခြေလက်အားလုံး ကို ကြိုးတို့ဖြင့် တုပ်နှောင်ထားမှန်း သိလိုက်တော့၏။

“ဟား ..ဟား ..ဟား .. ရုန်းမနေပါနဲ့ သမန်းနက် ဘုရင်၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ်က မာယာကျော့ကွင်းနဲ့ အပိုင်ချုပ်နှောင် ထားလိုက်ပြီးပါပြီ ..ဟား ..ဟား ..ဟား”

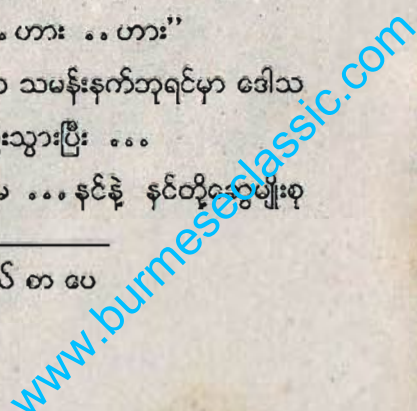
“မင်း ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ မာယာ”

သမန်းနက်ဘုရင်က ဒေါသတကြီးအော်မေးလိုက်ရာ မင်းသမီးလေးမာယာက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့ ... နယ်မြေ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့ ကျားတစ်ကောင်ကို ဘယ်မှဆိုးက လွှတ်ပေးရိုး ထုံးစံရှိလို့လဲ၊ ညွတ်ကွင်းထဲဝင်လာတဲ့ သင့်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်က မာယာကျော့ကွင်းနဲ့ ချည်နှောင်ပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့ ..ဟား ..ဟား ..ဟား”

ဟု ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ရာ သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ဒေါသ ကြီးစွာထွက်ကာ လွန်စွာနာကြည်းသွားပြီး ...

“ယုတ်မာတဲ့ အသားဖြူမ ... နင်နဲ့ နင်တို့အဖွဲ့များစု

ဝင်တွေ့ရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေကို ငါသေသွားရင်တောင် ငါ့ရဲ့ဆွေမျိုးနွယ်တွေက သွေးကြေးဆပ်မယ်လို့ မှတ်ထားလိုက် ... သိရဲ့လား”

“နင်တို့ကို သွေးကြေးဆပ်စေရမယ် ... သွေးကြေးဆပ် စေရမယ်”

ဟု နာကြည်းစွာ အဆက်အပြတ် ဟစ်ကြွေးလျက်ရှိရာ ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်၏ နာကြည်းကြေကွဲစွာသော ဟစ်ကြွေးသံမှာ ဂူလိုဏ်ကြီးထဲဝယ် ပဲ့တင်ထပ်မဆုံး ဖြစ်နေပါ တော့သတည်း။

ထိုနေ့ညလွန်မြောက်ပြီး နောက်နေ့တစ်နေ့လုံးဝယ် ပဉ္စမ မြောက် သမန်းနက်ဘုရင်အား ဘုရင်ကြီး၏ဂူနန်းရှေ့ရှိ ကျောက် တိုင်တွင် ကြိုးများဖြင့်ချည်တုပ်ကာ စစ်သည်အစောင့်အကြပ်များ ချထားလျက် တစ်နေ့လုံး အစာငတ်ရေငတ်ထားပြီး ညဦးသို့

ရောက်သော် ဂူနန်းရှေ့၌ ရောမမီးဖိုကြီး ဖိုလေ၏။

ထို့နောက် ရွာသူရွာသားတို့သည် အောင်စည်အောင် မောင်း စည်တိုတို့ကို တီးခတ်ကာ မီးပုံကြီးကိုရော အကျဉ်းသား ဖြစ်သည့် သမန်းနက်ဘုရင်ကိုပါ ဝိုင်းပတ်ကာ ကလေ၏။

သူတို့၏ အောင်ပွဲခံ ရိုးရာတေးသံတို့ကို ဗုံတိုတို့ စည်း ချက်နှင့်အညီ မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြင့် ဆူညံစွာကခုန်ကြရာ ဘုရင်ကြီးသည် ကျောက်ဖြူပလ္လင်တော်မှ သဘောကျစွာ ရှုစား လျက်ရှိလေ၏။

မင်းသမီးလေး မာယာယောတီမှာ သူမခမည်းတော်၏ ဘေးရှိ ကျောက်သလင်းဖြူခုံထက်ဝယ် အဖြူလွလွဇာဝတ်စုံကို ထင်မြန်းကာ သူမ၏လက်ထဲမှ လှဲတို၏အသွားကို မြေမှာ စထောက်ထားရင်း မကြာခဏဆိုသလို အကျဉ်းသား သမန်း နက်ဘုရင်ထံ လှောင်ပြုံးပြုံးကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

ပဉ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်မှာ သူ့ရင်ထဲမှ တကယ် ချစ်မိသော မင်းသမီးလေး၏ လှောင်ပြုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ရင်ထဲဝယ် ကြေကွဲနာကြည်းခြင်းနှင့်အတူ ဒေါသသွေးတို့ လိုက် ဆူလာတော့၏။

ဤသူတို့၏ အောင်ပွဲအခမ်းအနားကြီး မပြီးဆုံးစီမှာပင်

မင်းသမီးလေးကိုယ်တိုင် သူမ၏လက်စွဲတော် ဆင်စွယ်ရိုးတပ်
လိုတိုဖြင့် ပစ်ကာအဆုံးစီရင်ခြင်းကို ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်
ဘုရင် ခံရတော့မည်ဖြစ်၏။

ချစ်ရသူလေး၏လက်ဖြင့် အဆုံးစီရင်ခြင်းခံရလျှင် သူ့
အဖို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ထပ်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်လာဦးမည်သာ။

ဤအဖြစ်မျိုး သူ အရောက်မခံနိုင်ပါ။

သူသည် ဤအနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်လိုသည်။

မရဏသေမင်း၏ခံတွင်းမှ လွတ်လိုသည်။

ရန်သူတို့ကို လက်စားချေတိုက်ခိုက်လိုသည်။

ရန်သူမင်းသမီးလေးမာယာကို မရရအောင် အဓမ္မ သိမ်း
ပိုက်ပြီး ရန်သူတို့အပေါ် အောင်ပွဲခံလိုသည်။

ယင်းသို့သော ဆန္ဒ၊ ဒေါသတို့သည် ရင်ထဲဝယ် ပွက်
ပွက်ဆူလာပြီး သူ၏သွေးသားတို့ ပြောင်းလဲလာသလို ခံစားရ၏။

သူ၏စိတ်ဝယ် တောကောင်တစ်ကောင်၏အားမာန်
များ သွင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုမော့ကာ လပြည့်ဝန်းကို စူးစူးစိုက်
စိုက် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် သူ၏သွေးတို့သည် ဆူပွက်သည်ထက်
ဆူပွက်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ရှိ ကြွက်သားများ၊ အကြောများမှာ

လွန်စွာသန်မာလာလျက် သူ၏လက်ချောင်းတို့က သံမဏိလို
မာကျောလာတော့၏။ သူက သန်မာလှသောလက်ချောင်းများကို
ကုပ်ကွေးကာ ချုပ်ထားသောကြိုးထုံးကို ဖြည်လေ၏။

လက်နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခံထားရသည့် သူ၏လှုပ်ရှားမှု
ကို ရန်သူတို့ သတိမူမိခြင်းမရှိချေ။

ထိုစဉ် လွန်စွာမြူးထူးမသာ တေးသွားအလိုက်ကို
ပြောင်းဆိုကာ ဗုံတို၏စည်းချက်ကလည်း လွန်စွာမြန်လာပြီး
ကကွက်တို့ကလည်း လွန်စွာလှုပ်ခတ်မြူးကြွလာရာ မင်းသမီး
လေးအပါအဝင် အားလုံး၏အာရုံက ကခုန်နေကြသည့် စစ်သည်
များနှင့် လှပျိုဖြူတို့ထံ အလုံးစုံရောက်ရှိသွားတော့၏။

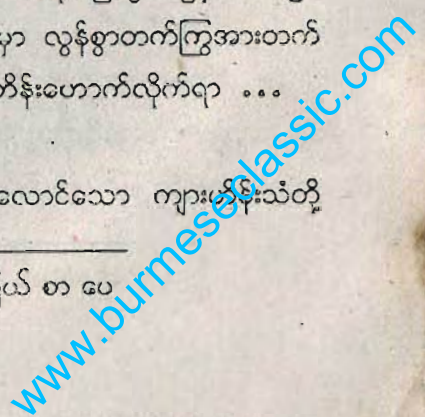
ယင်းခဏမှာပင် ကြိုးထုံးတစ်ခုသည် ပြေသွားလေ၏။

ကြိုးထုံးတစ်ထုံးပြေသည်နှင့် နောက်ကြိုးထုံးကိုဖြည့်ရန်
မခက်ခဲလှတော့ချေ။

ကြိုးထုံးများ တစ်ထုံးပြီးတစ်ထုံးပြေသွားစဉ်မှာပင် ပဉ္စမ
မြောက် သမန်းနက်ဘုရင်၏စိတ်မှာ လွန်စွာတက်ကြွအားတက်
သွားပြီး အားရပါးရ အော်ဟစ်ဟိန်းဟောက်လိုက်ရာ ...

'ဝေါင်း .. ဝေါင်း'

ဟူသည့် လွန်စွာကျယ်လောင်သော ကျားဟိန်းသံတို့

အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာကာ ခြေထောက်မူကြီးကို ဆောင်
ရှုန်းလိုက်ပြီး သမန်းနက်ဘုရင်သည် ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့
ရှေ့ကျွမ်းပစ် ခုန်ထွက်လိုက်လေ၏။

ယင်းသို့ ကျားဟိန်းသံပြုကာ ခုန်ထွက်ရင်း အနီးဆုံး
ကျောပေးကခုန်နေသည့် ရန်သူစစ်သည်၏ကျောကုန်းကို လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် ကုတ်ဆွဲလိုက်ရာ ယင်းရန်သူစစ်သည်၏ ကျော
ကုန်းသားမှာ အလွှားလိုက်ကွာကျလျက် သွေးဆို့ ရဲပခေါင်းခတ်
ထွက်လာတော့၏။

“အား”

ကျားဟိန်းသံ၊ စစ်သည်၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် အောင်
ပွဲခဲနေကြသူအားလုံးမှာလည်း ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ
ပင် ... သမန်းနက်ဘုရင်မှာ နောက်စစ်သည်တစ်ဦး၏ကျော
ပေါ် ခုန်တက်ကာ ကုပ်ကိုခဲလိုက်တော့၏။

‘ဝေါင်း’

“အား”

ထိုခဏအတွင်းမှာပင် ကျားဟိန်းသံ၊ လူတို့အော်ဟစ်သံ
တို့ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားတော့ကာ ရန်သူစစ်သည်တို့က
လည်း ဓားလှံတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်တော့၏။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပစ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ကျားတစ်ကောင်နယ်
ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းပစ်ပြီး ရန်သူစစ်သည်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရာ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးနေချိန်ဝယ် စူးစူးဝါးဝါး
အော်သံလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“ပစ္စမမြောက် သမန်းနက်ဘုရင်”

မင်းသမီးလေး မာယာယောတီ၏ အော်ခေါ်လိုက်သံ
ကြောင့် ပစ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်မှာ တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်ပြီး
ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ...

မင်းသမီးလေး မာယာယောတီက သူမ၏ လက်ထဲမှ
လက်စွဲတော် ဆင်စွယ်ရိုးတပ်လှံတို့ကို လှုပ်တစ်ပြက် ပစ်လွှတ်
လိုက်တော့၏။

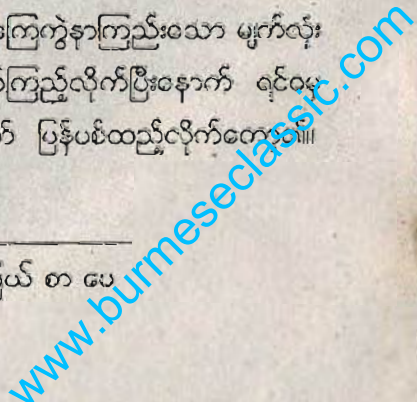
‘ဦး ... ဒုတ်’

လှံတိုသည် လေကိုခွင်းပြီး ပစ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်
၏ရင်ဝယ် ထိုးစိုက်သွားတော့၏။

သမန်းနက်ဘုရင်သည် ကြေကွဲနာကြည်းသော မျက်လုံး
တို့ဖြင့် မင်းသမီးလေးအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရင်ထဲမှ
လှံတိုကိုဆွဲထုတ်ပြီး လှုပ်တစ်ပြက် ပြန်ပစ်ထည့်လိုက်တော့၏။

‘ဝိုး’

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

လုံတိုသည် လေကိုခွင်းလျက် မင်းသမီးလေး၏နံ့ဘေး တစ်တောင်အကွာခန့်မှ ဖြတ်သန်းသွားပြီး ဘုရင်ကြီးယောတီ၏ ရင်ဝကို ထွင်းဖောက်ကာ ကျောက်ပလ္လင်၏တံကဲ့ကို စိုက်ဝင် လေ၏။

“အို ... ဝေမည်းတော်”

မင်းသမီးလေးမှာ ဝေမည်းတော်၏အဖြစ်ဆိုးကို တွေ့သွား ရာမှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်အား လက် ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ကာ သူမ၏စစ်သည်တို့ကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေး လိုက်တော့၏။

“သတ် ... သူ့ကိုသေအောင် ဝိုင်းသတ်ကြစမ်း”

ထိုအခါ သူမ၏စစ်သည်တို့က ဝိုင်းဝန်းထိုးခုတ်ကြရာ ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်မှာ ရှောင်ရှားရန်ကြိုးစားသည့် ကြားမှ ဓားချက်လုံချက်များစွာထိတော့၏။

နောက်ဆုံးဝယ် သူသည် ကျားဟိန်းသံနယ် နာကြည်း စွာ ဟိန်းလိုက်ကာ ရှေ့ကျွမ်းသုံးလေးပတ်ပစ်ပြီး ညအမှောင်၏ သစ်တောများနောက်သို့ ခုန်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့ သတည်း။

* * *

လျှို့ဝှက်အကြံအစည်

“ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ်အ ပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ အမောင်တို့”

သမန်းနက်ဒေဝီသည် သူမ၏စကားကို အဆုံးသတ် လိုက်ပြီးနောက် ...

“အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပေ မယ့် မင်းသမီးမာယာရဲ့ လှည့်စားခံရတဲ့ ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက် ဘုရင်ရဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ်ဆိုးကို ဒေဝီတို့ဆွေမျိုးစုဝင်တွေဟာ သားစဉ်မြေးဆက် မမေ့နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး ...။

တကယ်တော့ ဒေဝီတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်ဟာ ရန်သူမင်းသမီးသေဖို့ လှည့်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ကွက်၊ ရက်စက်မှုကို ဘယ်လိုခံခဲ့ရသလဲဆိုတာကို ဒေဝီတို့သိရ
တာဟာ ရှေးအတီအတေက သမန်းဖြူအမတ်ကြီးရေးစပ်ခဲ့တဲ့
မာယာဒေဝီလင်္ကာရှည်ကြီးကို ကြားသိရလို့ဖြစ်ပါတယ် ...။

အဲဒီအမတ်ကြီး 'ယောကေဟိ'ဟာ သူတို့ ဆွေမျိုးစုဝင်
တို့ရဲ့ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားလှတဲ့ မာယာဒေဝီဘုရင်မအကြောင်း
ကဗျာလင်္ကာရှည်ကြီး ရေးဖွဲ့ထားခဲ့တာကို ဒေဝီတို့ ဖတ်ရတဲ့အခါ
မှာ အဲဒီလင်္ကာရှည်ကြီးထဲမှာ ပဉ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်ကို
သူတို့ရဲ့ဘုရင်မ မာယာဒေဝီက ဘယ်လိုလှည့်ဖြားချေမှုန်းခဲ့တယ်
ဆိုတာ အသေးစိတ်ရေးဖွဲ့ထားတာ တွေ့ရတယ်လေ ...။

ရာမ၊ လက္ခဏ၊ သီတာဒေဝီ၊ ဒဿဂီရိ၊ တြိဂမ္ဘီတို့ရဲ့
ဖာတ်ကြောင်းကို ရှေးအိန္ဒိယစာဆိုကြီးဖြစ်တဲ့ 'ဝါလမိကီ'ရဲ့ 'ရာမ
ယန' လင်္ကာရှည်ကြီးထဲမှာ နှောင်းလူတို့ဖတ်ရပြီး သိရသလိုပဲ
အမောင် ...။

မာယာဒေဝီလင်္ကာရှည်ကြီးဟာ သူတို့ဆွေမျိုးစုဝင်တိုင်း
အလွတ်ရနေကြတဲ့ လင်္ကာရှည်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဘက်က
နေ ဒေဝီတို့ ဆွေမျိုးစုတွေဘက်ကို ကူးပြောင်းလာသူတွေက
တစ်ဆင့် အဲဒီလင်္ကာရှည်ကြီးကို ကြားသိရတာပါ။

ဟု ရှည်လျားစွာရှင်းပြရာ ကျွန်ုပ်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်

ပြီး ...

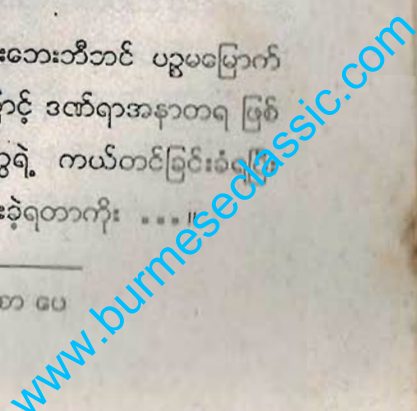
“အဲဒီလို သူတို့ဘက်ကနေ သည်မှာဘက် ကူးပြောင်း
ရောက်ရှိလာသူတွေရှိတယ် ... ဟုတ်လား ဒေဝီသခင်မ”

ဟု မေးလိုက်ရာ သမန်းနက်ဒေဝီက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ရှိတာပေါ့ အမောင်၊ သူတို့တွေဟာ အင်မတန်မှ
အသားအရောင်ခွဲခြားသူတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ဆွေမျိုးစုတွေထဲက
အသားညိုသူပါလာပြီး အဲဒီအသားညိုသူက ပေါက်ဖွားလာတဲ့
အသားညိုတို့ကို သမန်းညိုသမုတ်ကြပြီး သူတို့သမန်းဖြူတွေ
လောက် မမြင့်မြတ်ဘူးဆိုပြီး နှိမ်ချိုးဆက်ဆံတတ်ကြတယ်လေ။

အဲဒီတော့ သမန်းညိုတွေဟာ သူတို့ကိုစိတ်နှာပြီး ဒေဝီ
တို့ သမန်းနက်တွေဘက် ကူးပြောင်းလာတော့တာပေါ့။ သူတို့ဆီ
ကတစ်ဆင့် မာယာဒေဝီလင်္ကာရှည်ကြီးကို ကြားသိရပြီး ပဉ္စမ
မြောက် သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့ ကြေကွဲဖွယ်ဖာတ်သိမ်းကို သိခဲ့ရ
တာပါ ...။

အဲဒီတုန်းက ဒေဝီတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင် ပဉ္စမမြောက်
သမန်းနက်ဘုရင်ဟာ ရန်သူတွေကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်
ပြီး ထွက်ပြေးရာက ဆာဒူးကြီးတွေရဲ့ ကယ်တင်ခြင်းခံရပြီး
ဆာဒူးကြီးတွေရဲ့ဂူမှာပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရတာကိုး ...။

အဲဒီမှာ သူဟာ သူ့ကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ရန်သူတွေ ကိုစိတ်နာပြီး နောင်လာနောက်သား ဆွေမျိုးစုဝင်တွေက လက်စားချေဖို့ ဒီကျားနက်ရုပ်တုလေး ထုလုပ်လို့ ကမ္ဘည်းရေးထိုး မှာကြားခဲ့တာပါပဲ ...။

နောက်တော့ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်ပါ ဒီကျားရုပ်တုလေးမှာ စွဲလမ်းကပ်ငြိခဲ့ပုံရတယ် အမောင် ...။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီကျားနက်ရုပ်တုလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမောင်တို့ ထူးခြားတဲ့အတွေ့အကြုံတွေ တွေ့ကြုံရပြီး ဒီအထိ ရောက်လာကြရတယ် မဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်ပြန်ကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒီကျားနက်ရုပ်တုလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပစ္စမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြချင်လို့ ခေါ်ရတာပါ။ ခုအချိန်ကစပြီး အမောင်တို့ ဒေဝီတို့ရဲ့ ဒေသအတွင်းမှာ လွတ်လပ်စွာ နေလိုရပါပြီ။ လိုအပ်တာရှိရင် မာအိုကိုပြောပါ ... မာအိုက လိုအပ်တာ ဆောင်ကြဉ်းပေးပါလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ သမန်းနက်ဒေဝီထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ ကျောက်ခုံများထက်မှ ထပြီး

မိမိတို့၏ ဂူရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ဂူသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး မကြာမီမှာပင် မာအိုနှင့် ပျိုဖြူတစ်သိုက်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို သစ်သားဗျပ်တို့နှင့်ထည့်ကာ ယူဆောင်လာသလို ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောပိုးအိတ်များကိုပါ ယူလာပေးလေ၏။

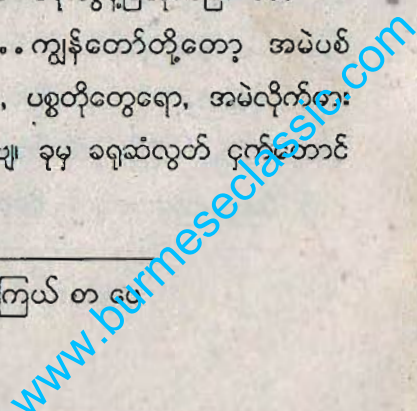
“ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်နက်တွေကော မာအို”

“အစ်ကိုအဂ္ဂတို့ရဲ့ လက်နက်တွေကိုတော့ အစ်ကိုအဂ္ဂတို့ကို ဖမ်းမိမိချင်း မကြာမီမှာပဲ စစ်သည်တော်တွေက ရန်သူ့ လက်နက်ဆိုပြီး အသူရာချောက်ကြီးထဲ ပစ်ချလိုက်ပါပြီ။ ဒီကျောပိုးအိတ်တွေတော့ ကျန်ခဲ့လို့ ခုလိုလာဖို့တာပါ”

မာအိုက ပြုံးချိုစွာပြောပြီးနောက် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို ပြန်ယူက်စွာစားသုံးရန် လောကွတ်စကားပြောပြီး သူမ၏အဖွဲ့နှင့်အတူ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဆရာသမားရေ ... ကျွန်တော်တို့တော့ အမဲပစ်ပြောင်းရည် သေနတ်တွေရော၊ ပစ္စတိုတွေရော၊ အမဲလိုက်စားမြှောင်တွေပါ မရှိတော့ပါလားဗျ။ ခုမှ ခရုဆံလွတ် ငှက်ဟောင်ကျွတ် ဖြစ်ပြီ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုအထိတော့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ကျုပ်တို့ အပေါ်ဆက်ဆံရေးက ကောင်းမွန်ချောမွေ့နေတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်မရှိလည်း သူတို့ရဲ့ရန်ကို ပူစရာမလိုပါဘူး။ အရေးကြီး တာက ကျားရပ်တုပေးပို့တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့တာဝန်ကျေပြီမို့ ဒီကနေ အမြန်ဆုံးပြန်ခွင့်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရပါတော့၏။

*

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဆိုပါလိုက်ဂူနန်းမှာပင် လေး၊ငါးရက်ခန့် စားလိုက်အိပ်လိုက်ဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ပြီးနောက် ... တစ်နေ့ညနေရီဝယ် မာအိုက လှပျိုဖြူများနှင့် အတူ ကျွန်ုပ်တို့၏ညစာကို လာပို့ပြီးနောက် လှပျိုဖြူများပြန်သွားရာ မာအိုမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဂူလိုက်အတွင်းမှ ကညင်ဆီကျောက်ခွက် ဝယ် မီးထွန်းညှိပေးလျက် ရှိလေ၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဤတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မာအိုမှာလည်း စကားပြောဆိုဆက် ဆံရာမှ အတော်အတန်ရင်းနှီးပြီးဖြစ်ရာ သူ့မကို ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် စကားစကြည့်လိုက်လေ၏။

“မာအို ... ကျုပ်တို့ရဲ့ မူလဝတ္တရားဖြစ်တဲ့ ကျားနက် ရုပ်တုလေးကို သူ့ရဲ့မူလဒေသဆီ ပို့ပြီးပြီမို့ ကျုပ်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပေး ဖို့ သမန်းနက်ဒေဝီကို လျှောက်တင်ပေးပါလား။”

မာအိုက ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံးဝယ် ခေါင်းယမ်းလိုက် ပြီး ...

“ဒါတော့ အရှင်မက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုအဂ္ဂ၊ မာအိုတို့ရဲ့တောတွင်းဒေသဆီ ရောက်ရှိလာသူဟာ ဘာအကြောင်း ကြောင့်ပဲလာလာ ပြန်ခွင့်မရှိပါဘူး ...။”

မာအိုတို့ရဲ့ဆွေမျိုးနွယ်တွေဟာ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ အဆက် အသွယ်ဖြတ်ပြီး ဆွေမျိုးစုအလိုက် သီးခြားနေသူတွေသာ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ပြင်ပကမ္ဘာက ရောက်ရှိလာသူမှန်သမျှကို သတ်ဖြတ်ပစ်လေ့ရှိပါတယ်။ အစ်ကိုအဂ္ဂတို့ကိုတော့ ခြွင်းချက်နဲ့ အသက်ချမ်းသာပေးပြီး ခုလိုပြုစေစောင့်ရှောက်ထားတာပါ ...။

မာအိုတို့မှာဖြင့် ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ ဆက်သွယ်မှုဆိုလို့ သိအိုး သက်ရှည်တစ်ဦးပဲရှိတယ် ...။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ဒီဒေသကနေ ဘိုးဘိုးသက်ရှည်တစ်ဦးတည်းကိုပဲ ထွက်
 ခွာခွင့် ပြန်လာခွင့်ပြုထားတယ်။ ဘိုးဘိုးသက်ရှည်ဟာ ပုံသဏ္ဍာန်
 အမျိုးမျိုးရပ်ဖျက်ပြီး ပြင်ပကမ္ဘာဆီ သွားတယ်။ ပြင်ပကမ္ဘာကနေ
 သတင်းစကားတွေနဲ့ ထူးခြားတဲ့ပစ္စည်းတွေ သယ်သယ်လာတယ်။
 အဲဒီဘိုးဘိုးသက်ရှည်တစ်ဦးပဲ ယုံကြည်ကိုးစားရသူမို့ တာဝန်ပေး
 ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်”

ဟု ရှင်းပြရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုခါယမ်း
 ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤတောတွင်းဒေသမှ ထွက်ခွာခွင့်မရသ
 ဖြင့် လွန်စွာစိတ်ပျက်လျက်ရှိသော်လည်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာမူ
 ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားကာ သမန်းနက်ဒေဝီနှင့်အတူ ညနေ
 တိုင်း ချောက်ကမ်းပါးစွန်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်လျက် ဆည်းသာ
 ၏အလှကို ရှုစားလိုက်၊ နေ့လယ်နေ့ခင်းများဝယ် ကျောပိုးအိတ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

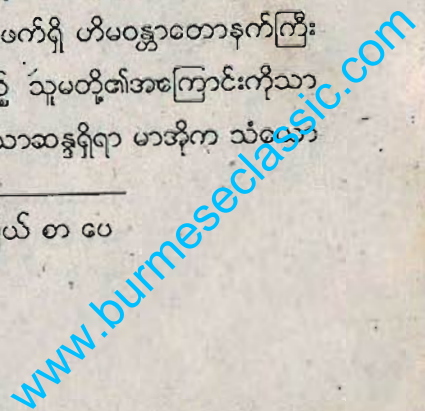
ထဲမှ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ယူကာ ကျောက်တောင်များ
 ပေါ် တက်သွားပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်လိုက်၊ သူမတို့၏
 စစ်သည်များထံမှ လေးမြားပစ်ခတ်နည်းကို သင်ယူလိုက်၊ ထိုစစ်
 သည်တို့၏ လက်နက်ထုတ်လုပ်ရာ ပန်းပဲဖိုကျောက်ဂူဆီ သွား
 လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာဖြစ်လျက်
 ရှိရာ မာအိုက ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့လာပြီး အာလာပသလ္လာပပြောဖော်
 ရသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရချေမည်။

အသားညိုချောမလေး မာအိုမှာ စကားပြောရင်း တစ်
 ချက်တစ်ချက်ဝယ် သံယောဇဉ်မျက်ဝန်းညိုညိုတို့နှင့် စိုက် စိုက်
 ကြည့်ပါက ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားရသော်လည်း ကျွန်ုပ်
 သည် သူတို့တောတွင်းဒေသ တောကြီးပျက်မည်း၌ ဘဝကိုမမြှုပ်
 သို့ဘဲ မူလဒေသဆီ ပြန်လိုသည်ဖြစ်ရကား သံယောဇဉ်အငြိ
 အတွယ်မခံနိုင် ဖြစ်နေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မူလဒေသသို့သာ အမြန်ဆုံးပြန်လျက် မြန်
 မာပြည်အစွန်အဖျား နယ်ခြားတစ်ဖက်ရှိ ဟိမဝန္တာတောနက်ကြီး
 ထဲမှာ ထူးဆန်းစွာကြုံတွေ့ရသည့် သူမတို့၏အကြောင်းကိုသာ
 ဂမ္ဘီရဝံတ္ထုတစ်အုပ် ရေးထုတ်လိုသောဆန္ဒရှိရာ မာအိုက သံယော

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဧည့်စကား ရေလှော်မြောင်းပေးပြောဆိုလာတိုင်း စကားကို လှီးလှဲ ပြောခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာအို၏ သံယောဇဉ်စက်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်ထွက်နိုင်သည့်တိုင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး တစ်ယောက် သမန်းနက်ဒေဝီ၏ မာယာကျော့ကွင်းမှ လွတ်အောင်ရုန်းထွက်နိုင်ပါ့မလားဟု ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေရလေ၏။

လှပစွာဝတ်စားထားသည့် သမန်းနက်ဒေဝီမှာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအား သူမထံ ညနေတိုင်းလာစေလျက် အသူရာချောက်ကမ်းပါးအတိုင်း စကားစမြည်ပြောသည့်အခါ သူမ၏ မျက်ဝန်းညိုညိုတို့မှာ ချစ်ရည်ရွန်းလွဲစွာဖြင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို စိုက်စိုက်ကြည့်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ မည်သို့ခံစားရသည်မသိ ... ကျွန်ုပ်မှာမူ ကုန်းကမူလေးတစ်ခုခုထက်မှ သူတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ခုန် စိုးထိတ်နေရတော့၏။

“အင်း... သမန်းနက်ဒေဝီဟာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို အကျကြီး ကျနေပုံပဲ၊ ငါ့လူကလည်း ဖြူဖြူချောချောကိုး၊ သူတို့ယောက်ျားသားတွေနဲ့တော့ ဥပမိရုပ်က ကွာမှကွာပဲ ...။”

ဒီတော့ သမန်းနက်ဒေဝီ စွဲလမ်းမယ်ဆိုလည်း စွဲလမ်းစရာပဲ၊ ခက်တာက အဲဒီလိုစွဲလမ်းရာက ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို

ခု နစ် ခဉ် ကြယ် စာ ပေ

အဓမ္မလက်ထပ်ပြီး သူ့ရဲ့ကြင်ယာတော် တင်မြောက်လိုက်ရင်တော့ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီတောတွင်းဒေသကနေ တစ်သက်လုံးခွာလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... ခွတော့ကျနေပါပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအတွက် တစ်နေ့တခြား ပူပန်သည်ထက် ပူပန်လျက်ရှိစဉ် ... တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းဝယ် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ မှီရသည့်ပြုံးစိစိမျက်နှာမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ဂူလိုက်ထဲသို့ဝင်လာရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူ့အပေါ် စိတ်အချဉ်ပေါက်နေသူပီပီ ဘုတောလိုက်မိတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုရန်နိုင်စိုး... ဒီလိုတောခေါင်ခေါင်ကြီးထဲမှာ တစ်ဘဝတာလက်တွဲဖို့ ကြင်ဖော်ရပြီဆိုပြီး အတော်ပျော်နေမှတ်တယ်၊ မောင်ရင့်ကြည့်ရတာ ကရင် ထန်းလျက်အိုးတွေ သလိုပါလား၊ ပြုံးစိစိနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်သဘောကျနေတယ် မှတ်တယ်”

ဟု အငေါ်တူးလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြုံးစိစိပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ် အာစရိရေ ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်သက်မှ တစ်ခါ စွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးရသူလေးကို တွေ့ထားပြီဗျ ... သိလား”

ခု နစ် ခဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

“ဘာ .. ဘာ .. ဘာ .. ကျုပ်က အရွဲ့တိုက်ပြီးပြော
တာကို မောင်ရင်က အဟုတ်မှတ်နေတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊
ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား ... ခုတော့ မောင်ရင်ဟာ ဥဒေါင်း
မင်း ညွတ်ကွင်းမိသလို သမန်းနက်ဒေဝီရဲ့ မာယာညွတ်ကွင်းမိပြီး
ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ရုတ်တ
ရက်ကြောင်သွားပြီးမှ မဖြိုးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်လိုက်ကာ ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. အာစရိထင်တာ မှားနေပြီ
ဗျ၊ လွဲနေပြီ .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

ဟု ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီးမှ ဂူသို့ လှမ်းအကဲခတ်
လိုက်ပြီးနောက် လေသံကိုနိမ့်ကာ ...

“ကျွန်တော်သဘောကျနေတဲ့ မဒီဟာ သမန်းနက်ဒေဝီ
မဟုတ်ဘူး အာစရိရဲ့ သမန်းဖြူဒေဝီ ... သမန်းဖြူဒေဝီ ...
သိရဲ့လား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးပြူးပြီး ပါးစပ်ဟသွားရ
လေတော့၏။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... သမန်းဖြူဒေဝီ ... ဟုတ်
လား၊ ချောက်ကမ်းပါးကြီးရဲ့တစ်ဖက် ဟိုဘက်ဒေသက သမန်း

ဖြူဘုရင်မလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကျားသားမိုးကြီး ... မောင်ရင်က သမန်းဖြူဘုရင်မ
ကို တွေ့ဖူးလို့လား၊ ကြုံဖူးဆုံဖူးလို့လား .. သူ့ကိုကြိုက်ရအောင်”

“အာစရိရဲ့ လူလစ်လို့ နေခင်းပိုင်းအချိန်မှာ ကျွန်တော်
ကျောက်တောင်တွေပေါ် ဟောဒီအဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း တယ်လီ
စကုပ်ကိုယူပြီး တက်တက်သွားတာဟာ အလကားသွားတာ
မဟုတ်ဘူးဗျ ... သိရဲ့လား၊ ချောက်ရဲ့တစ်ဖက်က ဒေသကို
လေ့လာဖို့ သွားကြည့်တာ ...။

မှန်ပြောင်းနဲ့ ချောက်တစ်ဖက်က ဒေသကိုကြည့်ရင်း
တစ်နေ့မှာတော့ သမန်းဖြူဘုရင်မကို မြင်လိုက်ရတယ်ဗျ ...။

အဲဒီလို စတွေ့မြင်လိုက်ကတည်းက သူ့ကို ကျွန်တော်
သိပ်ကိုစွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးသွားမိရတယ် ...။

အာစရိသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ အရင်က မိန်းမ
တွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်
မသိဘူး .. သမန်းဖြူဒေဝီကို တွေ့လိုက်ရကတည်းက ကျွန်
တော့်ရဲ့ရင်ဟာ တဒိန်းဒိန်းခုန်ပြီး သိပ်ကိုစွဲလမ်းသွားတော့တယ်
ဗျာ ... တကယ် ... တကယ်”

ဟု တယ်လီစကုပ်ကို ကိုင်မြှောက်ပြရင်း မချိုမချဉ်မျက်
နှာဖြင့်ပြောကာ ကျောက်သလင်းခုတင်ထက်ဝယ် လူးလိုမို့နေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ သူ့နံ့ဘေးမှ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်ကာ ...

“အင်း ... မောင်ရင်ဟာ ဒီလိုနည်းနဲ့ အချစ်နတ်ဖမ်း
စားခံခဲ့ရတာကိုး၊ ခုမှ ခက်ပြီ ... သမန်းနက်ဒေဝီကလည်း
မောင်ရင့်ကို တစ်ဖက်သတ် သဘောကျနေလို့ လက်လွတ်ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး ...။”

မောင်ရင်ကလည်း ရတာမလို လိုတာမရဆိုသလို သွား
ဖို့ရာတောင် မဖြစ်နိုင်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ဖက် ဒေသက
သမန်းဖြူဘုရင်မကိုမှ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ရတယ်လို့”

“ခုမှ ခက်ပြီ ... ခက်ပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ညည်းညူလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး
မှာ ကျောက်သလင်းခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ
လူးလဲထလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာအာစရိရဲ့ ... ဘာမှမခက်စေရဘူး၊ သမန်းနက်
ဒေဝီရဲ့လက်ကလွတ်အောင် ရုန်းထွက်ပြီး ချောက်တစ်ဖက်က
ဒေသဆီ သွားဖို့ ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ”

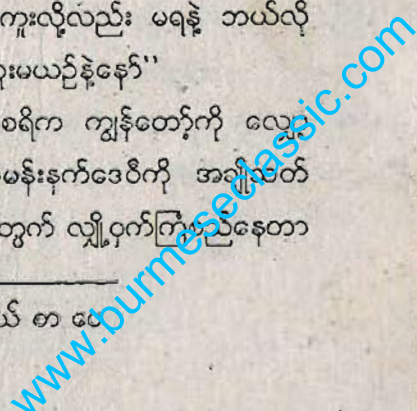
ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ပိုမိုအံ့ဩသွားရလေတော့
၏။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... ကျုပ်ကို ရှင်းအောင်ပြော
စမ်းပါဦး ကိုရင်ရဲ့ ... သမန်းနက်ဒေဝီရဲ့လက်က ဘယ်လို
ရုန်းထွက်နိုင်မှာလဲ၊ ခုဆို သမန်းနက်ဒေဝီက ကျုပ်တို့ထွက်ပြေး
မှာစိုးလို့လားမသိဘူး ... အသူရာချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေနဲ့
အနောက်ဘက်တောင်ခြေတောတန်းတစ်လျှောက် ကင်းတွေ
ဖက်ထပ်ထပ်ချထားလိုက်ပြီ ကိုရင်ရဲ့”

“ဘယ်လိုပဲ ကင်းတွေချချလေ ... ကျွန်တော်တို့က
အသူရာချောက်ရဲ့တစ်ဖက်ဆီ ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို ဖြတ်ကူး
သွားမှာပဲဟာ”

“ပိုလို့မဖြစ်နိုင်သေးတယ် ... အဲဒီလောက်ကျယ်တဲ့
ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို မောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကူးမလဲ၊ တံတား
ထိုးလို့လည်း မရ၊ ကြိုးကွင်းနဲ့ပစ်ကူးလို့လည်း မရနဲ့ ဘယ်လို
ကူးမှာလဲ ... ပြောပါဦး၊ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့နော်”

“ဟင်း .. ဟင်း .. အာစရိက ကျွန်တော့်ကို လျှော့
တွက်တာကိုး၊ ကျွန်တော်က သမန်းနက်ဒေဝီကို အချို့သတ်
မပါင်းပြီး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအတွက် လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေတာ

ကြာပြီဗျ... သိရဲ့လား။ လေးသည်တော်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး လေးကို ကောင်းကောင်းပစ်တတ်အောင်သင်တယ်။ ပန်းပဲဖိုက ကောင် တွေနဲ့ပေါင်းပြီး အကောင်းဆုံး လေးနဲ့မြားကို ပြုလုပ်တယ်။ ပြီးတော့ သံချိတ်ကောက်တစ်ခုကို ကိုယ့်ဘာသာ ပန်းပဲဖိုမှာ ပြုလုပ်ပြီး ဘယ်သူမှမသိအောင် ဒီကျောက်တောင်ရဲ့နောက်ဘက် ကချုံထဲမှာ ဝှက်ထားတယ် ...။

အရေးအကြီးဆုံးက သမန်းနက်ဒေဝီဆီက ခြောက်လုံး ပြူးသေနတ်ကို ခိုးယူဖို့ပဲကျန်တော့တယ်”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ အံ့ဩသွားရလေ၏။

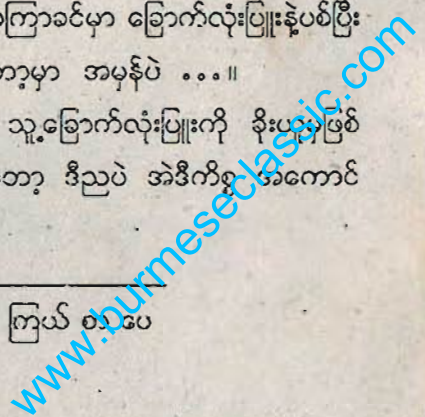
“ဘယ်လို .. ဘယ်လို .. ခြောက်လုံးပြူး .. ဟုတ်လား။ သမန်းနက်ဒေဝီက ခြောက်လုံးပြူးကို ဘယ်လိုရတာလဲ။ သူက ဘယ်သူ့ကိုပစ်ဖို့လဲ”

“ဒီလိုအာစရိရဲ့ ... သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးဟာ တစ်ခုကို တစ်ခါဆိုသလို ပြင်ပကမ္ဘာဆီကို ခရီးထွက်လေ့ရှိတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အခေါက်က အဲဒီလိုသွားပြီး အပြန်မှာ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်ကို ဘယ်ကဘယ်လို ဝယ်လာမှန်းမသိဘူး။ သူ့ အတူပါလာပြီး ဘုရင်မကို ဆက်သတယ်လေ ...။

သမန်းနက်ဒေဝီကလည်း သူ့ရဲ့ဂူလိုဏ်အောက်က မြေ တိုက်ခန်းထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးပစ် လေ့ကျင့်နေခဲ့တာ ခုဆို အတော်လက်ဖြောင့်နေပြီ။ သူ့ရဲ့ အဓိကပစ်မှတ်ကတော့ သမန်း ဖြူဘုရင်မပဲပေါ့။ သမန်းဖြူဒေဝီဟာ တစ်ခါတလေ သူ့ရဲ့ဂူနန်း ထဲကထွက်ပြီး ငှက်ကလေးတွေကို အစာကျွေးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ နေ့လယ်ခင်း မရောက်တရောက်အချိန်မှာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ခြောက်ကမ်းပါးရဲ့ ဒီဘက်ကနေ သမန်းနက် ဒေဝီက ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ သေချာချိန် ပစ်လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်နေ တာပဲ။ သမန်းဖြူဒေဝီမရှိမှ သူတို့ရဲ့ဒေသကို တက်သိမ်းပိုက်ဖို့ လွယ်ကူမှာဖြစ်တယ်လေ ...။

အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူက ခြောက်လုံးပြူးပစ်လေ့ကျင့် နေတာ ခုဆို အတော်လက်ဖြောင့်နေပြီ။ မြားတစ်ပစ်အကွာအဝေး ကျော်တဲ့ ပစ်မှတ်ကို ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ပစ်ရင် အသာလေးထိနိုင် တယ် မဟုတ်လား။ သူဟာ မကြာခင်မှာ ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ပစ်ပြီး သမန်းဖြူဒေဝီကို လုပ်ကြံတော့မှာ အမှန်ပဲ ...။

သူ မလုပ်ကြံနိုင်မီ သူ့ခြောက်လုံးပြူးကို ခိုးယူဖို့ဖြစ် မယ် အာစရိရဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဒီညပဲ အဲဒီကိစ္စ အကောင် အထည်ဖော်ချင်တယ်”

၂၃၄ ○ စိတြာဏ

ဟုပြောပြီးနောက် သူလုပ်မည့်လုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို ကျွန်ုပ်
အား အသေးစိတ်ပြောပြလေ၏။

* * *

လွတ်မြောက်ခြင်း

သို့ဖြင့် ညသို့ရောက်ရှိလာသောအခါဝယ် ကျွန်ုပ်သည်
ညဉ့်သန်းခေါင်ယံကျော်သည်နှင့် ဂူလိုဏ်ထဲမှ လျှို့ဝှက်စွာထွက်
ကာ ကျွန်ုပ်တို့ဂူရှိရာ ကျောက်တောင်၏ နောက်ဘက်ရှိ ချုံတော
များဆီ လာခဲ့လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါတွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ
မှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာ ကျောက်တောင်နောက်ပိုင်းသို့
ရောက်ရှိလာတော့၏။

“သေနတ်ရခဲရဲ့လား”

“ရခဲတယ် အာစရိ ... ဒီမှာလေ”

ပြောရင်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ခြောက်လှုပ်၍ သေနတ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ

www.burmeseclassic.com

မည်းမည်းလေးကို ထုတ်ပြသည်။

“သမန်းနက်ဒေဝီနဲ့ ကျွန်တော် ညစာအတူစားရင်း ယမကာတွေ သူဝိုသောက်မိအောင် စကားကို လှည့်ပတ်ပြော အာရုံပြောင်းပြောင်းပြီး သူ့ရဲ့ခွက်ထဲ ယမကာတွေ စွတ်ထည့် ပေးလိုက်တယ် ...။

သူ့အတော်မှူးမှ သူ့ရဲ့ခန်းဆောင်ဆီလိုက်ပို့ပြီး ချော သိပ်လိုက်ရတယ် ...။

သူ့အိပ်မောကျသွားမှ သူ့ရဲ့အိပ်ရာခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားတဲ့ ဒီခြောက်လုံးပြူးကို ယူခဲ့ရတာ”

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့လုပ်ငန်း စကြစို့”

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချုံပုတ်ထဲ ဝယ် ဝှက်ထားသော သံချိတ်ကောက်ကို ယူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သံချိတ်ကောက်ကို မြား၏ထိပ်ဖျားသံဟက် တွင် တွဲချည်လိုက်ပြီးလျှင် အသင့်ပါလာသည့်ကြိုးခွေမှ အစ တစ်စကို သံချိတ်ကောက်၏နောက်ဘက်မှ သံကွင်း၌ ချည်လိုက် လေ၏။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မှောင်ရိပ် ကွယ်ရာ ချောက်ကမ်းပါးအံ့စွန်းသို့ လှမ်းလာခဲ့ကာ ချောက်ကမ်း

ပါး၏တစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်ကျောက်လုံးများဆီ ဦးတည်လျက် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက လေးညှို့ကိုတင်လိုက်တော့၏။

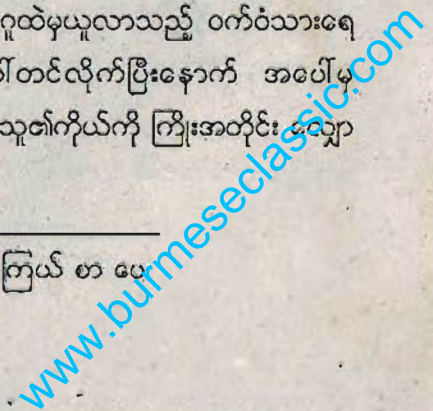
‘ထောင်း’

လေးညှို့ကိုလွှတ်လိုက်သည်တွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး စပါယ်ရှယ်ပြုလုပ်ထားသည့် လေးနှင့်မြား၏အစွမ်းကြောင့် မြားမှာ သာမန်မြားတစ်ပစ်အကွာထက်ဝေးသည့် ချောက်ကမ်းပါး တစ်ဖက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြိုးကို သည်မှာဘက်မှ ဆွဲကြည့်ရာ သံချိတ်ကောက်မှာ ချောက်တစ်ဖက်မှ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်တစ်ခု၌ ငြိသွားတော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကြိုးကို တင်းနေအောင်ဆွဲပြီး နောက် သည်ဘက်မှ အစကို သစ်ပင်တစ်ပင်၏ပင်စည်တွင် သေချာစွာ ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်လိုက်တော့၏။

ကြိုးတန်းတင်းသွားသည်တွင် ကျောပိုးအိတ်လွယ်ထား သော ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ဂူထဲမှယူလာသည့် ဝက်ဝံသားရေ ပြားငယ်တစ်ချပ်ကို ကြိုးပေါ်တင်လိုက်ပြီးနောက် အပေါ်မှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်ကာ သူ၏ကိုယ်ကို ကြိုးအတိုင်း ချော့ ချလိုက်တော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကြိုးတန်းကိုခိုရင်း ချောက်တစ်ဖက်သို့ ရွေ့လျားပါသွားတော့သည်တွင် ကျွန်ုပ်၏နံဘေးရှိ ချုံအကွယ်မှ မဲလေးသည်တော်တစ်ဦး ရုတ်တရက်ထွက်လာကာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ကျောပြင်သို့ ချိန်လိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအတွက် လွန်စွာစိတ်ပူသွားကာ ...

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် တားမြစ်လိုက်စဉ် လေးသည်တော်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ လေးဖြင့်ချိန်လိုက်တော့၏။

“ဟင် ... မာအို”

“မာအို ... မလုပ်ပါနဲ့ မာအိုရယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ မူလဒေသသိ ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩစွာကြည့်ရင်းမှ တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်ရာ မာအိုသည် ကျွန်ုပ်ကို လေးဖြင့်ချိန်ထားရာမှ မျက်နှာဝယ် ကြေကွဲရိပ်သမ်းသွားပြီး လေးကို အောက်သို့ချလိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုအဂ္ဂ ... မာအိုကို တကယ်ခွဲသွားတော့မယ်ပေါ့နော်”

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ.

သူမက ကွဲအက်သို့နှင့်စွာပြောရင်း ရှေ့သို့တိုးလာရာ ကျွန်ုပ်က သူမကိုထွေးဖက်လိုက်ပြီး သူမ၏နဖူးပြင်လေးကို ကြင်နာစွာ ဖွဖွနမ်းလိုက်ကာ ...

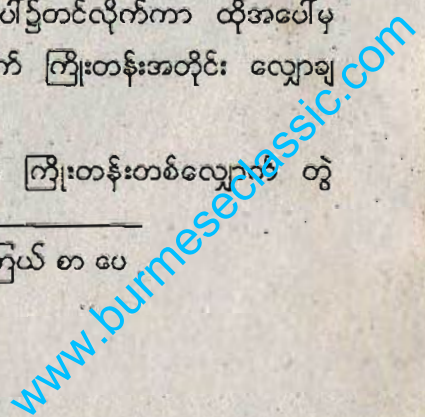
“ခွင့်လွှတ်ပါ ညီမရယ် ... အသွင်မတူရင် အိမ်သူမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဒီလို တောတောင်နက်နက်ထဲမှာ ထာဝရမနေနိုင်သူမို့ ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါကွယ်၊ မင်းလေးရဲ့ကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံးမမေ့ပါဘူး ညီမရယ်”

ဟု တိုးလျှော့ပြောလိုက်ရာ မာအိုသည် မျက်ရည်ဥတို့ သီသီဝေလျက်ရှိသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ပါးပြင်ထက်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်တွင် လေးနှင့်မြားကို ပစ်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ငိုထွက်ပြေးသွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးနောက် ဝက်ဝံသားရေပြားချပ်ငယ်ကို ကြိုးတန်းပေါ်၌တင်လိုက်ကာ ထိုအပေါ်မှ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် အုပ်ကိုင်လျက် ကြိုးတန်းအတိုင်း လျှော့ချလိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြိုးတန်းတစ်လျှောက် တွဲ

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

လောင်းလျှောဆင်းသွားရာ အသုရာတမျှနက်သော ချောက်မည်း
မည်းကြီးကို အောက်ဘက်၌ အသည်းအေးစဖွယ် တွေ့ရလေ၏။

ရှည်လျားသည့်ကြိုးတန်းအတိုင်း ဆင်းသွားပြီးနောက်
တစ်ဖက်ချောက်ကမ်းပါးဆီအရောက်ဝယ် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက
ကျွန်ုပ်ကို ဆီးဖက်ထားလိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဤကဲ့သို့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို အောင်မြင်
စွာ ကူးပြီး ခဏမှာပင် အချက်ပေးတံဖိုးခရာသံများကို ကြားလိုက်
ရပါတော့သတည်း။

* * *

အပန်း (၃)

အရိပ်ပမာလိုက်လာခြင်း

အချက်ပေးတံဖိုးခရာသံများ နေရာအနှံ့ ထွက်ပေါ်လာ
ပြီး ခဏအတွင်းမှာပင် သမန်းဖြူစစ်သည်တို့သည် ကျောက်
တောင်တို့အကြားမှ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြားများစွဲကိုင်ကာ အလျှို
အလျှို ထွက်လာလျက် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝိုင်းလိုက်တော့၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး
လက်ကာပြလိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ပါ
ဘူး၊ မိတ်ဆွေတွေပါ။ သမန်းနက်တွေရဲ့ အကျဉ်းသားအဖြစ်က
ရုန်းထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသူတွေပါ။”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်စဉ် ...

ခု နစ် စဉ် ကြယ် တ ပေ

www.burmeseclassic.com

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်တို့ရဲ့လက်တွေ့ကို မြှောက်ထားလိုက်ပါ။ သင်တို့ကို ကျုပ်တို့မယုံဘူး။ သင်တို့ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်မ ရှေ့မှောက် ပို့ရမယ်”

ဟူသော မြန်မာစကားဖြင့် အော်ပြောလိုက်သံတစ်ခု စစ်သည်တို့၏အုပ်စုထဲမှ ထွက်ပေါ်လာရာ သူတို့ မြန်မာစကား တတ်သဖြင့် တော်သေးသည်ဟုအောက်မေ့ကာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားလိုက်ကြရတော့၏။

ဤတွင် စစ်သည်နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး ပခုံးထက်လွယ်ထားသည့် လေးနှင့်မြားကျည်တောက်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး လွယ်ပိုးလာသည့် ကျောပိုးအိတ်တို့ကိုပါ ဖြုတ်ယူသိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ကျယ်ပြန့်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏တစ်ဖက်ရှိ မာအိုတို့၏ ကျောက်တောင်များဆီမှ အချက်ပေးတံပိုးခရာသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာပြီး စစ်သည်တို့ ယောက်ယက်ခတ်ပြေးလွှားနေကြသည်ကို သူတို့ဆီမှ မီးဖိုမီးရောင်ဖြင့် လှမ်းမြင်နေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်ကို သိသွား

သဖြင့် အချက်ပေးတံပိုးခရာများမှတ်ကာ သတိပေးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို သူတို့ ယောက်ယက်ခတ်ရှာဖွေနေကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခဏအကြာတွင်မူ ယင်းတို့အထဲမှ သမန်းနက်စစ်သည် သုံးလေးဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့ခိုတွယ်ခဲ့သည့်ကြိုးကို ခိုတွယ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ကူးလာနေကြသည်ကို လရောင်မှုန်ဝါးဝါးအောက်တွင် တွေ့ရှိလိုက်တော့၏။

“ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ ... သူတို့တွေ ဒီဘက်ကူးလာနေပြီ”

ဟု ... ကျွန်ုပ်က အော်ဟစ်ပြောလိုက်ပြီး ထိုသူများ ကူးလာရာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာ သမန်းဖြူစစ်သည်တို့မှာ လန့်ဖျပ်လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရင်း ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်နေကြတော့၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင်ရပ်နေသော သမန်းဖြူစစ်သည်တစ်ဦး၏ခါးမှ ဓားမြှောင်ကို ဖြုတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားတော့၏။

ယင်းအချိန်ဝယ် နောက်ထပ်သမန်းနက်စစ်သည်များပါ ကြိုးကိုထပ်ခိုပြီး လိုက်ပါလာကြရာ ကြိုးမှာအိကျနေပြီး ရှေ့ဆုံးမှ စစ်သည်မှာ ချောက်၏အလယ်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်မှာ တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ချောက်အစင်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကြားဝယ် ညှပ်ချိတ်ငြိတွယ်နေသည့် သံချိတ်ကောက်နှင့်ဆက်ထားသောကြိုးကို ဓားမြှောင်အသွားဖြင့် အားစိုက်လှီးဖြတ်တော့၏။

ကူးလာနေသူတို့၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ကြိုးသည် တင်းနေကာ မာကျောလွန်းသဖြင့် လှီးဖြတ်ရခက်လျက်ရှိစဉ် ရှေ့ဆုံးမှ သမန်းနက်စစ်သည်မှာ ဤမှာဘက်ချောက်ကမ်းပါးသို့ ရောက်လုလုဖြစ်လာတော့၏။

သမန်းနက်စစ်သည်တို့သည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ရင်း ချောက်ကြီးကိုဖြတ်ကျော်လျက်ရှိကြရာ သူတို့သည် လရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့မြင်သွားပြီး ပို၍ဒေါသကြီးစွာ အလျင်အမြန်ယိကြိုးကိုဆိုတွယ်ကူးလာလျက် ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဓားသွားဖြင့်ကြိတ်ကာ ကြိုးကိုလှီးဖြတ်ရာသည်မှာဘက်ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ ရှေ့ဆုံးမှ စစ်သည်ရောက်လုလုမှာပင် ကြိုးမှာ ထောင်းခနဲပြတ်သွားပြီး ...

“အား”

ဟူသော ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံကြီးများနှင့်အတူ သမန်းနက်စစ်သည်တို့မှာ ပြတ်သွားသည့်ကြိုးနောက်

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပါသွားပြီး အသူရာချောက်ကြီးထဲသို့ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ပြုတ်လွင့်ကျကုန်တော့၏။

သမန်းနက်တို့၏ရန် အေးသွားမှ ကျွန်ုပ်သည် သမန်းဖြူတို့ရှိရာသို့ လှမ်းလျှောက်လာပြီး လက်ထဲမှဓားမြှောင်ကို သမန်းဖြူစစ်သည်တို့လက်သို့ ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

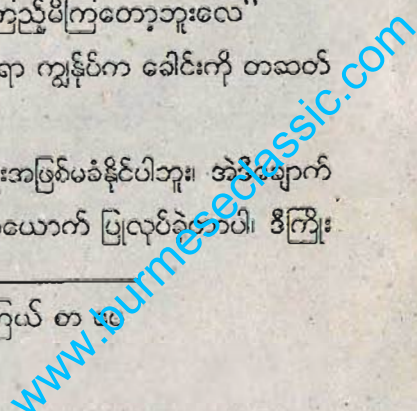
ထိုအခါ ယင်းစစ်သည်တို့၏ အကြီးအကဲဖြစ်ဟန်ရှိသော စစ်သူကြီးက ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာကာ ကျွန်ုပ်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးတို့ဖြင့် ရင်းနီးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျက် ...

“သင့်ကို ကျုပ်တို့ ယုံသွားပါပြီ၊ သင်သာ အခုကိစ္စကို သတိပေးဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိရင် ရန်သူတွေဟာ ကျုပ်တို့ဘက်ကို တိတ်တဆိတ်ကူးလာပြီး အလစ်မှာ စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကြမှာ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ဆွေမျိုးစုတွေရဲ့ဘဝဟာ မတွေးခံစရာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း သင်တို့ဆီကိုပဲ အာရုံစိုက်နေတော့ချောက်ကိုကူးတဲ့ကြိုးဘက် မကြည့်မိကြတော့ဘူးလေ”

ဟု ပြုံးလျက်ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းကို တဆတ်ထတ်ညှိတ်ရင်း ...

“ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုမျိုးအဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီချောက်ကိုဖြတ်ကူးတဲ့ကြိုးကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပြုလုပ်ခဲ့တာပါ၊ ဒီကြိုး

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ကိုအသုံးပြုပြီး သူတို့တစ်တွေ ကူးလာနိုင်လို့ သင်တို့ဆွေမျိုးတို့
တွေ ဒုက္ခရောက်ရတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့မှာလည်း တာဝန်မကင်း
ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကျုပ်တို့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။”

ဟု ပြတ်သားစွာပြောလိုက်ရာ ယင်းစစ်သည်အကြီးအကဲ
မှာ များစွာသဘောကျသွားဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး
ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို ဖက်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... သင်တို့ကို ကျုပ်တို့က အကျဉ်းသား
အဖြစ် သဘောမထားတော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့အကျိုးကို လို
လားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် သဘောထားပါတယ်။ ဟို အသင်
လုလင်လည်း လက်မြှောက်ထားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။”

ဟု ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ပြုံးရွှင်စွာ
လှမ်းပြောလိုက်မှ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ လက်မြှောက်ထားရ
သောဘဝမှ လွတ်မြောက်သွားပါတော့၏။

ယင်းစစ်သည်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လွန်စွာယုံကြည်
သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျောပိုးအိတ်များကို ပြန်ပေးရာ ကျွန်ုပ်တို့
လွယ်လိုက်ရပြီး သူတို့ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားရပါ
တော့သတည်း။

* * *

တောတွင်းဘုရင်မ၏ ယုံကြည်မှု

သမန်းဖြူဘုရင်မမှာ ဂူနန်းဆောင်၏အဝယ် ရပ်လျက်
ရှိပြီး သူမ၏စစ်သည်တို့ခေါ်ဆောင်လာသည့် ကျွန်ုပ်နှင့်ဒေါက်တာ
ရန်နိုင်စိုးတို့ကို စူးစိုက်စွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

သူမသည် ဖြူလွလွ ဇာပါးပါးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားရာ
ဂူနန်းဆောင်၏အတွင်းဝယ် ထွန်းညှိထားသည့် ကညင်ဆီမီး၏
အလင်းရောင် နောက်ခံပြုလျက် သူမ၏ကိုယ်လုံးအလှက ထင်
ရှားစွာပေါ်လွင်နေသည်မှာ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ရှိလွန်းလှချေ၏။

စစ်သည်များ ကိုင်ဆောင်လာသည့် ကညင်ဆီမီးတူတို့
များ၏ အလင်းရောင်နှင့် လမင်း၏အလင်းရောင်တို့ ဟပ်ကာ
သမန်းဖြူဘုရင်မ၏ လွန်စွာလှပသည့်မျက်နှာမှာ ရှုမခံနိုင်အောင်

ရွန်းတင့်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်ပင် သမန်းဖြူဒေဝီ၏ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် အလှကို ခံစားကြည့်ရှုရင်း မှတ်တက်မိသွားသည်ဖြစ်ရာ နဂိုကပင် သူမကို အဝေးမှကြည့်ပြီး စွဲလမ်းနေမိသည့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး မှာမူ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်က ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို အသားငဲ့ကြည့်အကဲ ခတ်လိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့နေ သလားထင်ရလောက်အောင် သမန်းဖြူဒေဝီ၏ မျက်နှာငွေလ ရွန်းပပကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း အငေးသားကြည့်နေပါတော့ ၏။

သို့သော် ဣန္ဒြေကြီးမားလှသည့် သမန်းဖြူဒေဝီသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့၏ ခေါ်တောတစ်ထောင်အား အကြည့်ကို မသိကျိုးကျံပြုပြီး သူမ၏စစ်သည်အကြီးအကဲက ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာများ တင်ပြ လျှောက်ထားနေသည်ကိုသာ နားစိုက်ထောင်လျက်ရှိလေတော့၏။

အဆိုပါစစ်သည်အကြီးအကဲမှာ သူတို့၏ ရိုးရာဘာသာ စကားဖြင့် တင်ပြပြီးနောက် သမန်းဖြူဒေဝီက တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဂူနန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားတော့၏။

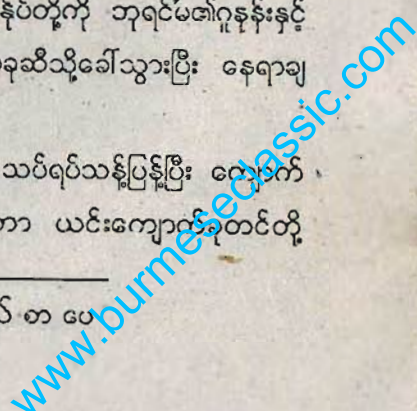
သူမ၏ လှပလွန်းသော အချိုးအဆစ်ကျသည့် နောက် ပိုင်းအလှကို ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ရှုငေး၍မဆုံး ဖြစ်နေပြန်ရာ ငါ့လူတော့ခက်ပြီဟု ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချနေမိတော့၏။

ဂူနန်းအဝမှ သမန်းဖြူဒေဝီ၏ အရိပ်အရောင် လုံးဝ ကွယ်သွားသည်တွင် စစ်သည်အကြီးအကဲသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သင်တို့ရောက်ရှိလာပုံနဲ့ ရန်သူတွေရဲ့ရန်က သင်တို့ ကာကွယ်ပေးခဲ့ပုံကို ကျုပ်တင်ပြလိုက်လို့ ဘုရင်မက သဘောကျ သွားပြီဗျ။ ကဲ ... သင်တို့ကို ဘုရင်မရဲ့အမိန့်အတိုင်း ဂူလိုဏ် တစ်ခုဆီ လိုက်ပို့မယ်။ အဲဒီဂူလိုဏ်ကို အထူးညှော်ဆောင်အဖြစ် သဘောထားပြီး ဒီညအဖို့ စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာနဲ့ အိပ်စက် မိမြန်းပါတော့ဗျာ”

ဟု ဖော်ရွေရင်းနှီးသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘုရင်မ၏ဂူနန်းနှင့် မကွာဝေးလှသော ကျောက်ဂူတစ်ခုဆီသို့ခေါ်သွားပြီး နေရာချ ထားပေးလေ၏။

ယင်းကျောက်လိုဏ်ဂူမှာ သပ်ရပ်သန့်ပြန့်ပြီး ကျောက် ယားခုတင်နှစ်ခုလည်း ခင်းထားကာ ယင်းကျောက်ခုတင်တို့

ထက်၌ သားမွေးကော်စောနှင့် ဖဲခေါင်းအုံးများပါ ချထားသည်ဖြစ်၍ လွန်စွာသက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပေ၏။

“ကဲ... ဒီညအဖို့တော့ မိတ်ဆွေကြီးတို့ အေးဆေးစွာစံ မြန်းပါဗျာ၊ မနက်မှပဲ ဘုရင်မက သင်တို့ကိုတွေ့ဆိုပြီး မေးစရာရှိတာ မေးပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောပြီးနောက် သဘောကောင်းသော စစ်သည်အကြီးအကဲကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်ပြီး ဂူလိုက်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂူလိုက်ထဲတွင် ကညင်ဆီမီးခွက်တစ်ခုကို ထွန်းညှိထားပြီး ဂူအဝ၌ အစောင့်အကြပ်ချထားခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့မှာ သားမွေးမွေ့ရာပေါ်၌ သက်သောင့်သက်သာ လှဲလျောင်းလိုက်ကြပြီး ကျွန်ုပ်က ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဒန်းဟေးလ်ဆေးတံကိုထုတ်ကာ ဆေးဖြည့်လျက် မီးညှိဖွာရှိုက်နေစဉ် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ဂူအမိုးမျက်နှာကြက်ကို ငေးမောကြည့်ရင်းမှ ...

“အာစရိရေ ... ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားတာထက် သမန်းဖြူဒေဝီက ပိုလှနေပါလားဗျ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝမှာဖြူသူ့လောက်လှသူကို မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုအလှမျိုးလေးနဲ့သာ

ရွှေလက်တွဲခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ဘယ်လိုနေရာ ဒေသမှာ နေရနေရ၊ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးကိုပဲ ခံရခံရပါဗျာ”

ဟု ရင်ခေါင်းထဲမှလာသော လှိုက်လှဲသည့်အသံကြီးဖြင့် ပြောလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးတံကို ပါးစောင်မှချွတ်ကာ ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်ပြီး ...

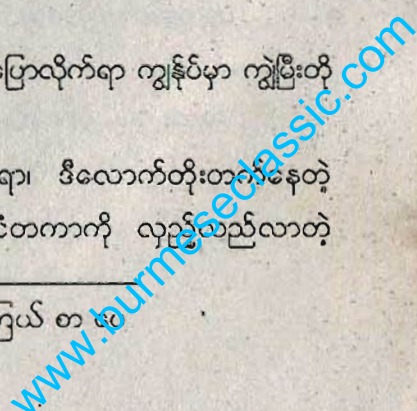
“တန်ပါ ကိုရင်၊ ကိုရင်ပြောတဲ့ခကားတွေက ကိုရင်ရဲ့စွဲလမ်းတပ်ပြီမှုကိုသာ သမန်းဖြူဒေဝီက လက်ခံလိုက်ရင် ဒီသမန်းဖြူဒေသမှာပဲ ခေါင်းချတော့မယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့်လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“သူ့သာ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ရင်ဖြင့် ဒီမှာပဲ အရိုးထုတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ ဆရာသမားရဲ့ .. ဟဲ့ .. ဟဲ့”

ဟု ရယ်သွမ်းသွေးရင်းပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွဲမြီးတိုသွားပြီး ...

“ရှူးလည်းရှူးပျံ၊ ငါ့လူရာ၊ ဒီလောက်တိုးတက်နေတဲ့ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးကလာတဲ့၊ နိုင်ငံတကာကို လှည့်လည်လာတဲ့

၂၅၂ ○ စိတ်အာဂ

မောင်ရင့်လို ခေတ်ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလိုတောကြီးမျက်မည်း ထဲမှာများ ဘဝကိုမြှုပ်နှံရမယ်လို့ ... စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ပါဦး'

ဟု စိတ်ပျက်စွာပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ မယ်ဥမ္မာ၏အလှကို တွေ့မြင်မိသော သိဝိဘုရင်လို ချစ်စိတ်ဖွန် နေသဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“အချစ်စိတ်ကို အသိပညာတို့ ဆင်ခြင်တုံတရားတို့နဲ့ တားဆီးလို့မရဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော်လက်ခံလိုက်ပြီ ဆရာ သမား၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ဟိုးဘက်ချောက်ကမ်းကနေ မှန်ပြောင်း နဲ့ ကြည့်ကြည့်နေကတည်းက စွဲလမ်းပြီး ချစ်နေမိတာပါ။ ခုညလို အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရတော့ သူလေးဟာ ဇာတ်တော်တွေထဲမှာ ကြားဖူးတဲ့ ဥမ္မာဒန္တိ ပပဝတီတို့ထက်တောင် လှလိမ့်ဦးမယ်ဗျ ... ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်က စွဲလမ်းမိပြီပေါ့ဗျာ”

ဟု ဇွတ်တိုးပြောလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်အချဉ်ပေါက် လာပြီး ...

“အေး ... စွဲလမ်း .. စွဲလမ်း .. မောင်ရင် ဘယ် လောက်ပဲစွဲလမ်းစွဲလမ်း ကျုပ်ကတော့ ဒီတောဒီတောင်ထဲမှာ ဘဝအဆုံးမခံနိုင်ဘူး .. ပြန်ရမှာပဲ၊ မောင်ရင့်ကိုလည်း ရအောင်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပြန်ခေါ်ရမှာပဲ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ကျောက်ခုတ်ထက်ဝယ် ပြန်လည်လှဲလျောင်းလိုက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ အိပ်စက်လိုက်ပါ တော့၏။

နံနက်ဦးလေပြည်က နှင်းပွင့်တို့ကို သယ်ဆောင်လာ သည်မို့ မြေလေး အေးစိမ့်လျက် ရှိချေ၏။

တောတန်းတို့ကြား တောအုပ်တို့ထိပ်ဖျားသို့ လှတက် နေသည့် နေခြည်မျှင်တို့က နှင်းကမ္ဘာကိုထွင်းဖောက်ကာ သည်မှာဘက် ချောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ ဖြာကျစပြုနေ၏။

နံနက်၏ အလင်းပျပျအောက်ဝယ် ဇာဝတ်စုံဖြူလွလွ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သမန်းဖြူဒေဝီ၏အလှက နှင်းပွင့်လေးများ နှင့်အပြိုင် ဖြူဆွတ်လှပနူးညံ့လို့နေသည်။ သူမသည် လက်စွဲ လည်ဟိုက် ခါးစည်းကျပ်ကျပ် ဝတ်စုံဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ပုလဲလုံးလေးများ ပိုက်ကာစီခြယ်ထားသည့် ပတ္တမြားသရဖူကို ဦးခေါင်းထက်၌ ဆောင်းထားကာ ဆံပင်ရှည်လျားလျားတို့ကို ဖားလျားချထားသဖြင့် ဆံနွယ်တို့နှင့် ဝတ်စုံဖြူ၏အဖျားတို့မှာ လေဝယ် ဖျတ်ဖျတ်လွင့်လျက်ရှိချေ၏။

သမန်းဖြူဒေဝီသည် ပုလဲလည်ဆွဲ၊ ပုလဲနားတောင်း တို့ကို ဆင်မြန်းထားပြီး လက်ကောက်ဝတ်တို့မှာမူ ပတ္တမြား လက်ကောက်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

ခါးဝယ် ရွှေခါးစည်းကိုပတ်ထားကာ ခါးစည်း၏ရှေ့ တည့်တည့်၌ ပတ္တမြားကို ပုလဲတို့ရံထားသည့် ခါးစည်းခေါင်း သည် လှပစွာရှိနေ၏။

ထိုခါးစည်းခေါင်းမှ ဇာပဝါဖြူတစ်စက ရှေ့သို့ ရှည်လျား စွာကျလျက်ရှိရာ ဂါဝန်သဏ္ဍာန် ဇာဝတ်စုံပွပ္ဖ၏ အနားသားတို့နှင့် အတူ မြေ၌ပုံကျနေသဖြင့် သူမ၏ခြေထောက်တို့ကိုမူ မမြင် တွေ့ရချေ။

သမန်းဖြူဘုရင်မသည် သူမ၏ ဂူနန်းအဝှေ့၌ ညက လိုပင် ဣန္ဒြေရရရပ်လျက် သူမ၏ရှေ့ဝယ် ရပ်နေကြသည့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

အညိုရောင်ချပ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်

သူမ၏စစ်သည်လေးဦးမှာ လုံ့ရှည်တို့ကိုစွဲကိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းဝယ် ရပ်နေကြလေ၏။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ် ဆင်ထားသည့် ဘုရင်မ၏ ရံရွှေတော်အပျိုစင်များနှင့် ဂျပ်ခုတ် ထည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကြသော အခြားဆွေမျိုးနွယ်စု ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုတို့မှာ အတော် လှမ်းလှမ်းမှ ဝိုင်းကြည့်နေကြလေ၏။

မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာတတ်သော သမန်းဖြူဘုရင် မက ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးတို့ကို တစ်လှည့်စီ အကဲ ခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“သင်တို့ဟာ ... ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဒေသဆီ ဘယ်လိုရောက် ရှိလာတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကပင် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက် ခဲ့သမျှ ဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကို အတိုချုံးပြီး ပြောပြလိုက်ရ လေ၏။

အတန်ငယ်ရှည်လျားသည့် ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံးဝယ် သမန်းဖြူဘုရင်မသည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်ုပ်ကို အဝေးကနေ ပစ်ခတ်လုပ်ကြံမယ့် သေနတ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ဆိုတဲ့ လက်နက်ကို သင်ကယူဆောင်လာတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီလက်နက် ဘယ်မှာပါလဲ”

ဟု တည်ငြိမ်စွာမေးလိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သူ၏အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်အနက် ကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။

ယင်းခြောက်လုံးပြူးအနက်ကလေးကို သမန်းဖြူဘုရင်မသည် သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုပြီး ...

“ဒါကို ဘာခေါ်တယ်”

ဟု ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို မေးလိုက်လေ၏။

“ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဒေဝီ၊ သူဟာ မြားတစ်ပစ်ထက် သုံးလေးဆမက ဝေးကွာတဲ့ပစ်မှတ်ကို ထိအောင် ပစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ သမန်းနက် သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးဟာ ပြင်ပကမ္ဘာကနေ ကျည်ဆံတွေနဲ့အတူ ယူဆောင်လာပြီး သမန်းနက်ဘုရင်မရဲ့ လက်ထဲ ဆက်သအပ်နှင်းပါတယ် ...။”

သမန်းနက်ဒေဝီဟာ ဒီခြောက်လုံးပြူးကို ပစ်တတ်အောင် လျှို့ဝှက်လေ့ကျင့်နေပြီး သူ့လက်ကို သူ့ယုံပြီဆိုမှ ဒေဝီကို ဟိုဘက်ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ကနေ ပစ်ခတ်လုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်ထားတာ

ပါ ...။

ကျွန်တော်က သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းခဲ့လို့ သူ့ဆီက အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိရှိပြီး ဒီလိုအကြမ်းဖက်လုပ်ကြံမှုမျိုး မပြုလုပ်နိုင်အောင် တားဆီးတဲ့အနေနဲ့ ဒီသေနတ်ကို သူ မသိအောင် ယူလာခဲ့တာပါ”

“ဒီသေနတ်ရဲ့စွမ်းရည်ကို သင်ပြနိုင်မလား”

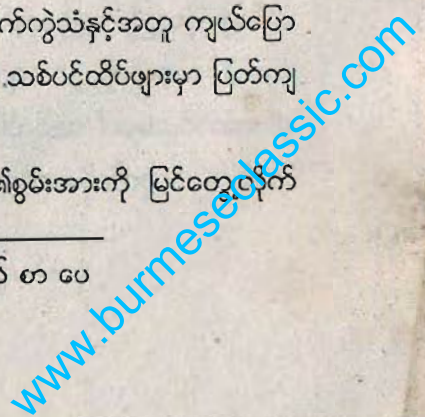
“ပြနိုင်ပါတယ် ဒေဝီ”

ဤတွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၏ မောင်းဆံထဲသို့ ကျည်တစ်တောင့်သွင်းလိုက်ပြီး မောင်းဆံကိုလှည့်ကာ သေနတ်ကို လက်ယာလက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်လျက် ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ထိပ်ဖျားကို ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး သေနတ်မောင်းကို ညှစ်ဆွဲချလိုက်တော့၏။

‘ဒိုင်း’

တော်ဒိုက်ယမ်းအား၏ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ကျယ်ပြောလှသော ချောက်ကမ်းပါးတစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာ ပြတ်ကျသွားတော့၏။

သေနတ်သံနှင့် သေနတ်၏စွမ်းအားကို မြင်တွေ့လိုက်

ကြရသော ဆွေမျိုးစုဝင်တို့မှာ လန့်ဖျပ်သွားကြလေ၏။

သမန်းဖြူဘုရင်မကိုယ်တိုင် မျက်တောင်ကျော့ကြီးများရှိ သည့် မျက်ဝန်းညိုညိုတို့ ဝိုင်းစက်သွားပြီး သန္တာရောင်နှုတ်ခမ်း နုနုလေးမှာ ဝလုံးသဏ္ဍာန် ဝိုင်းသွားရှာလေ၏။

သူမက လှပစွာပြုံးလိုက်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

“အတော်အစွမ်းထက်တဲ့ လက်နက်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေဝီ၊ ဒီလိုအစွမ်းထက်တဲ့လက်နက်နဲ့ မြားတစ်ပစ်မမိတဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းဒေသကနေ လှမ်းပြီးပစ်ခတ် လုပ်ကြံရင် ပစ်မှတ်ဟာ လွဲနိုင်စရာမရှိပါဘူး ...။”

ဒါကြောင့် ဒီလိုပစ်ခတ်လုပ်ကြံဖို့ သမန်းနက်ဒေဝီ ကြံ စည်နေတုန်းမှာ ကျွန်တော် ယူဆောင်ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ...။

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ဒီလို လူတစ်ယောက်ကို သွေးဒေသ အေးနဲ့ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး အမောင်”

“ကောင်းပါတယ် ဒေဝီ၊ အဲဒီလို သူရဲဘောကြောင်တဲ့အ လုပ်မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်မလုပ်လိုပါဘူး။ အားလည်း မပေးပါ ဘူး။ ဒီသေနတ်ကိုယူလာရတဲ့အကြောင်းရင်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုအပေါ် ဒေဝီယုံကြည်လာအောင် ယူလာပြခြင်းဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီသေနတ်ကို ဒေဝီအသုံးပြုမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်ကန့်

ကွက်မှာပါ ...။

ဒါကြောင့် ဒီသေနတ်ကို ဘယ်သူမှအသုံးမပြုနိုင်စေဖို့ ဟောဒီကျည်ဆံတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပါမယ်

ဟုပြောကာ သေနတ်ကျည်ဆံတို့ကို ချောက်ကြီးထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါတော့၏။

* * *

လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် သမန်းဖြူဒေဝီမှအစ ဆွေမျိုးစုဝင်အားလုံးက ယုံကြည်မှုရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူတို့၏ ကျောက်တောင်လိုဏ်ဂူများအကြားဝယ် လွတ်လပ်စွာ သွားလာ လှုပ်ရှားခွင့်ရလျက် ရှိလေ၏။

ဤဒေသနေသူတို့မှာ အသားအရေ ဖြူဆွတ်ကြပြီး သွားလာနေထိုင်ပြောဆိုရာ၌ သမန်းနက်တို့ထက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုရှိကာ စည်းကမ်းရှိသူများဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူတို့သည် စည်းကမ်းဖောက်သူ၊ ပရမ်းပတာ နေထိုင်တတ်သူတို့ကို နှစ်သက်လေ့မရှိရာ ထိုသူတို့ကို ရှုတ်ချအပြစ်တင်ဒဏ်ခတ်လေ့ရှိလေ၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

အချို့ဆွေမျိုးနွယ်တို့သည် ဤဒေသမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်ဆိုရာဝယ် အမှန်မှာမူ စည်းကမ်းကို လိုက်နာနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ကာ ထွက်ခွာသွားရသူက များသည်ဟု သိရလေ၏။

သူတို့မှာ များသောအားဖြင့် သဘောကောင်းကြသူများ ဖြစ်ပြီး သမန်းနက်တို့ကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းဟန် မရှိချေ။

“ကျုပ်တို့က သမန်းနက်တွေလို ရန်မလိုပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ကသာ ကျုပ်တို့တွေကို ရန်ငြိုးထားပြီး လာလာတိုက်ခိုက်နေတာပါ။ သူတို့လာတိုက်တော့လည်း ကျုပ်တို့က ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ရတာပေါ့”

ဟု စစ်သည်ကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြလေ၏။ အသက်အရွယ် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော အဘိုးအိုတစ်ဦးကမူ ဝါးဆေးတံကိုဖွာရင်းမှ ...

“ပဥ္ဇမမြောက်သမန်းနက်ဘုရင်ဟာ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်မလောင်းလျာမင်းသမီးလေးကို သိမ်းပိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့နယ်ပယ်ကိုပါ အပိုင်စီးဖို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာသူပါ။

သူက စပြီးကျူးကျော်လာလို့ ကျုပ်တို့က တွန့်လှန်ချေ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

မုန်းလိုက်ရတာ၊ ဒါကို သူတို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက် မကျေမချမ်းနိုင်ဖြစ်
ပြီး ကျုပ်တို့ကို သွေးကြွေးဆပ် ကလဲ့စားချေဖို့ချည်း ကြံစည်နေခဲ့
ကြတော့တာပါပဲ”

ဟု ညည်းညူသလိုပြောရှာလေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ သမန်းဖြူတို့မှာလည်း သမန်းနက်တို့ကဲ့
သို့ပင် ပြင်ပကမ္ဘာမှ လူစိမ်းဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်လွှတ်လို
ဟန် မရှိချေ။ သူတို့သည် ဆွေမျိုးစုအလိုက် အလွန်လျှို့ဝှက်စွာ
နေထိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် ဆက်နွယ်ရှုပ်ယှက်ရမည်
ကို လုံးဝလိုလားခြင်း မရှိကြချေ။

သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏သဘောကို စောကြော
မိပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါရန် တောင်းဆိုခြင်း
လုံးဝမပြုတော့ဘဲ သူတို့နှင့် ရေလိုက်ငါးလိုက်နေတာ မိမိတို့၏
လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းကိုသာ နေ့စဉ်ရှာကြံလျက်
ရှိတော့၏။

ဤသို့ လွတ်လမ်းကိုရှာကြံရာ၌ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏
ထုံးကိုနုလုံးမူကာ ကျွန်ုပ်သည် ဒေသခံတို့နှင့် ရောနှောခြင်းပြု
လေ၏။

ဒေသခံစစ်သည်တို့ တောထဲဝယ် အမဲလိုက်ပါက

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ကျွန်ုပ်ပါ အတူလိုက်လေ၏။ ဒေသခံပျိုဖြူတို့ ရေကြောင်းဝယ်
ရေခပ်ဆင်းသည့်အခါ၊ တောထဲ ဟင်းရွက်ခူးထွက်သည့်အခါ
ကျွန်ုပ် လိုက်ပါကူညီ ခူးဆွတ်ပေးလေ၏။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်သည် သွားလာလှုပ်ရှားရင်း သူတို့ဒေသ၏
ပထဝီဝင်အနေအထားကို လေ့လာစူးစမ်းခြင်းပြုလေ၏။

ဒေသခံပျိုဖြူတို့နှင့် ရောရောနှောနှောနေသည်ကို ဒေသ
ခံလုလင်တို့က မနာလိုဖြစ်ခြင်းမရှိဘဲ သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့ကို
သူတို့၏လှပျိုဖြူတို့နှင့် ရည်ငံကာ လက်ဆက်စေလိုသောဆန္ဒ
ပင် ရှိပုံရလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် ဒေသခံလုလင် လုံမတို့နှင့်
ရောနှောကာ ရေလိုက်ငါးလိုက်ဆက်ဆံရင်း သူတို့၏ဒေသ
ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသည်တွင် မြန်မာပြည်တွင်းသို့စီးဆင်းသည့်
ချောင်းတစ်ခု ရှိသည်ကို သိရှိခဲ့ရလေ၏။

ထိုချောင်းမှာ ကျောက်ဆောင်ရေတံခွန်တို့ ပေါများပြီး
ရေစီးကြမ်းကာ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ တောင်ကြားလမ်းမှ စီးဆင်း
ဝင်ရောက်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

“အင်း . . . အဲဒီချောင်းကနေ ဖောင်နဲ့စုန်ဆင်းပြီးရင်
ဆင်းတို့ရဲ့လက်က လွတ်နိုင်တယ်”

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ယင်းသို့ကြံစည်စိတ်ကူးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဒေသခံ လူလင်တို့နှင့် တောလည်ထွက်ရင်း မသိမသာလမ်းခွဲထွက်ကာ ယင်း ချောင်း၏ကမ်းစပ်နံဘေး တစ်နေရာ၌ ဝါးပိုးဝါးတို့ကိုခုတ်ပြီး ဖောင်ဖွဲ့ခြင်းပြုလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တောလည်ထွက်တိုင်း ဝါးဖောင်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်းဖွဲ့ရာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ဝယ် ဝါးဖောင်မှာ ဖွဲ့၍ပြီးစီးသွားတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရိက္ခာခြောက်များကိုလည်း လျှို့ဝှက်စွာစုဆောင်းပြီး အမဲလိုက်ခားနှစ်လက်၊ လှံတိုတစ်လက် တို့ကိုပါ ချောင်းကမ်းစပ်မှ ချုံတစ်ခုနောက်တွင် ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဘက်မှ အရာရာအဆင်သင့်ဖြစ်ချိန်ဝယ် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးအား ထွက်ပြေးကြရန် ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ရာ ...

“အာစရိ ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ခုဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ သမန်းဖြူဒေဝီတို့ဟာ သိပ်ကိုရင်းနှီးနေပြီဗျ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးပြီးချစ်နေမိပြီ။ အဲဒီသံယောဇဉ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဖြတ်လို့ရမှာလဲဗျာ”

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဟု ချစ်စိတ်မွန်သံကြီးဖြင့်ပြောရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး ...

“မဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ပါနဲ့ ကိုရန်နိုင်စိုးရာ၊ သူတို့ရဲ့ဘဝအခြေအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ဘဝအခြေအနေ ရည်ရွယ်မျှော်မှန်းချက်တွေက တူတာမဟုတ်ဘူး၊ မတူညီတဲ့ဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီတော့ ဒီတောထဲက ရအောင် ထွက်ပြီး ကိုယ့်ဒေသဆီ ကိုယ်ပြန်ရအောင်ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကစွတ်ပြောရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကလည်း သူ့ပါ လိုက်ပါရမည့်အရေးကို တွင်တွင်ငြင်းဆန်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်ရက်များတွင်လည်း ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှ နံနက်လင်းသည်နှင့် သမန်းဖြူဒေဝီ၏ ဂူနန်းသို့သွားပြီး ဘုရင်မနှင့် အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ကာ တောင်ကြောတစ်ဖက်အောက်ရှိ စမ်းချောင်းနံဘေးဝယ် သွားထိုင်ကြလျက် ရောက်တတ်ရာရာ စကားတို့ကို ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်နေပြီး သူတို့နှစ်ဦး ရယ်ရယ်မောမော ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေကြသည်ကိုသာ တွေ့မြင်နေရရာ ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်းမောကိုသာ အခါခါချနေဖို့ရပါတော့၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

နှုတ်ဆက်ည

တစ်နေ့ညတွင်မူ ...

ကျွန်ုပ်သည် သည်းခံနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ကျောပိုးအိတ်ကိုပြင်ကာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို အပြတ်ပြောရတော့၏။

“ဒီမှာ ကိုရန်နိုင်စိုး... ဒီညပဲ ဒီကထွက်သွားတော့မယ် ဟု ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်နဲ့ တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့ပေတော့ ...။

ရန်ကုန်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အမွေအနှစ်တွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေကို ခင်ဗျား အလဟဿစွာနှိပ်တော့

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မှာလား ...။

အဲဒီအမွေအနှစ်တွေကို ထုတ်ယူပြီး လောကလူရွာ ကောင်းကျိုးအတွက် ခင်ဗျား လုပ်ဆောင်စီစဉ်ပြီးမှ ဒီတောထဲ ပြန်လာချင်ရင်လာဗျာ။ ခုတော့ တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့ပါ”

ကျွန်ုပ်က ယင်းစကားကို အထပ်ထပ်ပြောရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ တွေဝေငေးငိုင်လာပြီး တွေတွေကြီး ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားလျက်ရှိတော့၏။

ညဉ့်အတော်နက်စပြုလာမှ သူသည် သက်ပြင်းမောကြီး ချပြီး တစ်စုံတရာ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီ ဆရာသမား၊ ကျွန်တော် ဆရာသမားနဲ့ အတူလိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူလေး ကိုတော့ နှုတ်ဆက်သွားပါရစေ။ ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်ဆုံး တွေ့ခြင်းအဖြစ် သွားတွေ့လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု ဖြည်းလေးစွာပြောကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ဂူလိုဏ်ထဲမှ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်လိုက်ရာ ...

“နေဦး ကိုရန်နိုင်စိုး ... ကျုပ်တို့ထွက်ပြေးမယ့် အကြောင်းကိုတော့ သမန်းဖြူဒေဝီ လုံးဝမရိပ်မိစေနဲ့နော်။ နှုတ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ဆက်စကားတွေ ဘာတွေ သွားပြောမနေနဲ့ဦး၊ သူ့ကို သွားတွေ့ ရုံ တွေ့ပါ။”

ဟု လှမ်းသတိပေးပြောကြားလိုက်ရာ သူက ဦးခေါင်းကို ဆတ်ပြပြီး ထွက်ခွာသွားပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ထည့်စရာရှိသည်ကို ထည့်ပြီး အသင့်ပြင်ကာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး ပြန်လာသည်ကို စောင့်နေလိုက်တော့၏။

အတန်ကြာသည်တွင် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ဘုရင်မ ၏ ဂူနန်းဆောင်မှပြန်လာပြီး ဆိတ်ငြိမ်စွာသာ သူ၏ကျောပိုးအိတ် ကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေ၏။

မျက်နှာကမူ သိပ်မကောင်းလှချေ။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း သူ့ကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ် လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့၏ချစ်ခြင်းကို မခွဲလိုသော်လည်း သူ၏ ဘဝကိုတွေ့ တောထဲတောင်ထဲဝယ် ထာဝရ မနစ်မြုပ်စေလိုပါ။ သူပိုင်ဆိုင်သော အမွေအနှစ်တို့ကိုလည်း ဘဏ်ထဲ ထာဝရ ထည့်ထားပြီး အလဟဿဆုံးရှုံးရမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါ။

သို့ကြောင့် မြို့သား၊ ခေတ်ပညာတတ်၊ သူဌေးသာ ပေါက်စလေး၊ သူ့ကို ဤကဲ့သို့ တိုင်းခြားမြေခြား တောကြို

မျက်မည်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးစားရခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် ကျော ပိုးအိတ်တို့ကိုလွယ်ကာ လိုဏ်ဂူထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး မှောင်ရိပ်တို့ ခိုလျက် ကျောက်တောင်တို့၏ အနောက်ဘက်ရှိ တောင်ကြော ပေါ်မှ သစ်တောကြီးထဲ တိုးဝင်ခဲ့ကြပါတော့၏။

လရောင်ကိုအားပြုပြီး တောလမ်းခရီးကို ဖြတ်သန်းသွား ခဲ့ကြရာ၌ ကျွန်ုပ်မှာ သွားရမည့်ခရီးလမ်းကို ကြိုတင်မှတ်သား ထားသူဖြစ်သဖြင့် ရှေ့မှ ကျွမ်းကျင်စွာ ဦးဆောင်သွားရလေ၏။

ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးမှာ ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထပ်ကြပ်လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညဉ့်ဝက်ခန့်သွားပြီးနောက် ရည်မှန်း ချက်ထားရာ ချောင်းစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

“ကျုပ်တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဝါးဖောင်က ဒီချုံကြီး အောက်မှာပဲ ကိုရန်နိုင်စိုး၊ လာဗျာ ... ကျုပ်တို့ဖောင်ကို ရေချ ကြစို့”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဝါးဖောင်ကြီးကို ချောင်းစပ်သို့ ဆွဲချလိုက်ပြီး ထိုးဝါးကိုယ်စီကိုင်ကာ ဖောင်ပေါ်တက်လာကြ တော့၏။

www.burmeseclassic.com

ချောင်းသည်ကား ရေစီးလွန်စွာသန်သည်ဖြစ်ရာ ရေထဲ
မျောပါသွားသည်နှင့် ဖောင်မှာ ချာလပတ်လည်သွားတော့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုးဝါးဖြင့်ထောက်ကာထိန်း
ရင်း ကျောက်ဆောင်တို့ကို ရှောင်ကွင်းလျက် မျောချလာခဲ့လေ၏။
ကြမ်းတမ်းသော ရေလှိုင်းခတ်သံများ ဆူညံနေသည့်ချောင်းထဲ
ဝယ် ကျွန်ုပ်တို့၏ဖောင်လေးမှာ တငြိမ်ငြိမ်မျောပါလိုက်၊ လူးလူး
လဲလဲမျောပါလိုက်ဖြင့် နံနက်လင်းလုလုတွင် တောင်ကြားလမ်းဆီ
ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

တစ်ညလုံး ဖောင်ကိုထိန်းကာ မျောလာခဲ့ရသဖြင့်
ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာနွမ်းလျလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်ကို ဒေါက်တာ
ရန်နိုင်စိုးက ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း ...

“ဆရာသမား ... ဒီတောင်ကြားလမ်းက လွန်ရင်
ရေစီး သိပ်မကြမ်းတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ထိုးဝါးနဲ့ထိန်းပြီး မျောသွားပါ့မယ်၊ ဆရာသမား ခဏမှေးလိုက်
ပါဦး”

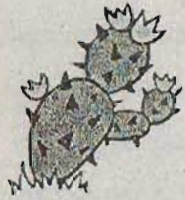
ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်သည်လည်း သမန်းဖြူတို့၏ဒေသနှင့်
မိုင်များစွာဝေးကွာခဲ့ပြီး စိတ်ချရသည့်ဒေသသို့ရောက်ပြီဟု ယူဆ
သဖြင့် စိတ်ကိုလျှော့ကာ ဖောင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လှဲချလိုက်ရာ

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မကြာမီမှာပင် ပုခက်လှုပ်သလို လှုပ်ခတ်လျက်ရှိသည့် ဖောင်ပေါ်
ဝယ် ချက်ချင်းဆိုသလို အိပ်ပျော်သွားပါတော့၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

အချစ်ကိုဦးစားပေးသူ

ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှအိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ၎င်းမြည်သံများ စိုးစိုးစိစိကြားရမှ ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာရာ နေရောင်ခြည်တစ်စသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိလေ၏။

ဖောင်သည်လည်း ရွေ့လျားမှုမရှိဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်ကို သတိပြုမိရာ ကျွန်ုပ်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ လူးလဲထပြီး ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝါးဖောင်လေးသည် ချောင်းစပ်ရှိ သဲသောင်ခုံပေါ်ဝယ် မေးတင်လျက်ရှိပြီး ဖောင်မှဆက်သွယ်ထားသောကြိုးတစ်ချောင်းမှာ ချောင်းကမ်းစပ်သဲသောင်ခုံပေါ်မှ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုဝယ် ချည်ထားသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

ရေစီးညင်သာသောနေရာဖြစ်သဖြင့်လည်း ဖောင်မှာ ကြိုးချည်ထားသည့်တိုင် ရှန်းခြင်းမရှိဘဲ လှိုင်းကြက်ခွပ်များကြောင့် လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်သာ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

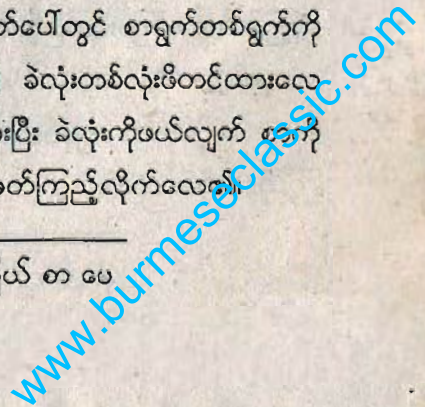
ဝန်းကျင်သည်မူ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီး တင်ကျိုးငှက်တစ်ကောင်သည် ဖောင်ပေါ်လာနားနေကာ ချောင်းစပ်ရှိ တောအုပ်ထဲမှ ငှက်ကလေးတို့၏ တေးဆိုသံသာ တကျိုကျို တစ်စီထွက်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟင် ... ကိုရန်နိုင်စိုးရော”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို ရှာဖွေကြည့်ရာ ဖောင်ပေါ်မှာရော ကမ်းစပ်သောင်ပြင်မှာပါ မတွေ့ရှိချေ”

“အင်း ... သူ ဖောင်ကိုကမ်းကပ်ပြီး တောထဲဝင်လို့ တဖိုတပါးသွားလေသလား”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့တွေးရင်း ဖောင်ပေါ်သို့ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် တွေ့ရလေ၏။ ကျောပိုးအိတ်ပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို တင်ထားကာ ယင်းစာရွက်ပေါ်၌ ခဲလုံးတစ်လုံးဖိတင်ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်သွားပြီး ခဲလုံးကိုဖယ်လျက် စာကို ကဗျာကသီယူကာ လျင်မြန်စွာဖတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

အစကို ...

ကျွန်တော် အစကိုနဲ့ ဆက်လက်မလုပ်ပါနိုင်တော့တာကို ခွင့်
ပွတ်ပါ။

ကျွန်တော်ကို အသည်းနှလုံးကို တောကြီးမျက်နှာမည်းထဲမှာ ဒီအတိုင်း
မထားခဲ့ရက်လို့ အဲဒီအသည်းနှလုံးကို တောနက်ထဲ ပြန်သွားပါပြီ။

“တောက်”

ကျွန်ုပ်သည် စာကို ဆက်မဖတ်နိုင်လောက်အောင် ဒေါ
ကန်သွားပြီး ထိုင်ရာမှခုန်ထကာ၊ ဖောင်ပေါ်မှနေ၍ ကမ်းပေါ်ခုန်
တက်လိုက်တော့၏။

“ကိုရန်နိုင်စိုး ... ကိုရန်နိုင်စိုး”

ကျွန်ုပ်၏ ကမူးရှူးထိုး အော်ဟစ်ခေါ်သံက ချောင်းကမ်း
စပ်ရှိ တောင်ကမ်းပါးယံများကို ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာအော်ခေါ်သည့်တိုင် မည်သည့်
တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရသဖြင့် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ဖို့
တော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲမှစာရွက်ကို ဆက်ဖတ်
ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“ကျွန်တော်ကို ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါပြုရတဲ့အချစ်ကို ကျွန်
တော်ကို အသက်နဲ့ထပ်တူ တန်ဖိုးထားလို့ မစွန့်ပစ်ရက်တာကို အစကို နားလည်
ပေးပါဗျာ။

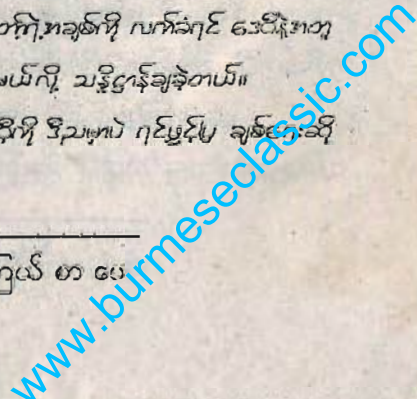
ဒီနေ့ည ဒေဝီကို နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံပါရခေလို့ အစကိုကို ခွင့်ပန်
ပြီး သွားတွေ့ခဲ့တယ်နော်။

အဲဒီလိုသွားမတွေ့ခင်ကတည်း ကျွန်တော်ကို စိတ်ကို မပြင်းပြတ်က
သေးပါဘူး အစကို၊ အဲဒီအချိန်ကတည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်ရေးမဆို
သေးပါဘူး အစကို၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်ပေးမယ့် သူက ဘုရင်မ
တစ်ပါးကို ချစ်ရေးမဆိုတဲ့ မဆိုတဲ့သေးတာပါ။

ဒီသမုဒယတော အမြီးတိုင်းအောက်မှာ မဲခွာဘူးလားလို့ ဒီကသံသယ
ရှင်းသွားအောင် သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုလို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ တကယ်လို့
သူက ကျွန်တော်ကို အချစ်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်က သူ့ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး
အစကိုနဲ့အတူ လျက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

တကယ်လို့ ဒေဝီက ကျွန်တော်ကို အချစ်ကို လက်ခံရင် ဒေဝီနဲ့အတူ
ဂုဿကပ်ပန် သစ္စာရှိရှိ လက်တွဲနေရမယ်လို့ သဒ္ဓါငှာခဲ့ချင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်က ဒေဝီကို ဒီသမုဒယ ဂင်ပွင့်ပြု ချစ်ရေးဆို
ခဲ့တယ်။

ဒေဝီက ဣန္ဒြေတော်အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တယ်။

ဖြူခင်သန့်ဂင်ခဲတဲ သူမကို ဘဝတစ်လျှောက်မဟု ဣန္ဒြေတော်ကိုပဲ သံမောဇာန်ငြိတ္တယ်ခွဲမိပါတယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်။

သမန်းဖြူဒေဝီကို အချစ်ပက သမန်းနက်ဒေဝီကို အချစ်နဲ့ မတူဘူး။

သမန်းနက်ဒေဝီက မျှော်လင့်တိုင်းတယ်။ သူ့ကပဲ အကုန်ကို အနိုင်ရယူခွင့်ရတယ်။ သူ့ပြန်ချင်တာ အကုန်ပြန်ရမယ်ဆိုတဲ့ မာနရှိတယ်။ သူ့ကို ဂုဏ်ပေးချက်ပြန်ဝခေပို့ ဘယ်အကုန်ကိုမဆို စတေးပို့ ဝန်မလေးသူ့ပြန်တယ်။ သူ့ကို အတ္တအတ္တကို၊ ကုန်စက်ပို့ လက်မပွဲ သူ့ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အချစ်က အတ္တကုန်ကို ဂုဏ်ပေးတယ်။ ပူလောင်တယ်။ ပြုစုထားကြီးနိုင်တယ်။ မေတ္တာထက် ဆန္ဒက ပြုစုပေးတယ်။

သမန်းဖြူဒေဝီကတော့ စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ဆင်ခြင်တွေးတော့ဘက်ရှိတယ်။ ဣန္ဒြေနဲ့ စည်းကမ်းရှိတယ်။ သူ့တာဝန်တို့ စိတ် ရှိတယ်။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှု ရှိတယ်။ သူ့ကို အချစ်က မေတ္တာကကုန်က ပြုစုပေးပြီး စေားမူတယ်။ ပူလောင်ခြင်း မရှိဘူး။

ဒါ့ပြောင့် ဣန္ဒြေတော်ပက သမန်းနက်ဒေဝီကို အချစ်ခက်ကွင်းကနေ ကျန်းထွက်ပြီး သမန်းဖြူဒေဝီကို မေတ္တာကုန်ခွင့်ကို ခိုကုန်ခဲ့တယ်။

ဣန္ဒြေတော်ပြောင့် နဂါးကမ္ဘာ အပြီးအတေးပြီးတဲ့ သမန်းနက်ဒေဝီက သူ့ကို အတ္တဒေဝီပေါက်ကွဲပြီး သမန်းဖြူဒေဝီပေါ် မဲမဟု သေချာတယ်။

ဒီတော့ ဣန္ဒြေတော်ပြောင့် ဣန္ဒြေတော်ကို ချစ်သူလေး ဒုက္ခကျောက်ကု မှာကို မလိုလားဘူး။ သူ့ကို ဣန္ဒြေတော် အနီးကပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးဖူးဖြစ်မယ်။

ဒီလိုအခြေအနေ အနေအထားအရပ်ရပ်ပြောင့် ဣန္ဒြေတော် သမန်းဖြူဒေဝီကို ခွန့်ပစ်မထားခဲ့ရက်ဘူး အစကို။

ဣန္ဒြေတော်ကို နားလည်ခွင့်လွန်ပါ။

ဣန္ဒြေတော်ကို ကျောပိုးစိတ်ထဲမှာ ကုန်ကုန်က ဘက်တွေမှာ ဣန္ဒြေတော်ကို ကိုယ်စား အစကို ငွေထုတ်ယူနိုင်ခေပို့ ကိုယ်စားလှယ်ဂွံစာတွေပေးပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီငွေတွေထုတ်ယူပြီး ဘာဘာဘာနာရဲ အကျိုး၊ ဂျပုန်းတိုင်းပြည်ကို အကျိုးကို ဣန္ဒြေတော်ကို ကိုယ်စား အစကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါလို့ မေတ္တာကုန်ခံပါတယ်မဟု။

ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆုံကြပါစေ။

အစကိုကို

ဒေါက်တာကုန်နိုင်စိုး

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး၏စာကို ဆုံးအောင် ဖတ်ပြီးနောက် ...

“သူ စိတ်ရူးပေါက်ပြီး ဒီလိုနေခဲ့ချင်တိုင်း ငန်ခဲ့လို့ ရမလား ... မလိုက်လိုက်အောင် ပြန်ခေါ်ရမယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟု ကြားဝါးအော်ဟစ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏စာကို လုံးခြေ လွှင့်ပေါက်လိုက်လျက် ဝါးဖောင်ပေါ်မှ ကျောပိုးအိတ်တို့ကို ဆွဲယူ လွယ်ပိုးလိုက်ကာ ချောင်းစပ်မှ တက်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေစီးကြမ်းလှသောချောင်းကို ဖောင်ဖြင့် ဆန်တက်ရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် တောလမ်းခရီးမှသာ သမန်းဖြူတို့၏ဒေသသို့ ပြန်သွားရမည်ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့တောကိုတိုးသွားရင်း ရှေ့မှသွားနှင့်သော ဒေါက် တာရန်နိုင်စိုးကို တစ်နေရာရာ၌ သွားမီနိုင်သည်ဟု စိတ်ဝယ် ယူဆမိလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တောထဲသို့ စတင်ခြေလှမ်းဝင်လိုက် ရာ ...

'ဝေါင်း'
'ဝေါင်း'
'ဝေါင်း'

တောစပ်မှ ကျားဟိန်းသံကြီးတို့ကို ရုတ်တရက် ကျယ် လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်လိုက် ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျားဟိန်းသံများကို တောစပ်အနီးမှ ကြား

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် တ ပေ

ရခြင်းဖြစ်သလား။ အဝေးတစ်နေရာမှ လွင့်ပျံလာသောအသံကို ကြားရခြင်းဖြစ်သလားဆိုသည်ကို မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ဟိုသည်ကြည့် လျက် ရှိလေ၏။

ထိုစဉ် ကျားဟိန်းသံများ ပို၍နီးလာသလိုလို စိတ်ဝယ် ထင်လာသဖြင့် ...

“ဟာ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတောဟာ အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ ဖောင်မျှောပြီးပြေးတာပဲ ကောင်းမယ်”

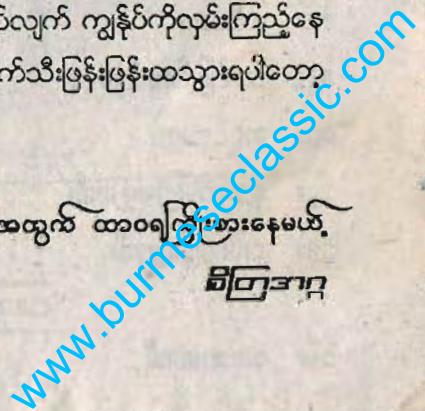
ဟု တွေးကာ ...

ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကျောက်ဆောင် ဝယ်ချည်ထားသည့် ဖောင်ကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်လျက် ဖောင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဖောင်ကို ချက်ချင်းမျှောချလိုက်ရတော့၏။

ဖောင်ရေလယ်သို့ရောက်မှ ကျွန်ုပ်မှာ ချောင်းကမ်းခြေ တောစပ်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တောစပ်ဝယ် ဖြူဖြူအရိပ်များ တွေ့လိုက်ရသလိုလိုရှိရာမှ ဝတ်စုံဖြူများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဖြူဝင်းလှပသော မိန်းမပျိုသုံးဦးရပ်လျက် ကျွန်ုပ်ကိုလှမ်းကြည့်နေ သည်ကို တွေ့ရရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားရပါတော့ သတည်း။

ပရိတ္တထိကြီးအတွက် ထာဝရကြီးအားနေမယ်

စိတြာဂ္ဂ

ခင်ကြူအောင်

သမ္မတအောင်စိုး

BURMESE
CLASSIC
.COM

